

LƯU  
ĐỒNG



Thanh xuân  
của ai không  
mơ hồ

Cuốn sách có lượng tiêu thụ  
trên **10** triệu bản

(Tùy bút)  
Nguyễn Vinh Chí dịch

# THANH XUÂN CỦA AI KHÔNG MƠ HỒ



**Tác giả: Lưu Đồng**



**Kích thước: 14.5 x 20.5cm**



**Số trang: 544**



**Người dịch: Nguyễn Vinh Chi**



**Ngày xuất bản: 05-2017**



**Giá bìa: 110.000 đ**



**Công ty phát hành: Văn Việt**



**Nhà xuất bản: Văn Học**



**Chụp sách: Tâm**



**Nguồn sách: Tâm**



**Type**

Uyên Tử

Bj Nu

Karlie

Thanh Lan

Tuyền



**Beta**

Lan Phương



**Nguồn ebook: Ebook Ngôn Tình Miễn Phí**

<https://www.facebook.com/ebookngontinhmienphi>

## GIỚI THIỆU

“Trong quá trình mười năm từ 20 tuổi đến 30 tuổi, chúng ta đều sẽ đi qua những con đường giống nhau. Bạn cảm thấy cô đơn là phải rồi, đó là cơ hội giúp bạn nhận thức bản thân. Bạn cảm thấy không được thấu hiểu là phải rồi, đó là cơ hội giúp bạn nhìn rõ bề bạn. Bạn cảm thấy đen tối là phải rồi, như vậy bạn mới phân biệt ra đâu là hào quang của chính mình. Bạn cảm thấy bơ vơ là phải rồi, như vậy bạn mới tỏ tường ai là người nâng đỡ mình trong tuổi trưởng thành. Bạn cảm thấy mơ hồ là phải rồi, **CÓ THANH XUÂN CỦA AI MÀ KHÔNG MƠ HỒ.**”



## LỜI TỰA

*Từ năm 2004 đến 2013, đây là mười năm của tôi  
Mười năm từ ấu trĩ ngây ngô đến dần dần nhận rõ được hiện thực  
Xem lại câu chữ của mười năm trước, có lúc tôi cũng không tìm được dè  
bỉu chính mình*

*Nhưng thời dĩ vãng của ai mà không như vậy*

*Từ từ càng lúc càng sáng tỏ*

*Từ từ càng lúc càng thấu hiểu bản thân*

*Muốn cảm ơn mỗi một việc từng khích lệ mình*

*Muốn đền đáp mỗi một người từng giúp đỡ mình*

*Bất kể bao nhiêu xuân xanh, chỉ cần chúng ta đang bôn ba đó đây*

*Thì đều thuộc dạng mong đợi tương lai, thoát lý quá khứ, hiện tại gắng  
sức*

*Sẽ nhếch nhác, sẽ phóng khoáng, song phần nhiều là không sợ*

*Không sợ rối ren, không sợ chuyển biến, không sợ bỗng dưng*

*Những chuyện xảy ra rồi bị lãng quên*

*Những chuyện xảy ra rồi được cất giữ*

*Đều vào mười năm sau, nhát nhát được kể rõ thông qua những câu chữ  
này*

*Nếu bạn gặp gỡ bản thân của mười năm trước*

*Bạn sẽ nói với mình những gì*

*Từ trước đến nay, điều này luôn là một câu hỏi đối với tôi*

*May mà cuốn sách này đã giúp tôi hoàn thành tâm nguyện ấy*

*Cũng xin cảm ơn bạn đã cầm cuốn sách này lên*

*Cùng tôi trải qua tuổi thanh xuân của mười năm quá khứ  
Để chúng ta đều trở thành người chứng kiến thanh xuân của nhau*

*Tôi tên Lưu Đông.*

*Hiện nay tôi sống trong một khu nhà gọi là Duyên Hải Tái Lạc Thành  
cạnh đường vành đai 4 của Bắc Kinh.*

*Bảy năm trước tôi cũng từng ảo tưởng mình mưu sinh bằng sáng tác.*

*Nhưng tiếc rằng học thức có hạn, Bắc Kinh quá lớn, những con chữ mà tôi  
viết ra không đủ trở thành bức tường thành bằng gạch ngói cho tôi dung  
thân.*

*Cũng may, tôi trời sinh nghèo hèn, miệng mồm béo lẻo tính cách hèn mọn,  
chưa bao giờ oán trách cảnh ngộ của mình, do đó dần thân vào ngành truyền  
thông này, mãi cho đến nay.*

*Trước đây tôi là lữ khách, vì công việc chạy đôn chạy đáo giữa các thành  
phố; về sau mọi người gọi tôi là người thành đạt chốn công sở vì cuộc sống  
tất tả ngược xuôi với công việc.*

*Hiện tại, tôi giống như bạn vậy.*

*Vẫn đang trên đường.*



## MỤC LỤC

Viết cho mình ở tuổi 20

Thanh xuân là gì?

Bởi vì trẻ tuổi, cho nên không có sự lựa chọn

Dòng thời gian một đóa hoa nở để lắng nghe

Gửi cả cuộc đời đi

Nhân lúc mọi chuyện vẫn còn kip

Mọi người sống dựa vào lý tưởng

Thanh xuân mãi mãi, bạn bè mãi mãi

Niềm hạnh phúc của “Tôi không sao”

Thú thanh nhàn là xa xỉ nhất

Số phận và cam chịu số phận

Tự hỏi tự đáp năm 25 tuổi

Người có thể khích lệ bạn chỉ có bản thân

Nguyện ước làm truyền hình, xưa nay không đổi

Đi xa rồi, một lòng muốn trở về

Không để mình ảm ức nữa

Cuộc sống lãng lẽ năm 26 tuổi

Gặp gỡ một cái tôi khác

Suốt đời này, trọn kiếp sau

Cho dù ký ức không thể xóa nhòa

Roi lẽ cũng phải có tư cách

Cho dù không thể nêu cao tên tuổi

Không có ngần ấy bởi vì, cho nên

Bát mì của cuộc đời

Có tiền hay không đều về nhà ăn Tết

Rốt cuộc cậu ta đã nhớ ra mối tình đầu của mình

Rất nhiều từ nghi hoặc về đời người (1)

Rất nhiều từ nghi hoặc về đời người (2)

Sống ở độ tuổi của mình

Năm hình thức tồn tại của tình yêu

Suy nghĩ và chia sẻ là một đức tính tốt đang dần biến mất.

Mùa

Sức mạnh kỳ diệu của diêm

Tôi của quá khứ, bạn của hiện tại

Có thể trở thành bạn thân có lẽ cũng là một kiểu tình yêu

Lập đi là thứ tốt đẹp nhất trên đời

Bất kể ông đã đi bao xa

Cuộc đời chó hèn



Hồi ức mượn bạn  
Thanh xuân của bạn ở đâu?  
"Mọi người cố lên!"  
Sống trong thế giới của mình  
Bố tôi  
Bạn đừng đi đến nửa đường thì không đi nữa  
Xem mỗi giây là cả đời để sống  
Kẻ thù khiến tôi sống mạnh mẽ hơn  
Quá trình là phong cảnh, kết quả là bru thiếp  
Hiểu rõ bản thân mới có nhân duyên tốt  
Trước mặt thời gian, tất cả đều bất lực  
Tận tình nỗ lực vào lúc nên nỗ lực  
Cảnh giới cao nhất của yêu là chờ đợi  
May mà chúng ta vẫn có thể đi tiếp  
Tận cùng con đường rồi cuộc còn có thể đi tới đâu  
Đường đời tuy hẹp, nhưng thế giới rộng lớn  
Dùng sức vỗ mới có ánh sáng  
Dù sao cũng có thứ cảm giác tịch mịch  
Người có tín ngưỡng luôn tích cực  
Tôi lúc 20 tuổi ít nhiều phỏng đoán được bản thân lúc 30 tuổi  
Sao cuộc sống có ngàn ấy triển vọng  
Dũng khí của tôi bắt nguồn từ anh  
Cho bạn của mười năm nay, đứng bên quan sát tôi của mười năm sau  
Cho bạn một cỗ máy thời gian  
Gửi những người trẻ tuổi có mười vạn câu hỏi vì sao  
Yêu cần thỏa thích, mãnh liệt  
Có những nỗi khổ không đáng để oán trách  
Nỗi cô độc của mỗi người đều là viên kim cương của người đó  
Đây không phải là từ biệt





## Viết cho mình ở tuổi 20

Bên tay đặt một tấm ảnh của bạn. Bạn của năm thứ hai Đại học, 20 tuổi. Một chiếc áo len màu nâu nhạt, một chiếc quần bò, một đôi giày Canvas, tóc tai trông không ra kiểu nào, nụ cười ngờ nghệch. Tôi còn nhớ buổi sớm tinh mơ hôm đó, bạn cảm thấy đau đầu vì chuyện nên mặc gì. Cuối cùng do không có thời gian bèn mặc bừa một bộ, tôi của mười năm sau xem lại, không ngờ cũng thanh tân ra phết.

Giờ đây xem ra, một vài lỗi phối hợp mà bạn tính toán chi li thực hiện lúc đó thường hay kết thúc bằng thất bại, trong khi trang phục tùy ý khoác vào ngược lại có vẻ giống bạn. Đương nhiên, bạn của hồi đó không hiểu rõ, mà nếu chẳng có sự thất bại hết lần này đến lần khác của bạn thuở ấy thì có lẽ tôi của hôm nay vẫn đang mài miết đi trên con đường cũ đến cùng.

Tôi nhớ bạn thời 20 tuổi rất đổi nôn nóng, khi các anh em ở ký túc xá đều đang tán gẫu, chuẩn bị đi chơi game thâu đêm, ngoài mặt bạn nhảy nhót reo mừng nhưng trong lòng luôn hỏi bản thân một vấn đề: Ban đầu mình khó khăn lắm mới thi đỗ vào Đại học, sau bốn năm, mình nên ra trường thế nào? Dưới núi Nhạc Lộ, đầu cồn Quất Tử, trên bến Tình Nhân, bạn cũng trà trộn giữa đám đông, khi ngắm từng khuôn mặt tương tự, nỗi lo lắng lớn nhất trong lòng bạn là: Lẽ nào họ đều đã biết tương lai sẽ đi đâu? Vì sao chỉ có mình ngốc như thế?

Ngốc đến nỗi không có tiền mua máy vi tính, chỉ có thể dùng giấy nháp viết nhật ký hết lần này đến lần khác. Bởi vì không biết nên viết gì, do đó dù viết sai một chữ cũng phải viết lại cả trang, nét chữ không đẹp lên chút nào mà còn tốn không ít giấy. Nhìn từng xấp từng xấp bản thảo và những bài chưa bao giờ được đăng, trong lòng lại chẳng có mấy may mắn, chỉ tự nhủ: Ồ, tối hôm qua lại viết được sáu trang rồi nhỉ!

“Nếu một ngày kia, mày thật sự trở thành nhà văn lớn, thì đồng giấy viết bản thảo này quả là đáng tiền rồi.” - Đây gần như là thời điểm vui vẻ nhất của bạn mỗi ngày.

Lúc đó rất nhiều tòa soạn tạp chí cực kỳ tôn trọng tác giả, nên bạn thường xuyên nhận được thư trả bản thảo, trong thư viết những lời tương tự nhưng lại

không hoàn toàn giống nhau. Chẳng qua là cảm ơn sự ủng hộ và tham gia của bạn, có điều đề tài lựa chọn và văn phong của bạn không phù hợp lắm với tạp chí của họ, mong bạn tiếp tục quan tâm. Bạn giữ lại từng lá thư trả bản thảo này, một phần nguyên nhân rất lớn là trên những thư gửi đến đó đều in tên của các tòa soạn, thi thoảng khi mở ra xem, bạn cứ tưởng tượng đây là thông báo duyệt bản thảo. Đôi lúc bạn cũng lấy ra những lá thư này trước mặt người khác, để họ lầm tưởng rằng bạn và rất nhiều biên tập viên qua lại hòa hợp. Haiz, bạn của lúc đó sống không chút sợ hãi mà lại quá cẩn thận dè dặt, bất kỳ một sự thay đổi nhỏ nhoi nào cũng sẽ khiến bạn cảm thấy tự hào, ví dụ: “Không ngờ biên tập viên đó lại đích thân hỏi âm từ chối mình, mình đã có được phương thức liên hệ và tên của đối phương rồi.”

Viết đến đây, thật ra tôi rất muốn nói với bạn: Tuy trong mắt người ngoài bạn rất hai lúa, nhưng cũng cảm ơn phương thức ứng xử không biết xấu hổ đó của bạn đã giúp tôi một mạch đi đến hôm nay, chưa bao giờ sợ hãi.

Cuối cùng, bài viết đầu tiên của bạn đã được đăng, nhuận bút là 30 đồng. Đương nhiên bạn không lĩnh tiền mà gấp gọn tờ giấy báo nhận nhuận bút lại, bỏ trong ví, để cho mọi người có thể chiêm ngưỡng bất cứ lúc nào, sau đó giả vờ hết sức lo lắng bảo: “Ôi chao, khoản nhuận bút này vẫn chưa kịp lĩnh nhỉ.” Mãi đến khi giấy báo nhận nhuận bút quá hạn, bạn mới cất giữ nó thật kỹ, chưa từng có ý nghĩ lĩnh tiền.

Vì khoản nhuận bút 30 đồng này, trước sau bạn đã tiêu khoảng hơn 200 đồng để mời bạn bè ăn cơm chúc mừng. Sự hết mình với một việc nào đó của một số người là vì cuộc sống, còn sự hết mình lúc đó của bạn là để chứng minh bạn có thể.

Bạn vốn lớn lên ở bệnh viện, giấu bố ghi danh thi vào khoa Ngữ văn Đại học Sư phạm, đến nỗi bạn và bố gần hai năm trời không trò chuyện, gần như tuyệt giao. Mãi đến khi *Vi diệu* - bài viết về bố đầu tiên được ấn hành của bạn đăng trên tạp san tỉnh, bố bạn đọc được. Lần đầu tiên ông lái xe chủ động đến trường tìm bạn, mời bạn ăn cơm. Trên đường đến gặp bố, bạn mang theo bản thảo cuối tiểu thuyết hơn 170 trang lấy tựa đề là *Giết chóc*, hiện giờ tôi đã quên mất nội dung câu chuyện, vì nó chưa từng được ra sách, thậm chí ban đầu khi viết nó bạn không nghĩ là sẽ ra sách. Tôi nhớ câu đầu tiên bạn nói với bố là: Bố ơi, bố xem, bây giờ con có thể viết nhiều từng này.

Điều mà bố bạn luôn lo lắng chính là sau khi tốt nghiệp Đại học bạn không tìm được việc làm, lo bạn không có bất cứ vốn liếng nào có thể đem ra khoe khoang, lo bạn ngay cả bản thân mình là ai cũng không biết. Vậy mà lúc đó bạn lại không cảm bài viết được đăng nói với bố: Bố ơi, bố xem bài viết của con được đăng này, trình độ của con khá cao rồi.

Bạn thậm chí không hề nhắc đến bài viết được đăng đó, bạn cầm xấp bản thảo nói: Bố xem này, con viết được lắm. Con đã viết hơn hai tháng, ngày nào cũng viết, không thấy mệt mỗi chút nào, cũng không phải là bài tập mà thầy cô ra. Nói mãi nói mãi, mắt bạn liền đỏ hoe, bạn biết mình luôn khiến bố mẹ không yên lòng, khi chưa có khả năng, bạn chỉ có thể chứng minh mình không sợ khổ, mà rốt cuộc họ cũng lần đầu tiên tin rằng bạn không sợ khổ, mà rốt cuộc họ cũng lần đầu tiên tin rằng bạn không sợ khổ như thế thật.

Bạn đã học được cách nói: “Tôi rất tốt.”

“Tôi rất tốt” không phải là nói cuối cùng bạn đã chịu đựng được đến cái ngày có tiền, có bạn bè, có người chăm sóc; mà là cuối cùng bạn có thể quen nếp với những ngày tháng không tiền, không bạn, không ai chăm sóc đó. “Tôi rất tốt” là nói cho họ biết rằng bạn càng ngày càng có thể chấp nhận thực tế chứ không phải càng ngày càng thực tế. Tôi không yếu đuối như mọi người nghĩ, rời xa mọi người, tôi vẫn có thể sống rất tốt.

Bạn nghe nói tham gia cuộc thi nếu đoạt giải có thể cộng thêm điểm tổ chất, bèn tham gia đủ loại cuộc thi từ năm thứ nhất Đại học. Rất nhiều cuộc thi chỉ có lẽo tèo vài người tham gia, nên chỉ cần nghiêm túc tham gia, ban tổ chức thông thường đều sẽ trao cho bạn giải ba, mà một giải ba của cuộc thi cấp học viện có thể được cộng hai điểm tổ chất. Do đó thi viết văn, thi hát, thi biện luận, thi diễn thuyết, thi hí kịch, hội thể thao, thậm chí thi thư pháp, khắc dấu bạn đều tham gia.

Bạn đã bỏ ra 10 đồng đến sạp vỉa hè tìm người khắc một con dấu tên, sau đó in lên giấy, nộp cho ban tổ chức, đoạt giải ba - Câu chuyện này đã trở thành chuyện mà bạn đặc ý rất lâu, bạn không hề cảm thấy xấu hổ vì sự đầu cơ trục lợi của mình chút nào. Tôi của hiện tại ít nhiều sẽ cảm thấy “Hồi đó sao mình có thể làm như vậy?”, nhưng bạn thời 20 tuổi đầu óc toàn là ý nghĩ “Làm thế nào để không giống với người khác?”, “không giống” là một mệnh đề đặc biệt to tát, thế nên bạn bèn tiết kiệm tiền ăn một ngày đi khắc con dấu,

bạn cũng mang bài văn được chăm chút đi dự thi. Đàn anh trong ban tổ chức nói với bạn: Văn cậu rất hay, lẽ ra là hạng nhất, nhưng một vị sư huynh khác phải tìm việc nên hạng nhất này phải nhường cho anh ấy, cậu vẫn còn rất nhiều cơ hội. Anh ta còn chưa nói xong, bạn đã gật đầu lia lịa, nghĩ bụng: Đoạt giải vốn đã hời rồi, lại còn nhận được sự khẳng định ngay trước mặt của đàn anh...

Bấy giờ có người bảo bạn là người cực kỳ rộng rãi hào phóng, thật ra bạn biết mình là một kẻ cực kỳ tính toán so đó.

Điểm khác biệt duy nhất là, rất nhiều người thường so đo khi sự việc xảy ra, còn bạn trước khi sự việc xảy ra đã dự tính sẵn về khả năng xấu nhất, cho nên khi kết quả không tồi tệ như bạn nghĩ, bạn đều có thể vui vẻ đón nhận. Có người bảo bạn vô tâm vô tư, chê bạn ngốc nghếch, thậm chí có một thời gian rất dài bạn luôn đinh ninh rằng mình thật sự rất khờ khạo, tội của hiện tại cho bạn hay: Kỳ thực bạn không khờ khạo chút nào, chỉ là bạn chưa bao giờ xem bản thân quan trọng như thế.

“Bạn từng vì thế mà mất đi một vài thứ, nhưng bạn lại nhận được nhiều hơn.” - Sau khi tốt nghiệp Đại học chính thức vào làm việc ở Đài Truyền hình Hồ Nam, bạn đã thuê một chiếc xe dọn nhà. Ban đầu bạn chỉ xách một chiếc vali đến Hồ Nam, trải qua bốn năm, nó đã trở thành đồ đạc chất đầy cả xe. Bốn năm, thứ bạn có được nhiều hơn hẳn thứ bạn mất đi.

Bạn từng gặp được một số người bạn yêu, nhưng bởi vì bạn không có tiền mà rời xa bạn.

Sau đó, bạn đã học được cách nhanh chóng giám định phẩm chất tính cách của đối tượng phát triển.

Bạn từng vì sếp không tín nhiệm mình mà thui thui đi bộ hai tiếng đồng hồ, vừa đi vừa rơi lệ.

Sau đó, bạn đã học được cách làm thế nào để sếp tin tưởng mình và ủng hộ công việc của mình.

Bạn từng vì đồng nghiệp bài xích mà một mình chuyên chú với công việc.

Sau đó, bạn cũng đã hiểu rõ tầm quan trọng của việc giao lưu nơi công sở.

Bạn từng bị đồng nghiệp cũ bắt nạt, giúp bạn học được cách làm sao tôn

trọng người mới hết mức có thể.

Một thời gian dài bạn làm thêm giờ đến sáng, giúp bạn học được cách làm sao điều chỉnh lưu trình làm việc theo nhóm.

Đương nhiên, bạn cũng không phải cứ luôn sống một cách thể thảm giữa lãnh cung, trong thời gian đó, bạn cũng từng phạm rất nhiều sai lầm, mất đi một số bạn bè vốn nên tiếp tục lâu dài, mất đi một số bạn bè vốn nên có quan hệ tốt hơn.

Nhưng trưởng thành chẳng phải chính là như vậy hay sao? Không phải học được thì là có được.

Tất cả những vấn đề mà bạn gặp phải trong quá trình trưởng thành đều là đơ ni đóng giày cho bạn. Giải quyết xong, bạn sẽ trở thành người may mắn sống sót trong số đồng loại của mình. Không giải quyết, bạn mãi mãi cũng không biết mình có thể trở thành ai.

Trong quá trình mười năm từ 20 tuổi đến 30 tuổi, chúng ta đều sẽ đi qua những con đường giống nhau. Bạn cảm thấy cô đơn là phải rồi, đó là cơ hội giúp bạn nhận thức bản thân. Bạn cảm thấy không được thấu hiểu là phải rồi, đó là cơ hội giúp bạn nhìn rõ bề bạn. Bạn cảm thấy đen tối là phải rồi, như vậy bạn mới phân biệt đâu là hào quang của chính mình. Bạn cảm thấy bơ vơ là phải rồi, như vậy bạn mới tỏ tường ai là người nâng đỡ mình trong tuổi trưởng thành. Bạn cảm thấy mơ hồ là phải rồi, có thanh xuân của ai mà không mơ hồ.

Một trăm mấy chục nghìn chữ trong sách này được chọn ra từ ghi chép trên hai triệu chữ trong hơn ba nghìn ngày, hiện giờ đọc lại, sẽ không tìm được mà cười giễu sự ấu trĩ trong ý nghĩ hoặc hành văn thuở ấy của mình, song lại cảm động bởi sự cố chấp và chuyên chú năm xưa. Sẽ nhớ đến một người bạn đã quên bằng nào đó, một đoạn chuyện xưa không nhận được cười nào đó, cũng sẽ nhớ tới bản thân của những năm ấy, hai bàn tay trắng vật lộn với thế giới, chỉ nhằm sở hữu một mảnh đất, đặt chân có thể nghỉ ngơi. Mỗi năm mỗi khác nhau, mà mỗi năm lại khá giống nhau...

Tất cả các bạn ở độ tuổi 20, tất cả chúng tôi ở độ tuổi 30, trưởng thành không dễ, thanh xuân không khó. Giờ đây chúng ta gặp nhau trên trang giấy chính là một cuộc tương ngộ đầy hoan hỷ.



Có người sẽ vì khuyết điểm của chúng ta mà chán ghét chúng ta, nhưng cũng sẽ có người vì sự chân thực của chúng ta mà yêu thích chúng ta. Chúng ta không cần yêu cầu những ai vốn không thích chúng ta thích mình, mà phải kiên trì để những ai vốn nên thích chúng ta phát hiện ra mình càng sớm càng tốt.

Chi bằng chúng ta ước hẹn, xem thử mười năm sau, đôi bên lại đang ở đâu? Đang nghe bài hát của ai, đang đọc câu chữ của ai, người bên cạnh là ai?

Tôi mong rằng các bạn có thể đặt vào tuổi thanh xuân của mình, cũng hy vọng cuốn sách ghi chép quá trình trưởng thành này có thể bầu bạn với chúng ta đến mười năm tiếp theo.

*Lưu Đông*

*Ngày 6 tháng 10 năm 2012*



## Thanh xuân là gì?

Thanh xuân là gì? Có bạn hỏi tôi.

Phải chăng là lớp vỏ sẽ lột đi theo sự tăng tiến của tuổi tác, chôn vùi lấp ló dưới bóng cây loang lổ?

Nếu chỉ là thứ tiện tay có được, thì sao nó lại có thể viết xuống một nét bút thanh xuân rục rờ đến vậy?

Có bạn nói, lúc tâm trạng không vui đọc *Năm mươi mét xanh thắm*, sẽ cảm thấy trong lòng yên ổn, mượn từng chút từng chút ý tưởng trở về cuộc sống quá khứ, hoặc là mượn một chút câu chữ, một chút cách nghĩ để cảm nhận một lối sống, thật ra không sai.

Đúng như lời chế giễu của thầy Lý Tâm Hoan dành cho tôi, vì sao viết đến cuối cùng lại không có câu trả lời? Tôi hiểu ý thầy, thầy muốn bản thân tôi nghĩ rõ ràng chứ không phải đòi hỏi một đáp án từ tôi.

Vì trong lòng mỗi người thanh xuân có quá nhiều khái niệm, lý giải của chúng ta đều không giống nhau, hoặc là sự chen chúc của ký túc xá, hoặc là viên phấn thầy giáo ném về phía bạn, hoặc là bạn thân của phim *Ghế sau tầng sáu*, hoặc là một mặt vụng về nhất của bản thân bị phơi bày trước bạn học, đều là hồi ức hiếm có.

Vậy có lẽ hồi ức chính là thanh xuân chẳng? Nếu hồi ức có thể thay thế thanh xuân, thế thì vui cười là gì, nước mắt lại là gì? Khoái lạc là gì, đau khổ lại là gì? Theo cách hiểu của tôi, thanh xuân là bờ bên kia mà chúng ta không thể hy vọng đến được bằng sinh mệnh, là quá khứ của chúng ta lấp đầy bởi hương hoa và ảo tưởng. Thanh xuân là tưởng tượng, là tưởng tượng lạc quan về cuộc sống quá khứ. Nếu có thể trở về quá khứ thật, tôi tin rằng chúng ta đều bằng lòng quay lại, nhưng bạn làm sao biết được thứ bạn cần là thanh xuân? Thanh xuân của lúc đó còn chưa bắt đầu và kết thúc, đáp án thật sự có lẽ là - Thanh xuân chính là bản thân bạn.

Tôi xin cảm ơn những người bạn có cảm nhận tương đồng với tôi. Trên con đường trưởng thành, chỉ có chúng ta thấu hiểu lẫn nhau, lượng thứ cho nhau, xem thời gian là ánh dương, xem đau khổ là sự khích lệ, bản thân chính

là thanh xuân, bất kể ở đâu cũng vậy. Do đó không cần phải cảm thấy bi thương vì dĩ vãng của mình, bởi lẽ bạn mãi mãi tồn tại, ở đó, là một khoảng trời, mà bạn cũng là thanh xuân của mình.

Tôi cũng thường cùng bạn thân cảm khái hiện tại kém xa lúc trước, than thở rất cuộc sống vì lẽ gì, nhớ nhung thời gian tốt đẹp của quá khứ. Thế nào là tốt đẹp? Chỉ chẳng qua là dùng cái tốt hơn của hiện tại để thương xót sự không được như ý của khi xưa mà thôi.

Hiện giờ trong lúc đang gấp rút hoàn tất bản thảo, tôi cảm thấy vui vẻ khôn xiết, vì nhớ đến thời gian thấp nển dùng bút máy sửa bài viết thời Đại học, rất hoài niệm. Đám anh em thi nhau công kích tôi, còn tôi mắng nhiếc từng tên một, không chừa mạng nào, sau đó cười ha hả. Trên QQ có bạn mới tán gẫu, không thể nhất nhất trả lời, tùy tiện viết một chút gì đó, có lẽ lời không đạt ý, chỉ xem như tự hỏi tự đáp mà thôi.

*Xem thời gian là ánh dương, xem đau khổ là cỏ vùi. Ngày hôm nay của mười năm sau, đọc lại câu chữ mình viết cho mình mười năm trước, cảm thấy bản thân của lúc đó thật biết cách tự an ủi. Trong cuốn Nhìn thấy Sài Tĩnh viết: Bạch Nham Tùng an ủi cô ấy, giờ đây nhớ lại tất cả thời khắc tốt đẹp, những chuyện vào lúc đó tưởng chừng đều đau khổ, nhưng sau này khi hồi tưởng mới hạnh phúc làm sao. Những ngày tháng của tuổi hai mươi có lẽ, hằng ngày vụng vãi nhùng nhằng, dường như là đã trải qua một lần lột xác tái sinh, trút bỏ nỗi nhút nhát, sợ sệt và nhận biết bề ngoài đối với sự vật, có được sự tiếp nhận ôn hòa đối với cuộc sống. Chúng ta luôn nói thời gian là người chứng kiến tốt nhất, nó biết chúng ta rốt cuộc sẽ biến thành ai, chốn về cuối cùng ở đâu. Kỳ thực hiện giờ xem ra, thời gian quả là có thể thay đổi chúng ta, nhưng câu chữ mới có thể ghi nhớ tất thảy. Cuốn sách này ghi chép những tâm sự vụn vặt trong mười năm qua, mong rằng mỗi một dấu chân đều có giá trị sỏi bước của nó.*

Ngày 11 tháng 7 năm 2013

## Bởi vì trẻ tuổi, cho nên không có sự lựa chọn

Mùa đông năm ngoái, rét buốt. Tôi bận rộn với việc tuyên truyền cuốn sách đầu tiên, khi về đến Sâm Châu đã gần Giao thừa. Lý Phong - phóng viên chủ lực của *Bản tin hằng ngày* - lúc đó là anh em tốt của tôi, cậu ta đề nghị tôi tham gia một chương trình trò chuyện ban đêm, một là có thể giới thiệu cuốn sách của tôi, hai là cũng giúp tôi và bạn bè trong giới truyền thông Sâm Châu có sự quen biết. Bây giờ tôi không nghĩ nhiều về tính khả thi của điều trước, chỉ cảm thấy mình đã ở Hồ Nam vài năm, làm truyền hình vài năm, vậy mà kể cả người trong giới truyền thông ở quê nhà cũng không quen biết, ngẫm lại có cảm giác quan hệ không thuận lời cho lắm, bèn nửa từ chối nửa chấp nhận nhờ cậu ta giúp tôi liên hệ với người dẫn chương trình là Giang Sam.

Hôm sau hỏi thăm bạn bè về Giang Sam, được biết danh hiệu của chị là “Sài Tĩnh của Sâm Châu”, chỉ riêng khí chất không lạnh không nóng đó đã có thể dập tắt sạch sành sanh xung động niên thiếu của tôi. Bên này còn chưa lo lắng xong, bên kia đã gọi điện thoại đến nói rằng, cho cậu số điện thoại của Giang Sam, tự liên hệ nhé. Chị ấy tốt lắm, chỉ xem vận may của cậu thôi.

Cầm điện thoại trong tay, tôi có phần e dè không dám gọi. Đại não với IQ vốn không được xem là cao lại lập tức bị bỏ thành mấy miếng. Vừa nghĩ không thể làm mất mặt giới truyền thông tỉnh, vừa nghĩ mình chắc chắn sẽ làm hỏng việc, kể đó lại nghĩ gần đây mình vừa nhuộm tóc, cô gái có khí chất dịu dàng trang nhã hẳn sẽ không quen lắm, sau đó khuyên giải và an ủi bản thân, thôi đi thôi đi, mình bỏ qua khâu tuyên truyền ở thành phố này vậy, dù sao đầu xuân sang năm có kế hoạch lớn hơn. Khi đi bộ đến McDonald's, tôi bỗng cảm thấy thành phố này rất xa lạ, nó đang thay đổi từng chút một, giống như bị bút than phác họa rồi từng nét từng nét tô màu lên. Tôi nói cho bạn bè bên cạnh nghe, họ gần như đều không có cảm nhận này, mà đứng ở góc độ chủ quan, niềm vui sướng dần dần thành hình đó ngẫm ra không phải mỗi người đều cảm nhận được, thế là muốn đàm thoại với người xa lạ về những thay đổi của người và việc trong mấy năm qua ở đây, xem thử phải chăng đó chỉ là động thái khác thường trong tâm tư của bản thân.

Trong tình huống như thế, tôi đã gọi điện thoại cho Giang Sam. Sau khi

cúp máy nhớ lại, giọng chị thật sự rất êm tai. Chúng tôi hẹn gặp mặt ở quán chính của Luxembourg. Luxembourg là quán cá phê khá có tên tuổi ở Sâm Châu, có rất nhiều chi nhánh, quán sau xập xệ hơn quán trước, men theo con phố đi đến, đẩy cánh cửa gần như sắp đổ xuống ra hỏi thăm quán chính, người bên trong nhao nhao bảo, đi tiếp thì sẽ đến. Bèn nghĩ, hà tất tốn nhiều tiền như thế để mở quán chi nhánh, mà chỉ hoàn thành hiệu quả chỉ đường. Đây cũng là một mảng màu nhỏ trong thời kỳ kinh tế bùng phát của Sâm Châu.

Khi tôi tới nơi, chị Giang Sam đã đến. Ánh đèn mờ tôi trong phòng đặt riêng khiến cảm xúc của tôi yên bình, chúng tôi gật đầu với nhau giống như bạn cũ rồi ngồi xuống. Chị hỏi tôi muốn uống gì, tôi đáp tùy ý, thế là chị gọi cho tôi một cốc trà xanh. Con gái uống trà thường khiến tôi nhớ đến Audrey Hepburn<sup>[1]</sup>, chắc là kết quả tiêm nhiễm thâm thấu của Hồng trà buổi chiều<sup>[2]</sup> trước đây. Chị để tóc thẳng dài ngang vai, tôi thầm dành cho chị một từ ngữ hiếm khi dùng đến - tinh khôi. Đây là một từ đạt đến cực điểm mà tôi dùng để miêu tả người, sau đó lại nghe giọng điệu thư thả của chị, khiến tôi càng xác định hàm nghĩa của từ này.

*[1] Audrey Hepburn (1929 - 1993): Nữ diễn viên người Anh. Là biểu tượng của điện ảnh và thời trang. (Mọi chú thích trong cuốn sách này đều của người dịch.)*

*[2] Một loại thức uống của công ty Kirin Nhật Bản, trên bao bì có hình ảnh của Audrey Hepburn.*

Chúng tôi bắt đầu tán gẫu từ Sâm Châu, đây cũng là mong muốn ban đầu của tôi. Hẳn là người có tình cảm sâu sắc với Sâm Châu, hoặc có khả năng quan sát cực độ mới có xung động muốn nói về thành phố này. Trước đây tôi từng nhận rất nhiều chuyện mục, địa điểm của nhân vật chính tôi chọn thường là Thượng Hải, Thâm Quyển, Hàng Châu..., ngay cả Bắc Kinh cũng không đề cập tới. Trong ấn tượng của tôi thành phố Bắc Kinh này quá khô khan, bất kể là không khí, môi trường, kiến trúc hay tình cảm đều quá khô khan. Tuy lúc đó chưa nghĩ đến nguyên nhân sau này tôi rời khỏi Hồ Nam lại là vì tôi chọn Bắc Kinh, mọi thứ đều không nằm trong tầm kiểm soát, bởi vì trẻ tuổi cho nên không còn sự lựa chọn, chỉ có thể thử xem.

Bởi vì trẻ tuổi cho nên không có sự lựa chọn, chỉ có thể thử xem. Đây

cũng là nguyên nhân tôi kể với chị Giang Sam, vì sao trong tình hình thành tích cấp Ba kém cỏi như thế, tôi đã dùng thời gian ba tháng đưa mình thành công vào trường chính quy.

Có cảm thấy bản thân thần kỳ không? Đáng vẻ vừa hỏi chuyện vừa cúi đầu uống trà của chị Giang Sam rất xinh đẹp.

Không có, chỉ cảm thấy mình rất “máu”. Vấn đề này trong bốn năm Đại học tôi từng hỏi bản thân nhiều lần.

Cũng giống như trong cuốn sách này miêu tả chứ? Trong tay chị Giang Sam đang cầm cuốn *Nửa nở, nửa tàn* mà tôi vừa tặng chị.

Có lẽ vậy. Ít ra là đàn ông có trách nhiệm với bản thân, giỏi tổng kết, hẳn không quá kém cỏi. Đây là lý luận của tôi.

Đồng Đồng là một người rất nhiệt tình, rất tốt với bạn bè nhỉ? Phải vậy không? Chị Giang Sam hỏi.

Tôi cũng chưa từng nghĩ.

Nhưng tôi cho rằng cậu là người như vậy, lúc trao đổi với tôi rất nhẹ nhõm, không cần suy nghĩ, phát ngôn tùy hứng, khiến người ta nghe chuyện thấy rất dễ chịu ấm áp. Chị Giang Sam cười bảo.

Tôi nói chuyện với chị cũng có cảm giác như vậy. Tôi nói, mặt lại hơi ửng đỏ. Tôi không dễ dàng tiếp nhận lời khen của người khác cho lắm.

Nhưng tôi cảm thấy cậu rất quen thuộc, y hệt một người bạn cũ. Chị nói tiếp.

Ồ? Lúc đó mấy chữ lướt qua trong lòng tôi chính là “Nếu ngôn ngữ tu từ của người dẫn chương trình không đủ, quả thực cũng không phải là một chuyện hay.”

Tôi cứ cảm thấy đã gặp cậu ở đâu đó. Tôi khẳng định.

Trong mơ chăng? Tôi mỉm cười đoán.

Không có. Chị Giang Sam lắc đầu nguầy nguậy.

Cậu làm việc ở Đài Truyền hình Hồ Nam phải không?

Phải.

Làm ở kênh giải trí phải không?

Phải.

Từng làm chương trình phải không?

Phải.

Cậu là Đồng Đồng phải không?

Phải. Chị đã gọi tên tôi từ sớm rồi kia mà? Tôi muốt mồ hôi, bồn chồn.

Hóa ra chúng tôi cùng ngành à, ha ha ha ha. Sau đó chị Giang Sam một mình cười khoái chí, để tôi một mình uống trà dưới ánh đèn tù mù. Xem ra chị rất vui vẻ, cho dù không khăn áo chỉnh tề ngồi nghiêm chỉnh cũng rất nữ tính. Chẳng nhớ là ai từng nói với tôi, không phải cô gái thật sự kiêu hãnh mới luôn luôn nhắc nhở bản thân phải kiêu hãnh, mà cô gái thật sự kiêu hãnh ngược lại sẽ quên khuấy. Đây cũng là nguyên nhân Harisu<sup>[3]</sup> còn phụ nữ hơn cả phụ nữ.

*[3] Ngôi sao chuyển giới nổi tiếng người Hàn Quốc.*

Chiều hôm ấy, chúng tôi bắt đầu trò chuyện từ Sâm Châu, đến phong cảnh, đến sự nghiệp, đến bạn bè, đến chòm sao, đến thói quen, đến sở thích, nói mãi đến tối, nhưng lại quên mất chúng tôi vốn muốn bàn về chương trình, đây mới là chuyện quan trọng nhất.

Vậy tôi có cần chuẩn bị gì hay không? Tôi hỏi chị.

Không cần không cần, cậu đến là được rồi. Giống như chiều nay chúng ta trò chuyện là được rồi. Thật đấy.

Khi ra về, chị vẫy tay với tôi. Bên ngoài trời đổ mưa nhỏ, tôi bỗng cảm thấy chị có một câu nói rất chính xác, đó chính là, tôi cảm thấy cậu rất quen thuộc, y hệt một người bạn cũ. Cũng giống như hiện giờ ở Bắc Kinh, thỉnh thoảng nhìn thấy một bóng lưng, tôi đều nghĩ người này giống ai người kia giống ai, còn chưa kịp vượt lên bắt chuyện, họ đã lần lượt tan chảy trong dầu chân vội vã.

Sau đó, tôi đã về Hồ Nam, chuyển đến *Giải trí FUN4*. Lần đầu tiên khi làm tuyên truyền cho *Học viện minh tinh*, chị Giang Sam nhắn tin cho tôi: *Hôm nay rất tốt, cố gắng nhé*. Tôi đọc tin nhắn thật lâu, nhưng không biết trả



lời thế nào, bèn nhấn lại một câu đơn giản: *Được*. Tuy đơn giản, nhưng tình cảm chứa đựng lại khác nhau. Khán giả nhiều như thế, vậy mà chị lại đứng ở lập trường hiểu tôi để suy nghĩ, làm bạn bè đến mức độ này, hẳn được xem là tiêu chuẩn đã tu luyện nghìn năm rồi.

Rồi sau đó. Lại một năm trôi qua, cậu bạn thân Tiêu Thủy về đến Sâm Châu, lúc đó cậu đã là một trong những nhà thơ quan trọng nhất lứa tuổi 8x của Trung Quốc, đồng thời cũng là Thạc sĩ Luật học duy nhất mà Đại học Phúc Đán năm đó. Tôi giới thiệu cậu và chị Giang Sam làm quen, mọi người cũng mới gặp mặt lần đầu đã rất hợp nhau như bạn cũ. Trở về hỏi cảm giác của Tiêu Thủy, Tiêu Thủy từng tiếp xúc vô số người, nhìn người rất chuẩn nói rằng cảm thấy rất quen thuộc với chị, y hệt bạn lâu năm. Thế là, tôi đã biết, cậu ấy chỉ thuộc về những người bạn thân trong lòng không có mắc mớ, thật sự đối xử tốt với nhau này của chúng tôi.

Rất nhiều lần dạy các em trai em gái nhỏ rằng “Áo chuộng mới, người chuộng cũ”, áp dụng với bạn bè mà tôi quen mấy năm qua thế nào đây? Bất kể là làm chương trình hay trò chuyện riêng tư với Giang Sam, một câu mà chị nói nhiều nhất là, Sâm Châu rất tốt, nhớ thường xuyên nghĩ đến chúng tôi, về thăm chúng tôi. Rất bình đạm, bình đạm đến mức bạn có thể xem nó là lời khách sáo mà coi nhẹ, nhưng chỉ cần để tâm, bạn sẽ biết trong câu nói này bao gồm rất nhiều sức nặng, không phải một phần tình bạn một câu cảm ơn là có thể chịu nổi trọng tải. Những lời dụng tâm nói ra, có lẽ chỉ có người chịu ơn mới nghe hiểu được. Trước là tôi nhớ, sau là Tiêu Thủy nhớ, bằng không hôm qua cậu ta cũng không gọi điện thoại cho tôi, bảo rằng rất nhớ đám bạn các cậu, nhớ lúc bọn mình không lo không nghĩ thành thạo trên đường phố Sâm Châu. Các cậu bao gồm ai nhỉ? Bao gồm Hồ Dận rất có giáo dưỡn cũng rất ngoan, một cậu nhóc đang học ở Đại học Nam Kinh, chuyên ngành tốt, khí chất tinh khôi, nếu rèn luyện vài năm, làm người dẫn chương trình của Đài Truyền hình Trung ương không thành vấn đề; còn bao gồm Kiến rất từng trải khiến người ta hâm mộ, thần tượng thời cấp Ba của tôi, hiện giờ là DJ của Đài Truyền thanh Sâm Châu, một chàng trai thích viết lách.

Khi cuốn tiểu thuyết thứ hai *Năm mươi mét xanh thăm* được xuất bản, tôi đã ở Bắc Kinh. Trên tàu hỏa nhận được tin nhắn của chị Giang Sam: *Dù cậu quyết định thế nào, tôi đều ủng hộ cậu*. Còn Kiến thì nhắn tin trên blog của tôi, chia sẻ với tôi niềm vui và cảm nhận của mình, cứ như tôi vẫn luôn ở

Sâm Châu chưa từng rời đi vậy.

Hiện giờ Bắc Kinh đã bắt đầu dần bước vào mùa đông, nhưng tôi không có cảm giác tai nạn lớn ập xuống đầu. Nghĩ tới ngày Tết sắp đến, chúng tôi lại có thể gặp mặt, có thể cùng vui chơi xả láng, phóng túng, tán gẫu, hoặc là trốn tránh đều tốt cả, tóm lại chúng tôi phải về đến Sâm Châu, gặp gỡ những người bạn cho dù có quá khứ huy hoàng, tương lai tốt đẹp nhưng vẫn phải đóng quân ở Sâm Châu này, dừng chân một thoáng, sau đó lại ai đi đường nấy.

Khi xem phim của Vương Gia Vệ nghe được một câu như sau: Tôi nghe người ta kể rằng trên thế gian này có một loài chim không có chân, nó chỉ có thể bay mãi bay mãi, bay mệt rồi thì ngủ trong gió. Loài chim ấy suốt đời chỉ có thể đáp xuống đất một lần, lần đó chính là lúc nó chết.

Còn những thiếu niên rời khỏi Sâm Châu như chúng tôi lại nôn nóng mong đợi trở về. Có lẽ trong mắt người khác, trở về chính là ngày chết của chúng tôi sẽ đến, nhưng chúng tôi còn có ngọn gió mát, chính là Giang Sam, Kiến, Lý Phong, Lão Mã, 00, Lão Ca, Béo, A Mạnh và những bạn bè thuở thiếu thời từng khóc từng cười cùng nhau ấy, mãi đến tuổi già...

*Đọc lại bài nhật ký này, cái cảm giác tự cho là đúng, tùy tiện làm càn của tuổi 20 thật nồng đậm mà mãnh liệt. Những từ ngữ như “tuyên truyền cuốn sách”, “bỏ qua khâu tuyên truyền ở thành phố này” xuất hiện nhiều lần, cứ như bản thân đã là người đạt giải thưởng văn học. Tuy rất nhiều câu chữ hoàn toàn phản ánh ý nghĩ lúc đó, nhưng cảm xúc của hai đoạn cuối cùng đến nay vẫn không hề thay đổi.*

*Trong số những người bạn như Giang Sam, Kiến, Lý Phong, Lão Mã, 00, Lão Ca, Béo, A Mạnh, chị Giang Sam vẫn giữ liên lạc, hiện nay chị làm việc ở Đài Truyền thanh tỉnh Hồ Nam; sau khi Kiến đi Quảng Châu đã mất liên lạc; Lý Phong không làm phóng viên nữa mà trở thành công chức Nhà nước với thành tích thi hạng nhất. 00 là ai tôi cũng quên rồi, có lẽ là một cô gái thân thiết thời Đại học, đã gả cho con trai ông chủ một siêu thị, từ năm kia đã mất liên lạc. Lão Mã đã kết hôn sinh con, vốn tưởng rằng sẽ thân nhau mãi, nhưng về sau gặp mặt mấy lần đều hơi gượng gạo, ứng với câu “Gặp nhau chẳng bằng nhớ nhau”. Hồi đó tôi còn theo anh rong chơi khắp nơi suốt, tư tưởng về thời trang cũng đều bắt nguồn từ anh. Béo là La Tuyền,*



từng nói chuyện điện thoại vài lần, cậu ta cũng đã có con nhỏ, làm việc tại *Thâm Quyển*, gặp mặt rất ít, nhưng chuyện xưa như mới xảy ra hôm qua. Người duy nhất trên cơ bản không có thay đổi gì so với trong ký ức của tôi là *A Mạnh*, Tết năm ngoái chúng tôi vội vã gặp mặt một lần, cậu ta độc thân, lảm nhảm, vẫn xem là kẻ lông bông thú vị.

Về nhà, tôi thường đến trường thời cấp Ba dạo chơi, mong rằng có thể lại gặp được một ai đó đeo cặp sách trên đường đi học, đương nhiên chỉ là vọng tưởng buồn bã. Thầy cô người thì thăng chức, người thì về hưu, thứ còn ở lại trường cấp ba chỉ có chiếc chuông treo trên góc cổ thụ kia, khi cúp điện, chuông cũ reo vang, toàn trường mới sôi động hẳn lên.

Mỗi tiết học 45 phút, nếu đặt ở hiện tại, từng phút từng giây tôi đều sẽ cố gắng hết sức ghi nhớ từng câu nói của thầy cô và từng gương mặt xung quanh.

Hai năm trước, tôi tham gia Đấu trường 100 của Đài Truyền hình Vệ tinh Hồ Nam. Trong đó rất nhiều rất nhiều câu hỏi đều đến từ những chuyện phiếm thời đi học và đi làm, sau đó tôi đã đánh bại 99 người. Bất cứ chuyện gì từng xảy ra cũng đều là tài sản, chỉ xem bạn có để tâm hay không thôi.

Hồi ức là xoáy nước không lò, khiến con người ta không biết làm sao mà lại thân bất do kỷ.

Ngày 6 tháng 10 năm 2012

## Dòng thời gian một đóa hoa nở để lắng nghe

Từ lần đầu tiên tôi cầm bút lên định viết đến nay, phong cách và tâm cảnh đã chuyển biến cả nghìn lần. Mỗi một lần viết xong, bất kể là cố ý giữ nguyên trạng thiếu niên thanh xuân sục sôi hay là tình cảm nhàn nhạt giữa người và người, hoặc là tranh luận trằng giang đại hải giữa bạn và tôi, đều gửi gắm vào đó một sự dụng tâm.

Đối với tác phẩm dụng tâm là điều tất yếu. Giống như giờ đây tôi đọc lại những gì từng viết, dẫu nó chưa bao giờ được đăng nhưng tôi vẫn rất vui vẻ, bởi vì tôi từng cố gắng như hiện tại, đủ để khiến bản thân cảm động.

Do trên đường tôi đã gặp được rất nhiều rất nhiều người hoặc cổ vũ, hoặc diu dắt, hoặc ủng hộ mình, nên tôi mới có ngày hôm nay. Không được xem là tốt lắm, nhưng ít ra bản thân rất yên tâm.

Làm công việc này, tôi được tiếp xúc vô số người giống như mình một thời. Họ rất cố gắng, song lại sống lặng lẽ không ai biết đến. Ban đêm nghe ca khúc của họ, tôi thường cảm động, kiểu cô độc đó không phải ai cũng hiểu được.

*Gặp gỡ tôi* của Tào Phương. Lùng khắp trên mạng cũng không tìm được album mới *Gặp gỡ tôi* của cô ấy, bìa mang vẻ đẹp man mác, lại có thể thấy được bóng dáng của Björk<sup>[1]</sup>. Người ta nói cô là Trần Ý Trinh của nội địa.

[1] Björk Guðmundsdóttir: Ca sĩ, nhạc sĩ và nhà soạn nhạc người Iceland.

Bạn nghe *Gặp gỡ tôi*, hoặc nghe *ICY là thực nữ*, chất giọng uể oải tùy tiện, trong sự lạnh lùng bình tĩnh lấp lóe nét linh động khác người. Cô từng xuất hiện trong tác phẩm của các ca sĩ như Kim Hải Tâm với tư cách là người viết nhạc và lời, *Bóng dáng* là tác phẩm xuất sắc nhất trong cả album.

*Gặp gỡ tôi* không hề văn vẻ màu mè, thuận nước mà xuôi, vui sướng tràn trề.

*Bên này là nổi sầu muộn không thể đọc hiểu được, bên kia là bức tranh mặt trời treo cao, du dương lắt lay khê hát.* Đây là album của ca sĩ nội địa yêu thích nhất mà tôi nghe được mấy năm qua, có cảm giác kinh ngạc lẫn vui mừng như khi nghe được Phác Thụ<sup>[2]</sup> vào năm 1988.

*[2] Phác Thu sinh ngày 8 tháng 1 năm 1973 ở Nam Kinh, Trung Quốc, là ca sĩ, nhạc sĩ, diễn viên rất nổi tiếng của Trung Quốc.*

Lùm cỏ và rừng cây, bức tranh phác họa. Cô gái lớn lên ở Tây Song Bản Nạp, mang khí chất có một không hai. Ban đầu nhìn thấy ảnh tôi còn tưởng rằng cô là ca sĩ người Đài Loan hoặc Singapore, thật ra giống cô gái du học ở Anh trở về hơn. Chất giọng và trạng thái thanh lệ, chỉ có thể dùng từ “độc đáo” để miêu tả.

Lý Diên Lượng hỏi cô hằng ngày làm gì, cô đáp: Vẽ một bức tranh để trồng, mua một chiếc sofa đơn, gọi một cuộc điện thoại không ai nghe, khui một chai rượu vô vị.

*Duẩn Lạc* của Lưu Duẩn Lạc. Tôi nghe nhạc của Lưu Duẩn Lạc một cách rất tình cờ. Có một hôm về đến văn phòng, phát hiện trên bàn có đĩa hát của công ty đĩa hát gửi. Trong một đồng đĩa hát mới, Lưu Duẩn Lạc không quen biết bị các tên tuổi lớn chôn vùi dưới đáy, năm đĩa hát xếp ngay ngắn. Bao bì đơn giản, khuôn mặt không được xem là đẹp.

*Lần cầu xin cuối cùng* là một ca khúc đơn giản. Giai điệu phụ họa tới lui phối với chất giọng dày của Lưu Duẩn Lạc, mạnh mẽ, không chừa lại chỗ trống để suy nghĩ. *Đây là lần cầu xin cuối cùng của tôi, toàn lực cứu vãn cái tốt đẹp đang mất đi.*

Sau này tôi cố tình tra thông tin của anh, anh nói ca khúc mà mình thích nhất chính là bài hát nói trên, đơn giản đến độ không cần tốn bất cứ kỹ xảo nào. Bất kể *Duẩn Lạc* hay *Đáng đời*, đều là những ca khúc có thể khiến người nghe cảm thấy tan nát cõi lòng.

Năm đĩa CD đều bị xâu xé chia nhau, hiện giờ đã không nhớ album của anh bị ai lấy đi hết rồi. Từng cất công hỏi thăm bạn bè bên Đài Loan về tình hình gần đây của anh, nhưng câu trả lời đều là không được như ý cho lắm. Ngụ ý là không tốt.

Tôi rất cảm ơn công ty đĩa hát đã gửi tặng đến cho tôi CD của anh, tuy đến giờ tôi cũng không biết là công ty nào gửi, nhưng vẫn phải cảm ơn.

*Tôi là người sao Hỏa* của Lâm Quán Ngâm. Vốn cho rằng cô sẽ nổi tiếng, nên mấy tháng trước không ghi lại. Ngoảnh lại nhìn, dường như hy vọng này

càng ngày càng nhỏ.

*Cưỡi chiếc xe đạp không vui, chở đầu nỗi buồn của bạn, phong cảnh lác la lác lư chở đầy hồi ức không lớn nổi, giọng như tên cô, nhẹ nhàng khẽ ngâm lên có thể hát ra hiệu quả trăm nghìn xoay chuyển. Sau đó bất luận là *Hung thủ* hay *Tượng đất nung thời Tân*, luôn có thể khiến người nghe nhanh chóng đạt dào cảm xúc.*

Tiếc thay, 8848 mà cô ký hợp đồng đã đóng cửa, không rõ công ty kế tiếp cô sẽ ký với bên nào.

*Những bài hát này đến nay vẫn được lưu trong điện thoại di động, tôi thường hay nghe. Nếu lịch ngày là sự đánh dấu của thời gian, thế thì ca khúc là nội dung của thời gian. Hết thấy cảm xúc và ngôn ngữ đều bị chôn nông nông trong những bài hát này, CD từng bật đi bật lại đến nay vẫn chất chồng ngay ngắn trong tủ sách ở phòng khách. Lúc đó cảm thấy chia sẻ là một thú vui, sau này tôi lại không hy vọng họ được tất cả mọi người công nhận, có lẽ nguyên nhân chỉ có một - Tôi không phải là kẻ người ta nói sao mình nói vậy, do đó thứ tôi thích cũng không cần sự công nhận của đại chúng. Con người ta thường hay mâu thuẫn, bạn yêu một người, thì bạn mong rằng mọi người đều khẳng định người mà bạn yêu. Nhưng bạn yêu một ca sĩ, một bài hát, bạn lại không hy vọng họ có thể trở thành đại diện của dàn đại hợp xứng muôn người.*

*Cho dù quanh vắng và mệnh mang nhường nào, những bóng hình ấy tôi sẽ luôn nhìn qua là không quên.*

Ngày 29 tháng 10 năm 2012

## Gửi cả cuộc đời đi

Sáng nay, tôi bỗng rất nhớ Hậu Hải của Bắc Kinh, cây hồng của miền Bắc... Sau đó lên mạng làm một việc thú vị, đọc một lượt từ đầu đến cuối 171 bài nhật ký của một người bạn. Tôi muốn biết người sống mấy năm ở Bắc Kinh sẽ có cảm nhận gì đối với nơi này. Đọc hơn ba tiếng đồng hồ, uống chai sữa, ăn quả táo và một ít bánh quy. Quả là có lòng kiên nhẫn, sau khi đọc xong, tôi rất cảm động, một người thích hoa bách hợp, một người đem bốn khoản nhuận bút của mình chi viện cho bạn bè, một người cùng năm người bạn trưởng thành ở Bắc Kinh, một người lặn lội trong giới giải trí mà không đánh mất ước mơ. Rất thích một số câu chữ trong đó nên trích ra và ghi chép lại.

1. Sau này tôi hiểu rõ, thích một sự vật chỉ có dũng khí của mình thôi là chưa đủ, nhất định phải để người khác cảm thấy thứ bạn thích là tốt nhất trên đời, hơn nữa phải lớn tiếng, can đảm và dũng dạc nói ra.

2. Nếu bạn vẫn quen với đã từng, chúng ta có thể đổi thời gian, địa điểm, cũng chìm đắm với quá khứ. Chỉ cần một nguyên nhân thích đáng. Mà hiện tại, chuyện phải làm chính là khiến mọi người cùng vui vẻ hơn.

Hiếu thặng dường như không phải là một chuyện tốt. Ai muốn làm gì thì làm này là được rồi, nhất thiết đừng đọ sức với người khác, bằng không chỉ hạ thấp đẳng cấp của mình, khiến mình mệt mỏi quá mà thôi.

3. Hôm qua lúc lên mạng đọc được thư mời viết bài của nhiều tạp chí, thấy cái tên Thiếu Nam Thiếu Nữ thì rất muốn gửi bản thảo cho họ nhưng lại sợ bị trả về. Hồi cấp Hai tôi và bạn cùng bàn đều gửi, tôi viết chuyện mình giúp bạn học nữ vượt tường mua đồ ăn sáng, còn cô ấy chỉ viết hai mẫu chuyện cười, sau đó bản thảo của tôi thậm chí không thấy trả về, trong khi cô ấy còn được trả về cả nhuận bút. Về sau ngẫm lại, từ bỏ thì hơn. Vẫn nên viết cho tạp chí đã mời viết bài, không để mình làm chuyện hy sinh vô nghĩa.

-Nhật ký của Biển Xanh Xanh-

Biển Xanh Xanh là biên tập viên của *Thiếu Nam Thiếu Nữ*, nếu không phải cô lục nhật ký của tôi ra thì có lẽ tôi cũng quên mất mình từng có ý nghĩ gửi bản thảo cho *Thiếu Nam Thiếu Nữ* song lại sợ bị trả về. Sở dĩ hiện giờ tôi và cô quen biết, là vì tôi vẫn không nản chí sờn lòng cứ gửi bản thảo, tuy không

được chọn đăng cả, nhưng gửi ba bài đăng một bài, dấu sao cũng sống sót một ít. E là lâu rồi chưa nói dăm ba câu chuyện với người ta trên QQ một cách an tĩnh như vậy. Công dụng của QQ là trêu chọc, là chia tay, là làm lành, là hỏi đáp. Tuyệt đối không phải là sự giao lưu bình tĩnh, tựa dòng sông xuôi chảy. Cũng giống như giữa một đám phụ nữ chanh chua chửi nhau trên phố, hai người đang thảo luận sinh con thế nào. Khi an tĩnh lại, một người cũng có thể trở thành thế giới, huống chi là hai người.

Vào ngày đông, cả đám bạn tụ tập ăn cơm không được xem là chuyện hay nhất, chuyện hay nhất là cùng uống canh. Dùng chung một chiếc thìa, được vây quanh bởi một quàng hơi ấm, nhớ người nên nhớ. Mùa đông đến rồi, đa số phim ảnh đều có cảnh hoa tuyết bay phơ phất mênh mang. Trên thế gian này có ba chuyện không thể giấu giếm, đó là họ, nghèo túng và yêu. Người yêu không chạm đến được, dùng hòm thư để nhớ nhung. Vào cái mùa chim vì ham ăn mà chết này, chúng ta đành dựa vào blog để nhớ mong. Uống cốc sữa nóng cho ấm lòng, tay trong tay ngã lên giường, đón nhận một lần nở rộ sẫm màu.

Nếu không viết nhật ký, có lẽ tôi đã quên tuốt những câu chữ mà Biên Xanh Xanh tìm ra là do mình viết. Đến nỗi khi đọc, tôi rơi vào hồi ức sâu sắc, còn tốn kha khá công sức, tỉ mỉ phân biệt các câu xuất xứ từ đâu. Bắc Kinh tuy lạnh, nhưng ít ra vẫn có ánh nắng có thể chạm đến nỗi thương cảm, hoặc ngọt ngào. So với việc dùng những mẩu giấy để ghi chép cuộc đời, ghi chép mọi chuyện trong ký ức, nếu người xung quanh giúp bạn cùng nhớ lại, thì siêu thị cũng có thể biến thành thiên đường.

*Tôi đã không gửi bản thảo nữa, nói chính xác hơn, không phải tôi không còn lừa mình dối người, mà cuối cùng đã chịu đựng được đến lúc biên tập viên mời viết bài, viết gì đăng nấy. Nhưng hồi năm 2004, tôi không tài nào tưởng tượng được những điều này, ngỡ như là chuyện Nghìn lẻ một đêm. Có lẽ câu chữ từng nghiêm túc cẩn thận viết ra vẫn rất khó được đăng, do đó hiện nay mỗi lần viết chuyên mục tôi đều nghiêm cẩn hơn cả lúc trước. Bởi vì biết rằng đăng bài gian khổ nhường nào, nỗi mong đợi sau khi gửi bản thảo nôn nóng biết bao, cho nên giờ đây tôi càng thêm thận trọng từng cơ hội viết. Gian khổ đăng cay không phải là chuyện dở, vì nó sẽ khiến vị ngọt trong tương lai của bạn ngọt ngào hơn.*

Ngày 29 tháng 10 năm 2012





## Nhân lúc mọi chuyện vẫn còn kịp

Chọn đầu đề này là vì cảm thấy sinh mệnh quá nhỏ bé, hạnh phúc lại ở ngay trong tầm tay, thế nhưng chẳng ai có thể hết lòng trân trọng. Giống như bạn đứng trong sở thú trêu con tinh tinh, bạn chào nó thì nó chào, bạn khom lưng thì nó khom lưng, bạn vạch mí mắt dưới, nào ngờ nó nhặt một cây gậy gỗ lên nện bạn, nó biết vạch mí mắt dưới là ý mắng đối phương ngốc nghếch. Bạn lại trêu nó, chào, khom lưng, cầm cây gậy gỗ lên đánh mình, chờ xem trò vui của nó, thế rồi bạn thấy con tinh tinh không gấp cũng chẳng chậm hướng về phía bạn vạch mí mắt dưới... Nực cười không? Thế thì buông bỏ sự giữ kẽ mà cười vang nào, cười xong, bạn và tôi phải biết rằng, giống như không chơi thắng được con tinh tinh, cuối cùng chúng ta cũng không chơi thắng được sinh mệnh.

Danh họa người Hà Lan Van Gogh có một bức tranh tên là *Đồng lúa mì và đàn quạ*, phác họa của bức tranh này là ba con đường rẽ mở ra đồng lúa mì rộng lớn. Trong tranh gần như không có điểm nhấn, mà đàn quạ đen rải rác khiến khung cảnh càng có vẻ bát ngát. Van Gogh sử dụng ba màu cơ bản để thể hiện hình ảnh đơn thuần mà rõ ràng, bức tranh này đã bày tỏ trọn vẹn “nỗi bi thương và quạnh quẽ cực độ” của họa sĩ. Vài ngày sau khi hoàn thành bức tranh, Van Gogh nổ súng tự sát giữa một cánh đồng lúa mì ở Auvers, do đó bức tranh này cũng được xem là lời dự báo về cái chết của ông.

Một bức tranh, gửi gắm trong đó hết thảy nỗi bi thương và quạnh quẽ, thay cho tình cảm thoát ly thể xác của bản thân, sau khi tình cảm được xếp đặt yên ổn, người cũng ra đi. Chết thật ra không hề đáng sợ, điều đáng sợ là sự chờ đợi và điềm báo trước đối với cái chết, mà tất cả những thứ này đều sinh ra từ nỗi sợ hãi trước cái chết khi con người ta đang sống. Trước khi chết là đáng sợ nhất, số mệnh đã hết, gập ngón tay lại đếm ngày cuối cùng đó của mình là chuyện đau khổ biết mấy. Lúc nằm trên giường nghĩ về vấn đề này, sợ bản thân chưa hoàn thành chuyện mình thật sự muốn làm, sợ còn có thứ để sót trên cõi đời. Không mang bút chì, không mang cục tẩy, đều không thể quay lại lấy. Tôi vẫn chưa kịp xin lỗi người từng bị mình lừa dối, và cũng vẫn chưa nắm bắt được cơ hội bộc bạch tâm chân tình với cô gái mình từng thầm yêu trộm nhớ mấy mươi năm. Tất cả đều là nỗi nuối tiếc, bệnh tình nguy kịch hết



phương cứu chữa, nỗi sợ hãi của ý nghĩ lớn hơn nỗi sợ hãi của hành động rất nhiều. Lục Áu Thanh<sup>[1]</sup> mở ra gửi gắm tình cảm một bên khác cho bản thân, cho rằng có quyền lợi biết trước chúng ta thì có nghĩa vụ để chúng ta đều nhận thức được. Thế là *Nhật ký tử vong* sôi sục bèn rề đăm chồi lớn lên rụng lá trên Dung Thu Hạ<sup>[2]</sup>, cuối cùng trở thành lời chúc phúc của mọi người mai táng bản thân, có được càng nhiều an lành. Ra đi không hề băn khoăn, để lại một chút bận tâm đối với người nhà và bè bạn. Anh yên tâm, bởi vì thế giới đã không thiếu anh, mà anh cũng đã không thiếu thế giới. Đôi bên quên nhau, rất đối kháng khái.

*[1] Lục Áu Thanh (1963 - 2000): Nhà giáo, doanh nhân, bị ung thư dạ dày, cuối tháng 7 năm 2000 đã dùng hình thức nhật ký đăng bài trên trang mạng Dung Thu Hạ, ghi lại những trải nghiệm và thay đổi về tâm sinh lý trong những ngày cuối đời mình.*

*[2] Dung Thu Hạ: Trang mạng văn học rongshuxia.com.*

Chết cũng đáng sợ. Hai tay chống nạnh, sư tử Hà Đông rống to một tiếng, nhưng cũng chẳng qua là vết sẹo lớn bằng miệng bát hay cốc máu có thể một hơi uống cạn. Cái chết ngăn ngủi, thầy giáo tiếng Anh bảo chúng ta, chết là chết rồi, không thể dùng thì tiếp diễn. Vô số người sau khi may mắn trải qua cái chết lại trốn chạy cái chết, thường thường quên mất từng trải qua đau khổ ra sao, trong lòng chỉ có nỗi hưng phấn sống sót sau kiếp nạn.

“Sự kiện 11 tháng 9” khiến đại đa số thanh niên nước Mỹ lạc quan lên, đối đãi với cuộc đời một cách ôn hòa. Sinh mệnh quá đổi yếu đuối, đời người quá khó đoán định. Ai nấy đều tranh nhau làm kẻ hơn người, khó khăn lắm mới vào tòa nhà Trung tâm Thương mại Thế giới làm việc, là một chuyện làm rạng rỡ tổ tiên biết nhường nào, nhưng rồi cuộc vẫn tan thành tro khói cùng với tòa nhà, chỉ thốt ra lời cảm thán đời người vô thường.

Về vấn đề cái chết, giới khoa học và giới triết học luôn tồn tại bất đồng cực lớn. Giới hạn cái chết ở hai khái niệm chết và sau khi chết, vừa mơ hồ vừa khiên cưỡng. Nếu một người thật sự có “sau khi chết”, hãy nghĩ xem, sau này phải đi một mình, cô đơn và sợ hãi biết bao. Khi Katai Tayama - vị tướng lĩnh của văn học chủ nghĩa tự nhiên Nhật Bản - sắp từ trần vào năm 66 tuổi, có người hỏi ông tâm trạng lúc lâm chung, ông đáp với giọng yếu ớt: “Nghĩ đến việc một mình cô độc ra đi, quả là cảm thấy quạnh hiu.”

Điều nực cười là, nhà triết học người Đức Schopenhauer suốt đời phủ định sự tồn tại của “sau khi chết”, khi bị nỗi khổ sở lúc hấp hối giày vò cũng kêu lên: “A! Thượng đế ơi! Thượng đế của tôi.”; “Thưa ngài, trong triết học của ngài cũng có Thượng đế ư?” Bác sĩ của ông hỏi. “Bạn thân yêu, cảnh ngộ đau khổ, cho dù trong triết học không có Thượng đế, cũng bó tay hết cách. Nếu bệnh của tôi có thể được chữa khỏi, tôi sẽ tiến hành nghiên cứu khác hẳn.” Schopenhauer nói như vậy rồi qua đời. Người đã mất, bi thảm nhất là tinh thần ta chết, thứ nhì mới tới thể xác chết<sup>[3]</sup>. Chết là sự hoang phế của thân xác, bắt tử lại là sự hoàn mỹ trên tinh thần. Có một câu nói đã phản ánh rất hay sự ảnh hưởng của tinh thần đối với cái chết: Chết dưới váy màu lựu, làm quỷ cũng phong lưu. Chết có gì đáng sợ, lạc quan một chút, sinh mệnh đâu yếu ớt, đời người đâu vô thường, chúng ta chỉ cần ngày ngày hạnh phúc, ngày ngày vui vẻ, tìm một cô bạn gái cùng làm hoàng tử bé và công chúa nhỏ trong truyện cổ tích, sống ở Utopia - địa đàng trần gian - khát thì uống nước sương, đói thì ăn mật ong, mệt mỏi buồn ngủ thì nằm trong hoa uất kim hương, cộng thêm vô vàn ánh nắng rực rỡ, thế thì tôi trêu chọc ai đụng chạm ai, anh cũng chẳng làm gì được tôi.

*[3] Một câu trong Nam hoa kinh, chương Điền Tử Phương, bản dịch của Nguyễn Hiến Lê.*

*Tôi viết bài này vào năm 2004, thật không biết lúc đó bản thân rốt cuộc đang nghĩ gì. Có lẽ khi con người ta càng trẻ tuổi thì càng nghĩ ra một số chủ đề sâu sắc để chứng minh rằng mình không nông cạn. Hôm qua tôi đọc được một đoạn thế này: Sở dĩ chúng ta chiến đấu, không phải vì thay đổi thế giới mà là vì không để cho thế giới thay đổi chúng ta. Sau khi bạn suy ngẫm tỏ tường mọi chuyện, có lẽ bạn sẽ biết, sống sao cho ra cái tôi chân thực, khiến mình cảm thấy thoải mái mới là chuyện quan trọng và dễ chịu nhất.*

*Ngày 6 tháng 10 năm 2012*

## Mọi người sống dựa vào lý tưởng

Có bạn nhắn tin cho tôi trên QQ, bảo rằng đọc được bài phỏng vấn của tôi trên một tạp chí thanh thiếu niên nào đó, bèn hỏi tôi, lẽ nào thật sự muốn xem văn chương là tương lai của mình? Thật ra trước giờ tôi chưa từng suy nghĩ vấn đề này, hôm nay bị người ta hỏi đến, lại cảm thấy rất nghiêm trọng.

Càng ngày càng có nhiều người xem viết lách là thủ đoạn kiếm sống, đã là kiếm sống thì nhất định phải bán chạy, đã muốn bán chạy thì nhất định phải nổi tiếng, đây là một sự thực không thể tranh cãi. Thế nhưng tôi chưa bao giờ cảm thấy may mắn khó chịu, ngược lại đối với một số độc giả mà nói, cách hiểu về Lưu Đồng là “lại thêm một kẻ sống dựa vào viết lách”.

Chắc chắn tôi là một người sống dựa vào lý tưởng, đồng thời tôi lại không phải là một người có cảm giác an toàn, hằng ngày sống gần nguy cơ, thấp thỏm lo sợ. Đối với những đứa trẻ sinh ra vào thập niên 80 của thế kỷ XX, nhất là đối với kẻ rời xa bố mẹ như tôi càng là như thế, chỉ có thể dựa vào câu chữ để truyền tải một vài ý nghĩ, dùng để tiêu khiển và giết thời gian. Ngoài ra, tôi có lòng yêu thích cuồng nhiệt với truyền hình, từng có một khoảng thời gian lựa chọn giữa văn chương và công việc, cuối cùng vẫn chọn công việc. Văn chương chỉ là một thứ hư ảo, khi chẳng có nhiều thứ hơn để viết, đối mặt chính là một chữ “chết”.

Gia nhập vào hàng ngũ sáng tác này không lâu lắm, nhìn giang hồ bốn bề phân tranh, đôi lúc lấy làm mừng vì mình là một người làm truyền hình, đã có chương trình mình phụ trách ở Bắc Kinh, có thể thực hiện ước mơ của mình, cùng cố gắng với một nhóm đồng nghiệp đông đảo.

Buổi tối tan sở, dùng câu chữ để ghi chép cuộc sống, chia sẻ với mọi người, định kỳ ra một cuốn sách. Cam Thế Giai cũng mang theo văn chương rời khỏi tạp chí *Mengya*. Như thế rất tốt, có công việc của mình, xem văn chương là sở thích, có một đám bạn hiểu ta là tốt rồi.

Không có phân tranh cũng chẳng có tiếng tăm, có một mục tiêu chính là trở thành một người làm truyền hình giỏi, một mục tiêu khác chính là trở thành một người viết tinh táo. Biết người ở đây rất ít, người có thể trò chuyện, nhắn tin hay ản mình đều là bạn tốt của Lưu Đồng, vui thì nói không

vui thì mắng. Có người bảo, đến đây đọc được lời nhắn của những người bạn ấy của cậu, cho dù không có sự xuất hiện của Lưu Đồng cậu, đều rất ấm áp.

Vui sướng thay, do đó mong sao mỗi người ở đây đều xem nhau là bạn, bởi vì các bạn đều giống tôi, thậm chí khoan dung hơn, độ lượng hơn, hóm hỉnh hơn, thân thiện hơn tôi.

*Cam Thế Giai là tác giả rất tài giỏi của tạp chí Mengya, sau này hình như đã viết một số lời bài hát khá hay cho Tiết Chi Khiêm, rồi sau đó không nghe được tin tức về anh nữa. Tôi và anh không thân, chuyện về anh tôi đều nghe được từ một người bạn. Về sau cả người bạn này cũng mất liên lạc, cho nên giờ đây khi đọc đến cái tên Cam Thế Giai, tôi cũng hỏi lại bản thân, năm xưa là tình huống thế nào. Hồi ấy anh là tấm gương của rất nhiều cây viết 8x chúng tôi, chưa từng gặp gỡ, song nghe nói suốt.*

Ngày 6 tháng 10 năm 2012

**Năm 2005, tôi 24 tuổi, tôi của lúc đó cho rằng:**

Chúng ta còn trẻ, trẻ tuổi thì có thể thất bại.

Niềm hạnh phúc của sự khổ sở chờ đợi, chính là một câu nói “Tôi không sao” của người ấy.

Sự thanh nhàn hiếm có chính là phương thức cả xỉ của thời buổi này.

Có lúc bạn thấy chúng tôi rất vui vẻ, là vì chúng tôi buồn bã nhiều hơn, chúng tôi học tập ưu điểm lẫn nhau để xoa dịu nỗi bi thương của mình, chẳng phải rất tốt hay sao?

## Thanh xuân mãi mãi, bạn bè mãi mãi

Ngày 1 tháng 6, nửa cuối của năm 2005 đã bắt đầu.

Hồi Tết bạn học Dịch thân yêu nhất hào hứng nói với tôi trong điện thoại: Năm nay là một năm rất then chốt của bọn mình, cố gắng nhé. Ha ha, đúng vậy, rất then chốt. Đặt điện thoại xuống, nhớ tới buổi sáng sớm có nắng ấy vào hai năm trước, tôi và bạn học Cẩn thuận lợi thông qua cuộc thi của Đài Truyền hình Hồ Nam, cùng đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, người đông, âm ỉ huyên náo, ai với ai cũng là lần đầu gặp mặt, người lịch sự thì gật đầu chào nhau, kẻ bất lịch sự thì lớn tiếng ồn ào như ở chỗ không người. Tôi và bạn học Cẩn lấy máu xong ngồi ở đại sảnh, nhìn thấy một anh chàng hơi béo nhưng sáng sủa đứng bên ngoài phơi nắng, tôi bảo, hi hi, người kia thật đáng yêu, trông có vẻ khờ khờ. Cẩn liếc nhìn tôi, đáp rằng người ta bị bấm khẩu khinh, cậu gầy nhom như thế, nói cậu khờ cũng không xứng, chỉ xứng nào úng thủy thôi.

Lúc ấy tài ăn nói của bạn học Cẩn đã bắt đầu xác lập.

Sau đó về đến đài truyền hình, anh chàng kia chạy tới nói, cậu chính là Lưu Đồng đó phải không, cừ lắm cừ lắm.

Tôi liếc nhìn Cẩn, trong lòng hơi lằng lằng, cảm thấy anh chàng này vẫn thật đáng yêu (không phải vì cậu ta chủ động nhận biết tôi, mà là cảm thấy cậu ta thật sự mến tài, ha ha). Tôi hỏi cậu ta, cậu tên gì nhỉ? Cậu ta đáp tên Đường Ngụy, rồi lại nở nụ cười ngây ngô rạng rỡ chiêu bài.

Sở dĩ bắt đầu bồi hồi nhớ lại những ngày tháng đã qua ấy, là vì đọc được lời nhắn của *Time*, khiến tôi nhớ lại chúng tôi hồi mấy năm trước còn đang làm gì.

Để đánh bại *FUN4* của Đài Truyền hình Kinh tế, hằng ngày tôi và bạn học Ngụy đến quán net cao cấp nhất tải xuống chương trình của Đài Loan, sau đó phân tích, nghiên cứu, trở về tự làm kế hoạch, nộp cho sếp. Xung động, tự nhiên, thời gian cũng trôi qua như bay. Lúc đó tôi và bạn học Ngụy luân phiên làm chương trình tuyển chọn tài năng. Một buổi chiều nọ, tôi vừa quay xong trở về, Ngụy gọi tôi ra hành lang nói cậu ta sắp rời khỏi *Cấp tiên phong*,

đến *Ngôi sao Kim Ung* của Đài Truyền hình Vệ tinh. Bảy giờ tôi chỉ cảm thấy như bị đập một gậy thẳng vào đầu, động lực cùng sự trưởng thành bỗng dưng không còn nữa, thân thể cũng dường như bị rút rỗng một mảng. Lưu luyến thì lưu luyến, tôi nhớ câu cuối cùng Ngụy nói với tôi trước khi đi, cho dù tốt hay không tốt, cậu một mình chống đỡ tiếp được công việc hai tháng này đã là thành công rồi.

Tôi luôn ghi nhớ câu này, kể từ hôm đó, đến hai tháng sau, nửa năm sau, một năm sau, hai năm sau, hiện giờ tôi vẫn nhớ rõ tinh thần câu nói này của cậu ta.

Do bạn học Cẩn được phân công đi làm chương trình nghệ thuật tổng hợp tại hiện trường nên hiếm khi giao lưu với tôi. Tôi đành tự mình mày mò, may mà sếp - anh Tiểu Hi - thường xuyên dành cho tôi sự dạy bảo gồm cả sỉ nhục và nghĩa khí, khiến tôi thu hoạch được không ít, cũng giúp tôi nhen nhóm lòng tin với nghề phóng viên. Mỗi lần đi quay đều gặp Khang Khang bên *FUN4* vờ vĩnh chào hỏi tôi, rồi khinh khỉnh - Không ngờ sau này chúng tôi lại trở thành bạn bè.

Cuộc sống lúc đó đơn điệu song không hề tẻ nhạt, hằng ngày trưởng thành dưới sự xem thường của mọi người, buổi trưa ăn cơm hộp trước cổng cơ quan cũng rất có hương vị. Tôi thường đội nắng nóng ngồi ở cửa đại sảnh ăn cơm, Ngụy bèn chạy tới đưa cho tôi một chai quýt ngâm, bảo tôi đừng để mắc nghẹn. Thấy cậu ta luôn tràn trề nhiệt tình, tôi cảm thấy bản thân có động lực sinh tồn tiếp. Hiềm nỗi hằng ngày nhận chai quýt ngâm ba đồng rưỡi mà cậu ta đưa cho, đối với đũa lương tháng chỉ có 900 đồng như tôi mà nói quả thực hơi đắt đỏ, mỗi lần uống thức uống cậu ta đưa, trong lòng đều buồn bã áy náy. Nhưng không hiểu sao tôi lại tin rằng, chúng tôi sẽ cố gắng, sẽ tốt lên, tuy hiện tại chưa có phương hướng.

Sau đó bạn học Dịch thỉnh thoảng đi Bắc Kinh, khiến tôi trở tay không kịp, buổi tối trước khi đi tôi buồn bã hồi lâu, không biết kiếp này còn có bao nhiêu lần gặp mặt. Lúc đó chẳng nghĩ ngợi quá xa xôi, ở Hồ Nam không nuôi nổi bản thân, làm sao sinh tồn ở Bắc Kinh kia chứ? Hiện giờ tôi rất khâm phục lòng dũng cảm của bạn học Dịch, luôn cho rằng cậu ta không kiên cường bằng mình, nhưng kỳ thực bản thân mới thật sự nhu nhược, thậm chí chưa từng có ý nghĩ đi lên miền Bắc. Thế rồi Khang Khang cũng đi Bắc Kinh, còn tôi cũng vì thi nghiên cứu sinh không có kết quả nên đến *FUN4*



thay thế vị trí của Khang Khang, gặp được chị Tiểu Hoa, cách dạy bảo của chị và anh Tiểu Hi khác nhau, nhưng cũng là người mà tôi cảm kích nhất. Sau này khi viết lời tựa cho *Năm mươi mét xanh thẳm*, tôi thoát nhớ đến họ, nước mắt liền không thể kiềm chế tuôn rơi. Trong quá trình học làm truyền hình và trên vấn đề đối nhân xử thế, họ thật sự đã dạy bảo tôi rất nhiều. Có lẽ rất nhiều người không thể hiểu nổi tâm thái như vậy, sau này khi Cẩn muốn theo tôi rời Bắc Kinh, cô ấy ngồi xồm trước mặt chị Đường, còn chưa mở miệng, nước mắt đã trào ra trước, là cảm giác giống nhau. Đối với chúng tôi, họ là người thân đầu tiên khi chúng tôi bước vào xã hội, mãi mãi không thể quên, mãi mãi sẽ tồn tại giữa con tim đầy biết ơn.

Mình phải đi Bắc Kinh sao? Bản thân luôn không quyết định được. Nguy bỏ ra một tuần lễ tối tối bầu bạn với tôi, cuối cùng khi quyết định tôi nói với cậu ta, tớ sẽ cố gắng, cũng mong đợi bọn mình gặp mặt ở Bắc Kinh.

Một tháng sau khi tôi đến Bắc Kinh, Nguy và Cẩn cũng đến. Năm đưa lại đoàn tụ ở Bắc Kinh như thế.

Chúng tôi đã trải qua biết bao bước quanh co để rồi cuối cùng lại hội tụ bên nhau, nếu không phải bản thân chúng tôi, thì ai có thể chia rẽ chúng tôi chứ? Bạn có thanh xuân mãi mãi không? Vấn đề này đồng nghĩa với bạn có bạn bè mãi mãi không. Câu trả lời của chúng tôi là có. Tôi nhớ lời thở than cô độc khi tôi và Dịch trò chuyện qua mạng, cảnh ôm đầu khóc nức nở trong phòng tối của tôi và Cẩn, tiếng thở dài bất lực mà tôi và Khang Khang cùng lúc phát ra, chúng tôi nhất định phải mãi mãi ở bên nhau. Là Nguy nói với giọng nghẹn ngào, nếu các cậu có sự hiểu lầm, tớ cảm thấy rất buồn.

Đây chính là tình cảm của chúng tôi, bức tường cao lên theo dòng thời gian dài đằng đằng, đã chịu đựng nỗi sự tàn phá của chính mình thì còn sợ gì khác nữa?

Khang Khang luôn đặc ý nói với tôi, cậu ta tải xuống được *Thần tượng nước Mỹ (American Idol)* trước tôi, sau đó giới thiệu thực tập sinh Mỹ cho tôi xem. Nguy cũng hay triệu tập chúng tôi cùng góp ý cho hoạt động của cậu ta. Chúng tôi tranh cãi, chúng tôi ôm ấp, chúng tôi ai nấy tất bật, điều quan trọng nhất là chúng tôi đều đang cùng nhau trưởng thành. Thời gian thấm thoắt trôi qua, dài thì đã qua hơn hai năm, ngắn thì năm 2005 vừa qua một nửa, còn có một nửa đang chờ chúng tôi cố gắng.



Ngồi trên xe taxi lúc trời tờ mờ sáng, chúng tôi bảo nhau, không tự coi rẻ mình quá đáng, cố gắng nỗ lực, suy nghĩ thật nhiều. Chúng tôi ở hiện tại vẫn chưa có thành tích, nhưng có hy vọng và động lực vô hạn, ủng hộ và thấu hiểu lẫn nhau. Chúng tôi còn trẻ, trẻ tuổi thì có thể thất bại, có điều chúng tôi hết sức mong rằng mình không thất bại.

Nói đến đây, tôi cũng muốn nói với Vương Quyên, có lúc bạn thấy chúng tôi rất vui vẻ, là vì chúng tôi buồn bã nhiều hơn, chúng tôi học tập ưu điểm lẫn nhau để xoa dịu nỗi bi thương của mình, chẳng phải rất tốt hay sao?

Sáng sớm ngày Tết thiếu nhi 1 tháng 6, tại một nơi kín đáo ở nút phía Đông kinh thành, chúng tôi cao giọng nói chuyện, nhẩn giả vô địch.

*Chưa đầy hai năm sau bài viết này, các nhân vật trong đó người thì lập nghiệp, người thì kết hôn, người thì về nhà, sau đó vì một vài xung động và nghĩa khí của tuổi trẻ, đành giao tiếp thăm kín với nhau. Sự đọ sức vì thế diện thời trẻ trâu luôn phải trả dăm ba cái giá nào đó. Không thể không thừa nhận rằng, nhóm nhỏ năm người đã không còn tồn tại nữa. Mỗi lần nhớ đến quá khứ, trong lòng vẫn cảm thấy rất sống động.*

*Sau khi rời Quang Tuyền, Đường Ngụy hừng hực khí thế làm việc mấy năm, rồi vì bố mẹ nên lại trở về Đài Hồ Nam. Bạn học Dịch và Khang Khang đã thành lập công ty, thực hiện một số chương trình rất nổi tiếng, nghe nói từ lâu đã lái Mercedes-Benz, ở biệt thự. Các cô gái giả làm vợ người ta. Tình tiết vợ kịch đặc sắc đột ngột dừng lại.*

*Kỳ nghỉ này tôi gặp rất nhiều bạn học và bạn cũ, uống rất nhiều rượu. Trước đây tôi cũng nghĩ, đợi đến kỷ niệm một năm, ba năm, năm năm tốt nghiệp gặp lại, nhưng thật ra trong quá trình đó rất nhiều người đã mất liên lạc. Tất cả bạn bè hiện giờ có thể gặp được đều lần sau ít hơn lần trước, thậm chí bạn không biết thời gian gặp lại lần sau. Trước số phận chưa rõ, hết thấy lời hứa hẹn của thiếu niên đều chỉ là sự an ủi của hiện tại. Rồi một ngày kia bạn sẽ thấu hiểu: Có những người, có những việc, một khi bỏ lỡ, chính là cả đời.*

*Trên bàn vi tính trồng hai cây bạc hà, có những chiếc lá đã gần khô vàng, khi ngắt xuống vẫn chan chứa mùi hương trong lành, khiến người ta vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Cho dù đã chết, cũng không phải chẳng đáng một xu, e rằng đây chính là giá trị của hồi ức.*

*Ngày 1 tháng 8 năm 2012*

## Niềm hạnh phúc của “Tôi không sao”

*Bàn sách màu trắng, quảng cáo nước hoa Armani. Năm 2003, hằng tuần thư của Đồng đều đến đúng thời hạn. Mùa rực rỡ nhất của tuổi thanh xuân, cậu là người bạn luôn yên tĩnh ở bên cạnh. Tháng Mười hai, trong thư cậu đi kèm đạm kể với tôi: Thi nghiên cứu sinh chưa có kết quả, tiểu thuyết chưa rõ, lông mày bên trái bắt đầu lưa thưa, ví tiền bị mất. Căn nhà thuê nhỏ nhỏ chỉ có gà mái ngủ trưa khẽ cục tác, một mình bắt đầu khóc thút thít, những ngày tháng tất phải đoạn tuyệt với trước đây nhất định có cơn đau tan tác tả toại và sự lưỡng lự dẫu là ngó ý còn vương tơ lòng. Bèn nhận định nước hoa đắt nhất hẳn là quà Giáng sinh của mùa đó. Armani, là nét thuần túy và trong sáng của sự không chịu từ bỏ hai màu đen trắng. Non nước xa xăm, nhưng mong rằng trong phòng thi lạnh như băng thoang thoảng chút mùi vị ấm áp, tác thành tình bạn lợi suối trèo đèo. Hôm nay, ở Bắc Kinh, cậu vẫn kiễng chân hái ước mơ của mình.*

*-Thư của Ann viết cho tôi-*

Nước hoa Armani, màu đen trắng, trải qua sự lắng đọng trong hơn 600 ngày đêm, đã lãnh đạm trở thành sắc trắng xám hòa tan trong không khí. Hơn 600 ngày trước, choàng khăn màu sợi đay, cái giá lạnh dưới ngòi bút của Ann khiến tôi thấu triệt rõ ràng, đặt món quà từ muôn dặm xa ở đầu bàn, gọn sóng lay động hóa thành nét thanh lệ của lá nhài.

Hồi ức vụn vặt như tơ liễu miên man, chắt chùng ở ngã đường, trở thành vết thương lòng khó mà vượt qua.

Bài hát đơn giản, ngâm nga ký ức bay lên cây vân sam, dưới bầu trời bị mây trắng đè thấp lè tè có sự bôn ba của An. Chị lấy tên là Ann (An), chỉ để sống bình an ổn định ở nước người. Bước chân lụn vụn, cách cái lạnh lẽo muôn dặm vẫn có thể hôn lên mặt chị. Chị nói, tôi đi đây. Tôi đáp, chị đi thôi. Sau đó quay người, từ đó không ngoái đầu lại nữa, đón cơn gió nơi ngã rẽ, cảm thấy giá rét xuyên thấu cõi lòng. Discman cầm trong tay toát lên ánh sáng lạnh màu lam, trong đó có ánh sáng của khói lửa, xông xáo đột phá tiết trời Hồ Nam âm u, giống như xăm mình, khắc nổi sần ly biệt của chị và tôi ở sau đám mây, bị gió xé tan, vút ở phương hướng tùy ý. Tôi tưởng tượng tình

cảnh chúng tôi thời thơ ấu cúi người nghịch cát, xúc động, sống mũi cay cay.

An nói mình phải đi xa ba năm. Tôi tưởng rằng cho chị một lý do, một lối ra để buông xả, chị sẽ học được cách nghĩ thông suốt. Sau đó chị đi thật, chìm lìm giữa muôn nghìn du học sinh. Quần áo màu đen có họa tiết hoa sen, mái tóc dài tung bay. Chị nói mùa đông nước Anh lạnh lẽo, quần áo lại quá đắt, hy vọng tôi giúp tìm vài bộ gửi sang.

Tôi liền đầu bù tóc rối ra khỏi nhà vào lúc 9 giờ sáng, bước chân thoăn thoắt, lãng quên cú trượt không có điểm dừng, đến thẳng bờ bên kia của niềm vui. Cô quạnh đi xuyên qua giữa những bộ quần áo mới đang bày bán, ngó nghiêng bao nhiêu cũng không bằng được niềm thỏa mãn đằng sau mắt kính gọng đen. Kết quả thi nghiên cứu sinh chưa biết, nhưng hạnh phúc lại nằm trong tay, chỉ cần một quyết định của bản thân, chị ở xứ người sẽ thư thái thoải mái, một lời cảm ơn qua quýt cũng đủ để tôi giang tay xoạc chân tảo tợn cười vang.

Về nhà, lại chợt nghe London xảy ra vụ nổ. Sóng xung kích cách xa muôn dặm lướt thẳng qua đuôi tóc, chương trình đang tiến hành trên tivi bị gián đoạn giữa chừng. Tôi nghĩ đến nỗi hoảng sợ của An, lo lắng chị ôm mặt xuất hiện giữa đám đông, quần áo màu đen có họa tiết hoa sen, bên trên nhuộm sắc máu. Tôi lập tức lên QQ nhắn tin cho chị, sau đó mười phút trôi qua, ảnh đại diện của An sáng lên, trả lời: Tôi không sao.

Tôi bật cười. Niềm hạnh phúc của sự khổ sở chờ đợi, chính là ở một câu nói của bạn, tôi không sao.

Bạn nói, sống gửi trên đời, chẳng qua như thế.

*Đây là chị An đã quen biết tôi mười ba năm. Sau khi từ Anh trở về, chị vẫn làm việc ở Thượng Hải, kết hôn, mang thai. Tôi chưa bao giờ tiến vào cuộc sống của chị, luôn đi song song mà ngóng nhìn, đứng ở bờ bên kia mà thương cảm. Có lẽ với khoảng cách như vậy, ngược lại chúng tôi nhìn thấy nhau càng rõ ràng. Ngẫm lại cũng kỳ lạ, trước đây trong tất cả ghi chép, chuyện tình râm râm rộ rộ phần lớn đều đã hạ màn, vậy mà tình cảm nhạt dạng này giữa tôi và An lại thoát cái đã ngàn ấy năm.*

*Tôi nhớ lúc mới vào trường, vì muốn vào Ban Tuyên truyền của Viện Văn học làm cán sự, tôi đã nhờ đồng hương Lý Húc Lâm hẹn chị An. Tôi cất 100*

*đồng trong người, miễn cưỡng gọi một phần tôm hùm nhỏ 15 đồng, rút cuộc chị mỉm cười nhìn tôi một mình ăn hết chỗ tôm.*

*Nào ngờ, mười ba năm sau, tại thành phố Thượng Hải rộng lớn, trong căn hộ chung cư ở tầng hai mươi tám, trên tivi đang chiếu chương trình mà tôi tham gia quay, ông xã nói: Người này rất thú vị. Bà xã đáp: Lần đầu tiên bọn em gặp mặt, cậu ấy chén sạch toàn bộ số tôm hùm mình gọi. Sau đó, Ann gọi điện thoại cho tôi: Anh rẻ cậu khen cậu biểu hiện thật sự không xoàng.*

*Tôi vốn muốn hỏi chị: Lần đó khi chị nhận tôi làm cán sự của mình, chắc hẳn là vì biết tôi sẽ không để chị mất mặt đúng không?*

*Sau đó, tôi không hỏi. Đời người như vở kịch, trong cả cuộc đời ta, nếu cần đặc sắc, luôn phải nhờ vào bản thân đi gặp vài diễn viên giỏi phối hợp diễn cùng.*

*Ngày 7 tháng 10 năm 2012*

## Thú thanh nhàn là xa xỉ nhất

Tôi thích ăn chè trân châu.

Hôm qua bị Tiểu S kéo ra ăn chè trân châu, cậu ta bảo chè trân châu ở đây rất được, mỗi bát chỉ 30 đồng, có thể cho cậu ăn đến nôn luôn. Miêu tả đoạn trước không có tác dụng đối với tôi, dù sao hiện giờ cũng không phải là thời buổi góp nhặt một đồng hai đồng đến khi kết hôn, tôi cũng chẳng có cái tính đáng yêu thấy nơi nào có ích lợi thực tế liền đến đó kiếm hời. Ngược lại, "ăn đến nôn luôn" ở đoạn sau khiến tôi rất có hứng thú, phải biết rằng, từ sau khi đi làm, bia hai hộp cạn sạch, Coca ba hộp giải quyết gọn, ngoài nụ hôn với bạn bè thân mật, không có chất lỏng nào nán lại trong miệng tôi được quá một giây.

Hằng ngày thầy giáo cấp Một cảm thước kẻ chỉ vào chúng tôi: Thời gian là vàng bạc! Có tiền cũng không mua được thời gian!

Vút vút vút, bị đánh liên tiếp một tuần lễ, làm chuyện gì đều mau mau, do đó sau khi trưởng thành tôi vô cùng yêu thích lời bài hát của Lâm Tịch, anh viết: *Yêu một thú tiêu khiển nghiêm túc, chẳng qua dùng thời gian của một đóa hoa nở, gặp một màn trình diễn pháo hoa, chỉ chẳng qua dùng thời gian của một cuộc luân hồi.*

Thú thanh nhàn hiếm có chính là phương thức xa xỉ ở thời buổi này của bạn và tôi.

Cửa sổ kính sát đất, không khí trong lành, buổi tối trên phố Trường An không có xe cộ qua lại, một ngọn đèn treo, hai con người, không cần cố ý tán gẫu, làm bộ làm tịch, tiện tay cầm cốc muốn uống thì uống, hai mươi mấy năm trước của cuộc đời vút vút vút đã lướt qua trước mắt một lượt

Đây là một quán trà kiểu Hồng Kông điển hình, người Quảng Đông thích uống trà chiều ở đây, giết thời gian, an nhàn nhõn nhõ, uể oải dễ chịu. Một ấm trà, vài món bánh trái, cùng người và trang trí xung quang tôn nhau lên.

Cả đám đông nam có nữ có ngồi bên cạnh, cầm thực đơn nói văng nước bọt, trong bầu không khí đêm khuya người văng quả thực có phần huyền ảo. Chủ xị đeo sợi dây chuyền vàng thật to, cười tít mắt, ôm cô gái trong lòng,

không mấy may mắn. Họ gọi thức ăn đầy một bàn lớn, sau đó lại hỏi nhân viên phục vụ yêu cầu trà ngon.

Tôi biết trà sữa ở đây khá ngon, mỗi người một cốc, thơm môi trơn răng.

Có Quan Âm hay là Long Tỉnh? Chủ xị hỏi nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ thoáng ngó ra, ở nơi thế này, muốn uống một ấm trà ngon thật sự dường như có chút đường đột.

Tiếng hò hét oang oang kéo ông chủ đến, sau một phen đối đáp, ông chủ giới thiệu Long Tỉnh trước Thanh minh mà mình cất kỹ như của báu, một ấm 2000 đồng.

Khách mặt không đổi sắc nói một tiếng "Được". Hai mươi phút sau, một ấm Long Tỉnh trước Thanh minh xanh biếc trong veo được bung lên.

Ai nấy khôi phục vẻ bình tĩnh.

Tôi và Tiểu S tựa vào lưng ghế ngắm phố Trường An dần sáng đèn, sắc màu rõ nét từng chút một, trong lòng cảm thán trước thú an nhàn xa xỉ dạng này.

Bên kia tiếng khen ngợi liên tiếp không ngừng, chủ xị bảo cô gái ngồi kế bên, em xem, đây chính là một ấm trà ngon hết sảy. Sau đó cô gái uống một ngụm, nói, thật sự không xoàng, rất ngon.

Bên cạnh món chè trân châu 30 đồng là một ấm Long Tỉnh trước Thanh minh 2000 đồng.

Một quán trà kiểu Hồng Kông điển hình dạng này, người đến kẻ đi, vào vào ra ra, hàm chứa sự xa xỉ và xa hoa khác nhau.

*Tôi của năm đó có cách nhìn riêng đối với rất nhiều chuyện, hơn nữa còn nôn nóng bày tỏ. Đối thành hôm nay, tôi chắc chắn lặng thinh không nói, thậm chí không ghi chép lại. Hồi ấy nhạy cảm, bất cứ sự thay đổi con con nào cũng đều dùng ngòi bút ghi lại. Quán trà đó tên là Nhật Xương, trước đây tôi thường lui tới. Về sau bạn bè bên cạnh hầu như đổi một loạt rồi thì hình như chỉ đến một lần. Chè trân châu hoa quả vẫn chỉ có 30 đồng, nhưng cảm giác không ngon bằng khi xưa nữa.*

Ngày 7 tháng 10 năm 2012





## Số phận và cam chịu số phận

Tỉnh giấc đã là ba giờ chiều.

Tuy nhiệt độ bên ngoài đã rất thấp nhưng căn nhà ở Bắc Kinh của tôi vẫn có thể nhìn thấy ánh nắng, từng gợn từng gợn lan vào như ánh sáng trên mặt nước. Có lẽ điểm cuốn hút người ta nhất của Bắc Kinh chính là ánh nắng ngày đông của nó.

Mùa hè mở cửa sổ ra, nhìn thấy một gốc cây khổng lồ, đung đưa vươn đến tầng 7, nơi ánh mắt với tới chỉ là phần lưng của nó, cành lá rậm rạp um tùm, sắc lục cũng từng tầng từng tầng tô lên. Sống trong tòa nhà thế này, tâm trạng lúc sáng sớm đương nhiên sẽ trở nên rất tốt.

Gần đây làm thêm giờ đến khuya, sáng hôm sau lần lượt nhận được rất nhiều cuộc điện thoại lạ, đối phương đột nhiên nhắc đến một việc, khiến tôi vất óc không tìm ra từ khóa, đành dùng "Chào anh", "Vâng ạ", "Không thành vấn đề" để ứng phó qua loa với câu hỏi của đối phương, trên cơ bản đều là câu trả lời không có ý nghĩa. Cúp điện thoại, bắt đầu lo lắng cho trí nhớ của mình, sợ mình ngủ một giấc dậy thứ gì cũng quên tuốt. Nghĩ hồi lâu, vẫn không nhớ ra, quay đầu lại phát hiện đã muộn tận mấy cuộc phỏng vấn, bắt giấc cười giễu hiệu suất thường ngày của mình.

Xem ra thời điểm một người không có cảm giác an toàn nhất chính là giữa lúc nửa mơ nửa tỉnh, bất kể làm chuyện gì đầu tiên là hoài nghi bản thân, sau đó vô thức không cho phép mình xuất hiện sai lầm, dùng từ ngữ không bói ra thiếu sót để trả lời, kết quả là cách xử lý mỗi một việc đều khiến đôi bên rất hài lòng, xong rồi cảm ơn lẫn nhau, cúp điện thoại lại không biết mình đang nói gì.

Trước đây thói quen đọc sách là đọc trước khi ngủ, hiện giờ là đọc sau khi thức. Tôi đã đọc rất nhiều lần sách của Haruki Murakami, luôn không có điểm tận cùng, vì những gì ông viết đa phần đều là trạng thái sinh hoạt của cá nhân mà ít bàn đến ý nghĩa xã hội, nên ấn tượng để lại thường thường là sau khi rung động lúc đó qua đi liền không nhớ rõ cho lắm. Có thể thấy trạng thái của con người là thường xuyên qua rồi liền làm mê muội bản thân, bằng không mỗi lần đọc qua, khi đọc lại, sao lại quên mất tâm cảnh của mình thuở

ấy.

Khi có một mình đọc sách của Murakami, thì là một kiểu trốn tránh. Tuy nhiên cũng không hẳn là không thể, ngược lại thứ cảm giác này thường hay xuất hiện với trạng thái không thể kìm chế, một mình, nằm trên sofa, một lon Coca, đồng hồ trong phòng khách tích tắc tích tắc, chớp mắt đã hết một buổi chiều. Giống như con tằm đang làm kén, chỉ bận rộn xây dựng thế giới của một người.

---

Từ trong sách của rất nhiều người đều có thể thấy được phẩm hạnh và thế giới của bản thân tác giả, nhưng thông thường sức hấp dẫn của đại đa số bọn họ không hề quyến rũ người ta. Bởi vậy trong phần lớn party tác giả dựa vào hấp thu tinh hoa của người khác để trang điểm bản thân, cuối cùng cài lên trên đầu và ngực mình một đóa hoa hồng đỏ chói dung tục không chịu nổi, đây là hành động tương tự động vật cầu hoan, vẫn sẽ thu hút được một số độc giả ven đường.

Gần đây đọc *Tiểu báo SOHO*, có bài viết của Phùng Đường. Đúng lúc dạo này Boya cũng tán gẫu với tôi về tác giả ấy trên mạng, cậu ta hết sức tự hào kể với tôi, năm 2002 đã từng đọc *Vạn vật sinh trưởng* của Phùng Đường, ngụ ý cho tôi biết rằng những thứ có tiềm chất từ lâu đã được cậu ta để ý, chứ không phải hiện giờ thiên hạ nói làm sao ta tào lao làm vậy, bằng cách đơn giản đã chia rõ cấp độ của tôi và cậu ta.

Về số phận, trên tiểu báo rất nhiều người luận bàn tràng giang đại hải. Phùng Đường nói: Nàng đứng đó, tôi ở đây, nàng chần chừ không tiến lại, đây chính là số phận. Tôi sửa soạn bản thân gọn gàng, mang theo hoa hồng và máy vi tính đi sang, đây chính là cam chịu số phận (Không nhớ rõ nguyên văn, giải thích như vậy cũng không sai). Tôi đương nhiên càng thích cách giải thích và thái độ kiểu này. Thế là tôi lên mạng tìm thấy hai cuốn sách của anh (*Vạn vật sinh trưởng* và *Tuổi mười tám cho tôi một cô gái*), định đặt mua. Khi thanh toán mới nhận ra mã thẻ miễn phí 10 đồng đã dùng tuần trước giờ đã không thể sử dụng cho cùng một tài khoản. Để mua được hai cuốn sách này, tôi lại đăng ký tài khoản mới, một lần nữa giảm bớt khoản chi 10 đồng của mình.

Yêu thích một nhà văn, đây chính là số phận. Thấy sách của anh ta không

được giảm giá mà vẫn kiên trì mua chính là cam chịu số phận. Nếu tìm được phương thức khác để hưởng ưu đãi, đây chính là đấu tranh với số phận.

*Sự tốt đẹp dường như thường rất khó để lại ấn tượng sâu sắc đến thế trong hồi ức. Khi cảm thấy hạnh phúc, chỉ mãi ghi lại khuôn mặt tươi cười của bố mẹ. Khi cảm thấy ngọt ngào, chỉ mãi lắng nghe tiếng cười cợt mở bạn phát ra. Còn những thứ khác, lại chẳng nhớ được tí nào. Hoa thơm, chim hót, sự tươi mới trong lành cũng chẳng qua là tâm cảnh lúc đó mà thôi. Trong khi những thống khổ ấy, những tiếc nuối ấy, ngược lại có thể hoàn toàn khôi phục nguyên trạng tình cảnh lúc bấy giờ. Thật ra tôi cho rằng đặc điểm này càng tốt, bởi vì nhớ mãi không quên chuyện xưa thì cũng sẽ không quá đổi lún sâu vào sự không như ý ở hiện tại. Giờ đây tôi không còn thích Phùng Đường như lúc trước, sự thịnh hành của weibo khiến cho nhà văn có không gian tưởng tượng ban đầu trở nên không còn thú vị như thế nữa.*

Tiểu báo SOHO đã đình bản, ngược lại những đoạn văn ngắn trên weibo của người sáng lập nó là Phan Thạch Ngật bắt đầu phổ biến.

*Sách của Haruki Murakami tôi đã mua toàn tập xếp trên giá sách, lướt qua từng cuốn từng cuốn, đã tập hợp cuộc sống tưởng như lênh đênh của một người đàn ông trung niên Nhật Bản. Có vẻ tôi cũng sắp đến độ tuổi mà ông miêu tả rồi.*

Ngày 20 tháng 3 năm 2012

**Năm 2006, tôi 25 tuổi, tôi của lúc đó cho rằng:**

Con từng hứa với bố, con sẽ kiên cường, không dựa vào bố không dựa vào mẹ, hoàn toàn bắt đầu dựa vào chính mình.

Hiện tại tôi càng có thể hiểu được ý nghĩa của bạn bè: Người thân giúp bạn bổ sung những điều còn thiếu sót trong sinh mệnh và ký ức.

Ngày hôm nay mãi mãi chan chứa ảo tưởng về ngày mai, mới có niềm tin kiên định sống đến ngày mốt.

Hiện giờ chúng tôi càng đi càng xa, càng cô đơn càng sợ hãi, thỉnh thoảng nụ cười chân thật cũng sẽ khiến mình thấy hạnh phúc rất lâu.

Chúng ta đều nói phải làm người có sự theo đuổi, cuối cùng thường nhận ra xung quanh chỉ còn lại bản thân.

Người có thể khích lệ bạn cũng chỉ có bản thân.

## Tự hỏi tự đáp năm 25 tuổi

### 1. Năm 25 tuổi ước mơ lớn nhất của bạn là gì?

Hai lần khi nằm mơ, mơ thấy cuốn sách mới *Đẹp nhất tuổi thiếu niên* bán chạy như tôm tươi trên cả nước, mọi người đổ xô khao nhau, được Bộ Giáo dục chỉ đích danh sẽ làm thành tài liệu giảng dạy, sau đó giật mình tỉnh giấc... Còn ban ngày điều luôn tư tưởng chính là tỷ lệ người xem chương trình của mình tiếp tục tăng, khiến phong cách sáng tạo và tỷ lệ người xem của chương trình đều trở thành chuẩn mực của các chương trình cùng loại hình, phải luôn dẫn đầu đồng thời bỏ xa một chút mới tốt.

### 2. Năm 25 tuổi trạng thái của bạn như thế nào?

Ngày hôm nay mãi mãi chan chứa ảo tưởng về ngày mai, mới có niềm tin kiên định sống đến ngày mốt.

### 3. Bạn cảm thấy một việc mà một người ở tuổi 25 cần phải thử là gì?

Làm một việc chưa bao giờ nghĩ đến, khiêu chiến một giới hạn cao nhất, để bản thân cũng khâm phục chính mình. Ví như thử viết một chương trình vi tính tương đối phức tạp; khuyên nhủ một người bạn không tìm được mục tiêu, giúp cậu ta cùng thay đổi hiện trạng của mình; cũng có thể chơi một trò chơi RPG toàn tiếng Nhật trên PS2, không nhờ vào bất cứ bí kíp nào đánh qua ải, đồng thời đoán đúng tám chín phần mười ý nghĩa trong đó... Chỉ có bản thân khâm phục chính mình, mới có thể khiến người khác tin phục bạn.

### 4. Bạn có hài lòng với trạng thái hiện nay của mình không?

Cũng tạm tạm. Bởi vì trẻ tuổi, trên công việc khó tránh gặp phải một vài sự không tín nhiệm, sẽ lo lắng. Nhưng trong đối kháng, bản thân cũng dần trưởng thành, tâm thái bắt đầu ôn hòa. Có lúc sẽ nghĩ công việc là gì không quan trọng, điều quan trọng là bạn đã cố gắng làm và có thành tích, thì bạn sẽ tràn đầy niềm tự hào.

### 5. Bạn có cảm thấy cuộc sống càng ngày càng đầy áp lực hay không; bạn làm sao đối mặt với áp lực?

Có. Áp lực lớn phải dùng tưởng tượng lớn để hóa giải. Mỗi lần bị sếp phê

bình năng lời, liền tưởng tượng chương trình sẽ được Bộ Tuyên truyền Trung ương chỉ đích danh biểu dương, trở thành mẫu mực của chương trình giải trí nội địa giống như *Khang Hi đến rồi*... Bạn bè nói tôi quá thích tưởng tượng, nếu quen bạn mới, cảm thấy con người đối phương tốt thì bắt đầu nghĩ: Cuối tuần sau nên đi đâu chơi, nên chẳng mọi người cùng mua nhà, hay xin nghỉ phép cùng ra nước ngoài du lịch, vân vân. Trên cơ bản tôi đồng ý với cách nói này, có điều chính vì bản thân thích tưởng tượng vắn vơ, gặp phải một số chuyện khó giải quyết cũng có thể hóa giải. Sau khi có được sự thỏa mãn trong tưởng tượng, cố gắng gấp bội hướng tới mục tiêu.

*6. Tình yêu, sự nghiệp, tình bạn, giải trí, bạn xếp thứ tự ra sao?*

Tình bạn, sự nghiệp, tình yêu, giải trí. (Sao không có tình thân?? Nếu có thì tình thân xếp đầu tiên.)

*7. Nếu thời gian có thể đảo ngược, bạn vẫn quy hoạch cho mình một cuộc đời khác chứ? Là cuộc đời như thế nào?*

Có người bạn từng xem số cho tôi, bảo nếu thời gian đảo ngược về kiếp trước, tôi là gái lầu xanh. Trước đây nửa tin nửa ngờ, sau đó phát hiện người bạn này một khi xem số cho người ta thì đều đoán đối phương là gái lầu xanh cả. Đặt ở hiện tại, nếu có thể chọn, tôi muốn làm công việc thuộc loại hình sáng tác nghệ thuật, như thiết kế hoạt họa, sáng tác âm nhạc. Trên thực tế đối với lựa chọn hiện tại tôi không hề hối hận, vẫn yêu thích.

*8. Trong quá trình trưởng thành của mình, bạn cảm thấy bước đi then chốt nhất là gì?*

Cuốn sách đầu tiên viết xong vào năm thứ tư Đại học, không có cửa xuất bản, bèn cầu cạnh khắp nơi, lên mạng gửi bản thảo, đến tận nhà hỏi thăm, không ngừng gọi điện thoại không ngừng bị từ chối... Cảm thấy thể diện cả đời của mình đều mất sạch vào lúc đó rồi, song vẫn kiên trì làm. Khi bản quyền được mua đứt với giá 5000 đồng, thở phào một hơi nhẹ nhõm. Tuy phí bản quyền quá thấp, bị chê rằng được chẳng bù mất, nhưng đối với tôi, khoảnh khắc cuốn sách ấy được người ta công nhận, cũng là lần đầu tiên trong suốt hai mươi năm qua tôi được bản thân công nhận, từ đó trở nên tự tin.

*Được rồi đây là bản hỏi đáp vào năm 25 tuổi của tôi. Thật ra, nếu phải trả*



*lời lại, có lẽ xếp hạng của tình yêu sẽ ở trước một chút. Lúc đó tôi cho rằng tình bạn xếp đầu tiên có lẽ là vì chưa bao giờ thật sự trao đi vì một người, khi tất cả những gì có được đều cho rằng là lẽ đương nhiên, thì cảm thấy mọi thứ có được đều không quan trọng đến thế. Còn hiện tại, sau khi trao đi mà không có được đền đáp, mới biết hóa ra tình yêu là một chuyện quan trọng nhường ấy. Ngoài ra, có lẽ hiện giờ chọn lọc từ ngữ cho câu trả lời sẽ tinh tế hơn một chút, nhưng tôi của lúc đó lại trong trẻo đúng như bản thân mong muốn.*

*Ngày 7 tháng 10 năm 2012*

## Người có thể khích lệ bạn chỉ có bản thân

Này. Này. Này.

Bạn mặc áo thun màu xám đứng bên kia ánh nắng nói với tôi. Rõ ràng là có một đường lan can, toát lên màu xám của sắt.

Bạn nói ưu điểm của tôi chính là nhìn mà không thấy.

Đó cũng là khuyết điểm của tôi.

Làm sao mới có thể một mình chống đỡ cả khoảng trời nhỉ? Thằng tôi từng nhỏ bé yếu ớt hơn tự hỏi.

Làm sao mới có thể tìm thấy lối đi thuộc về mình? Tôi từng ngồi trên yên sau xe đạp của thiếu niên mặc áo thun màu xám băng qua cánh đồng bát ngát, độc lập suy ngẫm vấn đề. Nhưng giờ đây tôi lại quên mất tên của cậu ta, người bạn học khiến tôi suy nghĩ về đời người mất già nửa mùa hè. Tôi ở hiện tại càng ngày càng không giỏi bày tỏ, giống như nỗi tủi thân phải chịu thời Đại học đều ghi chép trong câu chữ, cảm nhận của hai năm sau khi tốt nghiệp đều đặt trong công việc.

Hôm nay có người hỏi tôi, yêu cùng một người với bạn thân có được xem là một dạng ăn ý hay không?

Vấn đề của nhiều năm trước lại vẫn chưa có ai quên. Bạn thân đều đã không còn là bạn thân nữa, sự ăn ý cũng đã trở thành xương khô từ lâu, chôn vùi hồi ức trăm năm. Giống như tôi lại quên mất bạn tên gì. Chỉ có thời gian, địa điểm, nhân vật khắc trong một khoảng thời gian không gian nào đó của quá khứ.

Hai ngày sau đó, tôi và Thuật chụp ảnh ở ven đại lộ Tương Giang, khi đi ngang qua cánh đồng bát ngát như vậy, tôi nhớ tới nhíp xóc nảy của yên sau xe đạp, rốt cuộc là tôi và bạn, hay là tôi và bản thân?

Thời Đại học, tôi sống thành hai khoảng thời gian. Một khoảng có, một khoảng không. Một khoảng có đem ra nhớ lại, một khoảng không đem ra lãng quên. Cái thằng tôi ở phố Tân Dân đó, đi giày Canvas, đội nắng gắt, sống ở tầng dưới cùng tối tăm, tự làm cơm lạp xưởng cho mình, sự đơn thuần

khi cậu con trai ấy mong đợi một bữa cơm vào ba giờ khuya đã đứt đoạn nơi chân trời từ lâu.

Hiện giờ bạn học Đại học sớm đã kẻ ngược người xuôi, anh em tốt ngày trước mạnh ai nấy cố gắng. Thi thoảng nghe được tin tức của ai, cũng sẽ khua môi múa mép ác độc mắng nhiếc một phen. Cậu ta cũng biết đói khát, cô ta cũng biết tuyệt tình, cậu ta bắt đầu biết uống rượu, cô ta bắt đầu biết lả lơi. Mỗi người một ly rượu trắng ba lạng, một hơi uống cạn, hai ly xuống bụng đã quên là chủ ý ai đưa ra. Đứng trên đại lộ Một tháng Năm đọng nước, xe buýt qua qua lại lại, máy bay đã lướt qua đường chân tóc từ giữa trưa, thoáng mang chút hơi lạnh ban đêm.

Giống như hiện nay, tôi vô cùng nhớ nhung trường Đại học Sư phạm ở Hà Tây, dường như chỉ có đứng vào, sinh mệnh mới được đầy đặn. Tôi với Thuật và Cần đang tìm cơ hội trở về, cho dù chỉ ngồi xe buýt 202 đi lướt qua, cũng như thể trong lòng có chỗ dựa an nhiên đi vào giấc ngủ. Những lời vui đùa chúng tôi nói khi đi trên phố Mộc Lan ấy, tôi vẫn nhớ. Những người mắng mỏ ấy, tôi cũng rõ. Những bài hát từng nghe ấy, vẫn lưu trong iPod. Chỉ là trong không khí đã xen lẫn hồi ức của quá nhiều người, dần dần khó lòng lấy ra từ trong đó.

Hiện giờ chúng tôi càng đi càng xa, càng cô đơn càng sợ hãi, thỉnh thoảng nụ cười chân thật cũng sẽ khiến mình thấy hạnh phúc rất lâu.

Chúng ta đều nói phải làm người có sự theo đuổi, cuối cùng thường nhận ra xung quanh chỉ còn lại bản thân. Only human (Chỉ có loài người).

*Only human* trong máy phát là bài hát trong phim *Một lít nước mắt*, đưa nghe không hiểu tiếng Nhật là tôi chỉ có thể cảm nhận được đến thế này. Jassie cho lời bài hát rồi, mới phát hiện không hề giống với những gì mình viết. Trước đó, tôi đã phạm một sai lầm, có thể bù đắp hay không, hiện giờ xem ra đều không quá quan trọng nữa, khi nhớ đến luôn thấy tự trách. Tuy nhiên cũng tốt, thấy bạn cuối cùng cũng bắt đầu mỉm cười, bắt đầu tràn đầy tự tin, bắt đầu từng bước thành công, tôi rất cuộc cũng thấu hiểu, mất hai mươi mấy năm xem như cũng hiểu rõ, chẳng có chuyện gì mà không có người khác cùng làm thì không được, luôn có thời khắc rơi vào tình cảnh tuyệt vọng không lối thoát, người có thể khích lệ bạn cũng chỉ có bản thân.

Nghe nói ở bờ bên kia của bi thương, luôn sự tồn tại nụ cười.

Rốt cuộc ở phía trước - nơi khó khăn lắm mới đến được, có điều gì đang chờ tôi.

Không phải vì trốn tránh, mà là vì truy tìm ước mơ.

Hành trình đã bắt đầu, vào một ngày nọ của mùa hè xa xôi ấy.

Nếu có thể nhìn thấy cả ngày mai, thế thì cũng sẽ không than vãn nữa.

*“Tôi rốt cuộc cũng thấu hiểu, mất hai mươi mấy năm xem như cũng hiểu rõ, chẳng có chuyện gì mà không có người khác cùng làm với bạn không được, luôn có thời khắc rơi vào tình cảnh tuyệt vọng không lối thoát, người có thể khích lệ bạn cũng chỉ có bản thân.”* Câu này đến nay vẫn là phán đoán chính xác. Bất cứ chuyện gì, đừng gửi gắm hy vọng vào người khác, cho dù là tình cảm hay công việc, bằng không kết quả duy nhất chính là trở tay không kịp, cảm giác an toàn chỉ có thể tự mình cho mình.

*Ngày 7 tháng 10 năm 2012*

## Nguyện ước làm truyền hình, xưa nay không đổi

Làm truyền hình là ước mơ từ bé của tôi, ở bất cứ nơi nào đều có trường thành, đều có tiến bộ.

Mà nguyên nhân đến một nơi khác có lẽ rất nhiều, nhưng tôi chưa bao giờ từ bỏ ước mơ của mình.

Làm chương trình tin tức giải trí ba năm, từ Hồ Nam đến Bắc Kinh, ngoạn đầu lại như thể mới hôm qua, bản thân vẫn là cậu nhóc cầm micro ghi hình công toi ba mươi lần cho một cảnh mở màn.

Bởi vì ghi danh thi vào Đài Truyền hình Hồ Nam, thi vào kênh giải trí Hồ Nam, tôi đã quen biết cậu bạn cực tốt là Đường Ngụy, cũng trưởng thành trong môi trường này với Cẩn, lần lượt quen biết những người bạn đồng trang lứa với mình như Diệp Tử, Trương Trí Tường, Hồng Tiểu, Bành Oánh... Họ cũng ôm ấp nguyện ước đối với truyền hình, mọi người cùng nhau bàn bạc làm chương trình, có điều lúc đó không nghĩ đến, qua vài năm nữa, người còn thảo luận cách nghĩ với mình đã càng ngày càng ít, may thay, chúng tôi đều không lãng phí cơ hội như thế.

Nếu bảo thời Đại học ở Phòng Tổng biên của Đài Truyền hình Vệ tinh chỉ là một cơ hội tiếp xúc với truyền hình, tiếp xúc với những người làm truyền hình ưu tú, thì sau khi tốt nghiệp Đại học vào *Cấp tiên phong giải trí* có thể được xem là tôi thật sự bắt đầu kiếp sống của người làm truyền hình. Người đầu tiên cho tôi ảnh hưởng sâu sắc là nhà sản xuất Hạ Hiểu Hi, đi theo nhà sản xuất trẻ tuổi nhất của Phát thanh Truyền hình lúc đó cũng đủ để khiến tôi cảm thấy kiêu hãnh. Tuy bây giờ hằng ngày mệt đến chết dở, nhưng sau khi phát sóng trực tiếp bị anh mắng xong, bản thân lại thấy sống dậy ngay. Từ anh tôi đã học được rất nhiều quan niệm làm truyền hình, cũng chính vì thế, đến nay đối với truyền hình tôi không có nỗi sợ hãi, cảm thấy tất cả đều có thể dựa vào bản thân để thay đổi.

Sau đó tôi đã gia nhập *Giải trí FUN4*, quen biết những người làm truyền hình tuổi xấp xỉ nhau như Thịch Viên, Á Phi, Bành Bành. Quách Hiểu Hoa là nhà sản xuất, lần đầu tiên gặp chị, trong lòng tôi cứ lo lắng không yên, sau khi gặp mặt mới phát hiện nhà sản xuất chèo chống chương trình truyền hình

xuất sắc nhất Hồ Nam lại là một cô gái nhỏ nhắn yếu ớt. Trong nhóm có rất nhiều đồng nghiệp, đều làm việc rất hăng. Ở FUN4, tôi bắt đầu làm truyền hình một cách vững vàng chắc chắn, hằng ngày nghĩ đủ mọi cách để làm tin tức sao cho hay hơn, làm không tốt thì suốt đêm viết đề án, làm tốt rồi cũng gọi điện thoại nhờ đại ca Hi lúc trước thẩm duyệt giúp tôi.

Ban đầu tôi rời *Cấp tiên phong*, khiến anh rất buồn. Hiện giờ nhớ lại, hai tuần sau khi gia nhập FUN4 nhận được điện thoại của đại ca Hi, vẫn rất xung động muốn lập tức quay về, chỉ cần anh nói một câu “Cậu về đi”, nhưng anh trước sau vẫn không nói. Thật ra tôi biết cách nghĩ của anh, anh chỉ bảo tôi, làm cho thật tốt, Hiểu Hoa là một người làm truyền hình rất tài giỏi, học hỏi nhiều vào nhé.

Vì câu nói này, để làm tốt tin tức hằng ngày, tôi cũng gọi điện thoại xin anh Hi chỉ bảo, tuy cuối cùng luôn không thoát được sự “sỉ nhục” của anh, nhưng dưới sự dạy dỗ của hai bậc anh tài truyền hình ưu tú, tôi cũng dần dần trở nên chuyên nghiệp.

Mỗi lần xem xong phát sóng trực tiếp chị Hiểu Hoa đều nhắn tin, nói cho tôi biết chỗ nào tốt chỗ nào chưa tốt, khiến tôi thấy được cổ vũ vô cùng. Rất nhiều tin nhắn tôi đều lưu lại mãi, mỗi lần đọc đến đều tràn trề lòng tin, chỉ đáng tiếc di động bị mất, đành khắc ghi tất cả trong trí óc.

Hôm rời FUN4, tôi đi từ cơ quan đến Hà Tây, nước mắt giàn giụa. Tay cầm di động, tin nhắn mà chị Hiểu Hoa gửi tôi đọc thuộc lòng không sai chữ nào: *Chính vì là cậu, tôi mới yêu cậu như thế.*

Thật ra nghĩ ngược lại, chính vì chị Hiểu Hoa, tôi mới trở nên làm việc có đầu có đuôi, mới cố gắng học cách khắc phục ngàn ấy chướng ngại, mới giống như hiện giờ, cho dù trong quá trình này đã gặp phải vô số việc và người cản trở ước mơ của mình, tôi đều mỉm cười cho qua, tiếp tục cố gắng.

Sau đó tôi đã đến Bắc Kinh.

Trước tiên đến *Trung tâm giải trí* của Quang Tuyền (Enlight Media), sau đó theo thầy Tiêu đến *Giải trí theo ý mình*. Cũng nhờ sự tín nhiệm không gì sánh bằng của thầy Tiêu, tôi mới có thể quản lý nhóm ở độ tuổi 24, bắt đầu dẫn dắt mọi người cùng tiến về mục tiêu trong lòng. Chương trình của Hồng Kông và Đài Loan, tôi và bạn bè xung quanh luôn xem kỹ, đã không làm

được chương trình nghệ thuật tổng hợp có giá thành cao như *Guess*, thì dù sao cũng có thể làm *Hợp báo minh tinh* của A Nhã. Thế là nguyện ước này luôn chôn giấu trong lòng, cuối cùng có một ngày, theo ý mình được cải tiến, tôi lấy phim mẫu ra, tìm các phóng viên trao đổi từng người một, cuối cùng làm thành hình thức ban đầu của *Hợp báo minh tinh* đầu tiên ở nội địa. Mặc dù là chương trình sao chép Đài Loan, nhưng mọi người đều gửi gắm ước mơ trong đó, tuy chương trình kỳ đầu tiên quay chưa “chín”, song ít ra chúng tôi rốt cuộc đã hiểu rõ nên học tập thế nào.

Trong mấy tháng ngắn ngủi, *Hợp báo minh tinh* trở thành chương trình “tử” của *Giải trí theo ý mình*, biểu hiện siêu cấp của người dẫn chương trình Thẩm Lăng đã chinh phục tất cả đồng nghiệp và khán giả, cũng được Khang Khang ca ngợi anh là người dẫn chương trình xuất sắc nhất của nội địa. Nhờ sự cố gắng chung của mọi người, chương trình ngày một tốt hơn, chúng tôi thêm vào trong đó nhiều nguyên tố hơn, nhiều thông tin hơn. Đề cương của kịch bản hằng tuần tôi đều phải sửa thật tỉ mỉ, chính là hy vọng *Hợp báo* tuy trên phần cứng còn có chỗ thiếu hụt, nhưng trên kết cấu nội dung tổng thể vẫn có thể được xem là đạt tiêu chuẩn của người làm truyền hình chuyên nghiệp. Khi tỷ lệ người xem buổi *Hợp báo* về La Chí Tường đạt đến 1,2% trên Đài Truyền hình Vệ tinh Du lịch, tất cả mọi người đều hết sức kinh ngạc. Một bộ phóng như thế, có thể đạt được tỷ lệ người xem như thế quả thật chính là kỳ tích. Tôi tin rằng, mô thức này chắc chắn sẽ càng được hoan nghênh, còn có tính khả thi lớn hơn.

Sau đó vì đủ thứ nguyên nhân, tôi đã rời nhóm này. Tròn một năm tìm hiểu lẫn nhau, vào lúc chương trình đang phát triển bùng bùng sức sống, tôi quyết định ra đi, có rất nhiều điều bất đắc dĩ, nhưng tôi nghĩ, cho dù tôi rời khỏi, mọi người cũng sẽ cố gắng làm chương trình, khiến nó nổi tiếng hơn, cho dù tôi rời khỏi, tôi vẫn là người của chương trình này.

Lại vì đủ thứ nguyên nhân, tôi đã trở về Quang Tuyền, làm nhà sản xuất của *Minh tinh*. Để thay đổi mô thức cũ kỹ ba năm qua, bạn thân bên cạnh sôi nổi góp ý, công hiến ra tất cả chương trình của Đức, Mỹ, Hàn, Nhật, Pháp và khu vực Hồng Kông, Đài Loan mà họ thu thập. Xem đi xem lại, phát hiện truyền hình luôn biến đổi, thật ra cũng luôn bất biến. Vì tất cả hình thức và mô thức vẫn như nhau, hơn nhau là ai tinh tế tỉ mỉ hơn, ai có đội ngũ xuất sắc hơn, ai có vốn lớn hơn. Đồng thời *Hợp báo minh tinh* của Đài Loan cũng đã



ra mắt phiên bản do Đại Bình dẫn chương trình, mọi thứ đều đang thay đổi, mọi thứ lại không có thay đổi.

Thế là cải tạo *Minh tinh* thành chương trình nghệ thuật tổng hợp ngắn, vì chúng tôi có nhà biên kịch và đạo diễn trình độ cao siêu, còn có rất nhiều tuyển thủ cuộc thi tài năng ưu tú, tất cả đều cần chúng tôi tự gò chỗ này một chút chỗ kia một chút để ráp khít với nhau, tôi cũng cho mình thời gian hai tháng để cải tiến. Thường ngày có thể làm thành *Buổi họp mặt giữa ca sĩ và người hâm mộ*, có thể làm thành *Tuyển tập ca khúc nhạc đỏ*, có thể làm thành *Lớp bồi dưỡng minh tinh*, cuối tuần có thể làm thành *Họp báo*, có thể làm thành *Lễ giới thiệu*, có thể làm thành *Lễ ra mắt phim*.

Ngày mai là buổi phát sóng kỳ đầu tiên về Trương Kính Hiên sau khi được cải tiến mà chúng tôi thực hiện, các nơi như Thượng Hải, Nam Kinh, Quảng Châu, Vũ Hán đều xem được, có lẽ còn rất nhiều thiếu sót, nhưng tôi tin mọi người đều có thể nhìn thấy sự cố gắng của bên sản xuất. Chúng tôi cũng đang xuất phát chạy, đồng nghiệp bên *Theo ý mình* ra họp mặt, ai nấy đều hỏi tôi: Có tốt không?

Tốt, đương nhiên là tốt.

Sẽ không vì xuất hiện vài người nào đó, vài việc nào đó, vài môi trường nào đó mà không tốt.

Về truyền hình, về nguyện ước, không vì tâm địa thiện ác, tư tưởng ấu trĩ hay chín chắn mà thay đổi. Cái gọi là nguyện ước, mang ý nghĩa xưa nay không đổi.

Hôm nay tôi một lần nữa xuất phát chạy, *Theo ý mình* đã dẫn trước rất nhiều. Cố gắng hướng tới mục tiêu, tất thảy đều tốt.

Bởi vì anh Hiên Hi và chị Hiên Hoa đều từng nói: Làm truyền hình là nguyện ước trước giờ của mình.

*Đọc xong bài này, cảm thấy bản thân hồi đó thật là ngoan. Nhất nhất ghi lại tất cả cảm nhận, những tâm tư thoáng qua đều được nắm bắt hoàn chỉnh ở đây. Tôi nhớ khi thuyết trình tại trường Đại học, tôi đề nghị mọi người chỉ cần có thời gian đều phải ghi chép chúng lại. Đây toàn bộ đều là sinh mệnh của bản thân bạn, thậm chí nhiều năm sau xem lại, đây chính là đứa con của bạn, xem đứa con của bạn từ từ thay đổi ra sao dưới sự cố gắng của bạn.*

*Dưới tất cả những thứ nhỏ bé đều ẩn giấu xuân ấm hoa nở, tiếng âm vang của mặt băng nứt vỡ.*

*Trong bài nhắc đến rất nhiều rất nhiều người, chị Hiếu Hoa và anh Hiếu Hi quả thật đóng vai trò cha mẹ trong tiết mục kịch cuộc đời làm truyền hình của tôi, vậy mà tôi còn thỉnh thoảng viết sai tên của họ. Tôi nhớ anh Hiếu Hi từng tản tôi một trận ra trò vì chuyện này. Còn có Thẩm Lăng, thời gian quen biết anh dài nhất, tóm lại là một người rất nice. Lúc đó tôi nhớ vì không để anh rời Bắc Kinh đến Thượng Hải phát triển, tôi đã giới thiệu anh họ tôi, cũng chính là người quản lý của thầy Hà với anh, sau đó anh liền ở Bắc Kinh suốt. Về sau, chúng tôi đều mạnh ai nấy phát triển, tôi nghĩ rồi sẽ có một ngày, chúng tôi vẫn sẽ hợp thành một thể.*

*Còn về chương trình này, Minh tinh (Bigstar) đổi tên thành Hợp báo minh tinh, rồi lại đổi tên thành Hiện trường tuyệt nhất, phát sóng đến nay đã bảy năm, tỉ suất người xem cũng luôn xếp TOP3 khu vực Bắc Kinh, ít nhiều được xem là một phiếu trả lời hợp lệ.*

*Năm ngoái, tôi đột nhiên được rất nhiều người biết đến, bởi vì chương trình Being employed and resigned. Đây không phải là chương trình của bản thân tôi. Có phóng viên từng hỏi tôi vấn đề này, nhớ lại quả là rất ngượng ngùng. Ngân ấy năm luôn ở trong ngành truyền hình, thay đổi và cố gắng làm các kiểu, nhưng chẳng có một, hai chương trình coi được. Bạn là ai, thì nên làm chuyện này. Vì vậy, sau khi hết đau lại nghĩ đến nỗi đau, tôi nghĩ mấy năm nay dù sao cũng có một vài chương trình ăn khách bắt nguồn từ nhóm của tôi. Có lẽ khi cuốn sách này ra mắt, nó đã được mọi người biết đến rồi. Vì sao anh bị đánh hoại mà không chết? Có người hỏi vấn đề này, tôi từng nghĩ, câu trả lời tốt nhất có lẽ là: Vì tôi là một người làm truyền hình.*

*Ngày 1 tháng 8 năm 2012*

## Đi xa rồi, một lòng muốn trở về

Giả vờ như bạn vẫn ở bên tôi. Có lẽ gió rét sắp đến.

Người bên cạnh đến đến đi đi, bạn bè cũng giao du theo kiểu lúc gián đoạn lúc tiếp tục.

Đáp máy bay rời đi, mưa to lập tức ập đến, đứng ở trung tâm thành phố, nhìn tia chớp rạch nát bầu trời, một đám người chia ly, ôm ấp khóc lóc ở một điểm giới hạn nào đó.

Thế là tôi cũng rất muốn khóc.

Trước đây luôn khóc vì một chuyện nào đó, quá mệt rồi, quá đau rồi, quá buồn bã rồi. Hiện giờ khóc vì muốn khóc, nhìn họ đang khóc, khóc gì chứ?

Thật ra chỉ có cái ôm không có nội dung mới khiến người ta cảm thán, tôi và bạn ôm chặt, càng chặt càng đồng cảm, đồng cảm tất thấy những sự chịu đựng trong cuộc sống, đồng cảm tất thấy những điểm giao nhau trong cảm nhận.

Kỳ thực tôi chưa hoàn toàn nghĩ rõ ràng, trong óc tôi thường xuyên xuất hiện một số hình ảnh:

Sườn núi dưới ánh nắng chiều hôm, trong yên tĩnh có một chút âm thanh, nhưng lại không phân biệt ra chủ thể. Nơi xa có dáng hình của con người, song người đó tuyệt đối không quen biết bạn, bạn cũng không quen biết người đó. Tôi đi con đường của tôi, không biết ngày mai mình làm gì, cũng không rõ sau này mình làm gì. Trong lòng tuyệt đối không phải trống rỗng mà là đầy ắp, còn chưa biết quan sát vật thể, cũng vô lý muốn trở thành nhà triết học. Tiếp tục đi trên sườn núi, đi qua mấy gốc cây to ven đường, tiện tay chạm vào cảm nhận sự thô ráp của nó, cũng chỉ là thô ráp mà thôi.

Tôi của hiện tại không chỉ một lần nhưng nhớ đối với tình cảnh dạng này, muốn theo lối cũ đi một lần, trấn nhỏ ở Giang Tây và cuộc sống của nó, tuổi thơ của tôi gần như từng thật sự trải qua ở nơi đó. Không có lòng mưu tính, chỉ là tái hiện, giữ bình tĩnh, không biết có thể chùng khít lên bản thân của nhiều năm trước hay không.

Con người ta đi giữa dòng thời gian, luôn cho rằng nếu có bước chân giống nhau, tình cảnh giống nhau, tâm cảnh giống nhau, thì sẽ chớp nhoáng trở về hình ảnh đó của nhiều năm trước, sống lại cuộc đời kia một lần nữa.

Trước đây nhà ông nội nằm gần một con đường cái chạy thẳng lên núi, một bên là nhà cửa một bên là bãi cỏ, từ trên xuống dưới.

Tôi thường từ trên cao đi mãi xuống dưới, sau đó lại đi lên.

Hiện giờ đã không nhớ được tâm trạng khi đi lúc đó, chỉ rất muốn tiếp tục đi một lần, có lẽ sẽ gặp gỡ một cái tôi khác.

Khi bạn bè tháo chạy khỏi Bắc Kinh từ sân bay, thứ tôi nhìn thấy là một đám cái tôi khác. Họ ôm ấp khóc lóc, tôi không cam lòng nhưng không thể gia nhập, trong lòng ngập tràn nỗi cay đắng. Đoàn Tử nói tên đã bắn ra không thể quay đầu, rốt cuộc tôi có thể hiểu được cái cảm nhận đã hướng về phía trước mà không thể ngoảnh lại.

Hiện tại trong lòng càng bình tĩnh, sắc trời càng âm u, tôi còn nhớ đến ngày trời râm ở quê nhà, dân cư thưa thớt, mặc áo len dày sụ. Hồi đó cho dù mặc nhiều hay ít, lúc nào cũng vẫn có gió lùa vào; giờ đây được bản thân bảo hộ rất tốt, một chút dấu hiệu rét run cũng không có, chỉ có ý nghĩ không rét mà run.

Đi xa rồi, vẫn một lòng muốn trở về.

*Đây là nhật ký của sáu năm trước.*

*Bất kể là Đại Cát Sơn ở Giang Tây nơi tôi từng sống với bà ngoại vài năm, hay Hà Diệp ở Hồ Nam nơi tôi từng sống với bà nội vài năm hồi bé, đến nay đều chưa về thăm. Thời gian cách càng xa, thì ký ức càng rõ ràng. Ký ức kiểu cô độc sâu sắc đó thường thường bắt nguồn từ thời khắc thui thủi một mình thời thơ ấu, vì chẳng có ai chuyện trò, nên đôi mắt gắng sức ghi lại tất cả những gì nhìn thấy. Một đóa hoa trên bờ ruộng, một ngọn cỏ ven đường, đôi ba con kiến loạng choạng tiến tới vòng qua một nắm đất, bò qua một cành cây gãy lìa, tôi nhìn thấy được sự tiến tới của chúng, nhưng không rõ ai sẽ biết sự tiến tới của tôi. Kiểu suy nghĩ có vẻ như sâu sắc mà thật ra là ấu trĩ đến cực điểm đó lại khiến trong xương cốt tôi bắt đầu có một sức mạnh an tĩnh. Vào lúc huyên náo có thể bàng quan. Vào lúc bình tĩnh có thể suy nghĩ. Khi nhếch nhác biết kiềm chế. Khi thất bại biết tự giễu. Với tôi là một dạng*

*thiên tính giả bộ, thật ra là một kiểu tự bảo vệ biến tướng. Cho dù đến hôm nay, tôi vẫn sẽ thỉnh thoảng dành chút thời gian, đó không phải là nhàn rỗi, mà là tự do.*

*Ngày 26 tháng 6 năm 2012*

## Không để mình ảm ức nữa

Khi biên tập *Talk Show*, tôi sực nhớ tới một câu nói là câu trước đây chị Hiểu Hoa từng viện dẫn, lúc đó ấn tượng rất sâu sắc, bèn lại đem ra dùng.

*Tình yêu vốn dĩ không hề phức tạp, đến đến đi đi chẳng qua ba chữ, không phải “Anh yêu em”, “Anh hận em”, thì là “Thôi bỏ đi”, “Em khỏe chứ”, “Anh xin lỗi”.*

Đúng vậy đúng vậy, nghĩ kỹ có lẽ lại không đúng, nhưng trong tình huống không có thời gian nghĩ kỹ, đối với bạn và tôi mà nói, tình yêu có lẽ thật sự chính là kiểu dùng ba chữ có thể giải quyết, về tình cảm, hoặc nhạy cảm, sau đó giải thích, thoái thác đủ kiểu, rồi lại miêu tả, có quá trình và tình rồi.

Chạng vạng tối của Thượng Hải mờ mịt hơi mưa, bàn ăn bằng gỗ thật kê ngoài trời đã bị mưa xối cả ngày tí ta tí tách nhỏ nước, cùng bị ướt còn có cây cỏ bốn mùa của Thượng Hải, dường như trong thân rễ đều ướt ra sắc màu vậy. Ánh nến trong phòng chẳng sáng đến 5w, sự thần bí của nhà hàng kiểu Thái chính là ở đây, cho dù mờ tối hơn tôi vẫn cảm nhận được bích họa trau chuốt bởi màu đỏ chót và xanh lục sẫm trên mặt tường, sắc thái đậm đà không xuất hiện bằng hình tượng mà bằng tưởng tượng.

Tình yêu cũng vậy, thường thường không vì sự xuất hiện của sự kiện mà nảy sinh biến cố, có lúc chỉ là cảm xúc trong nháy mắt, bởi lẽ quá đổi quý báu, quá đổi hiếm lạ, cho nên vừa chạm đến ánh dương liền biến mất. Không giống một miếng thịt lợn hong khô biến đổi dần, quá trình biến đổi chính là có và không có.

Ở độ tuổi này cơ thể có vẻ đã ngừng thay cũ đổi mới, cái vẻ bề ngoài như không có chuyện gì dường như cũng ảnh hưởng không nhỏ đến thân thể. Năm xưa mỗi ngày viết mười nghìn chữ, giờ đây chỉ có thể mỗi ngày viết hai nghìn chữ. Tỷ lệ người xem của chương trình cũng theo tiết trời chuyển ấm mà ngày càng khởi sắc, sau sáu giờ chiều người nấn ná ở cơ quan càng lúc càng ít, đều chuyển hóa thành tỷ lệ người xem rồi.

Có một loại bánh xốp làm bằng gạo là bữa điểm tâm nhất định phải ăn mỗi buổi sáng lúc tôi ba tuổi sống ở Giang Tây, đã 22 năm không gặp, gần đây

tìm thấy trong siêu thị, mua về ăn như quà vặt. Một đồng rưỡi một miếng, chất hỗn loạn trong góc siêu thị, không có thứ tự, bèn mua một lúc mười miếng, xem hướng dẫn sử dụng chỉ để được ba ngày, thế là sáng trưa tối mỗi buổi ăn một miếng.

Gặp phải một anh chàng ôn ào, đối với bất kỳ chuyện gì đều không nhẫn nại phân tích mà cứ kinh ngạc hò hét ồm tỏi. Đối với bất kỳ trắc trở nào đều không khiêm tốn suy ngẫm lại mà khinh khỉnh đẩy về ngang ngược. Từ phía Đông của thành phố mãi đến phía Tây của thành phố, tôi buộc phải đeo MP3 của mình vào để ứng phó với cuộc đối thoại mệt mỏi vì phận sự giữa tôi và anh ta, nhưng lại buộc phải hết lần này đến lần khác gõ tai nghe xuống để ứng phó với âm cuối lạnh lạnh của đôi phương.

Tôi phải thừa nhận đó là người mà thời học Đại học tôi chỉ mất thời gian ngắn nhất để quyết định muốn giết quách đi cho rồi.

Mà khi đó trạng thái tinh thần của tôi đã không thể kìm nén, có lúc đi mãi đi mãi, đột nhiên quay người, siết chặt hai nắm đấm, sau đó nhú chặt mày hậm hực tự nhủ một câu: Thật muốn bóp chết hấn ta. Kế đó tiếp tục cùng cậu ta đi song song như không có chuyện gì. Hiện giờ nhớ lại, vẫn cảm thấy hành động lúc đó của bản thân thật buồn nôn.

*Tôi của hiện tại đã không để mình ám ức nữa, cho dù ám ức, ít ra cũng là vì đã tự thuyết phục bản thân. Nhưng tôi vẫn không thay đổi thói quen nghe nhạc, một thẻ SD 32G duy trì hằng ngày đổi mới danh mục bài hát, đồng bộ với iPhone và iPad. Khi không muốn nói chuyện thì nghe nhạc, hết bài này sang bài khác, liền có thể dễ dàng quên mất thời gian. Có điều cảm nhận về tình yêu vẫn không thay đổi.*

Ngày 31 tháng 7 năm 2012



### **Năm 2007, tôi 26 tuổi, tôi của lúc đó cho rằng:**

Ý nghĩa tồn tại của một số người chung quy là giúp một số người khác trưởng thành, sau đó biến mất.

Vô số cái bạn đã tổ hợp thành tôi của hôm nay. Bất kể ở đâu phố nào của thành thị nào, lúc bắt chọt nháy mắt, rủ mà, nâng ly đều có bóng dáng của bạn, xin cảm ơn sự tồn tại của mỗi một người khiến cho sinh mệnh của chúng ta đã có những ý nghĩa khác nhau.

Có những lời chỉ có thể dựa vào sự tê liệt bởi thuốc mới nói được, có những người chỉ có thể dựa vào sự bốc hơi của chất còn mới sở hữu bản thân, có những tình cảm chỉ có thể dựa vào sự ngắn ngủi của thời gian mới biết trân trọng.

Người ra nghề dựa vào hài hước và chọc cười, không đến ngày công thành danh toại có lẽ vĩnh viễn không có tư cách rơi lệ, chỉ có thể lặp lại quá khứ của mình, tiếp năng lượng sống sao cho ra cuộc sống của con người.

## Cuộc sống lặng lẽ năm 26 tuổi

Tuyết phủ trên mặt giống như hoa anh đào, bạn đang rét run nhưng vui vẻ phải không?

Cây cầu lượn vòng thành phố tựa hòn đảo bốn bề là nước, một cơn hoa tuyết đã trải thành cả mùa đông, mưa to như trút nước cũng có thể ví von là ông Trời đang khóc.

Tôi từ trên đảo vun vút đi qua, thỉnh thoảng nhớ đến bạn bị đi đày, cuộc sống bình đạm nơi đất khách quê người xa xôi, phải chăng bạn đã từ bỏ ước nguyện hào hoa đến chết thuở ban sơ?

Nếu tôi không thích bạn, sao lại làm bạn với bạn? Nếu tôi thích bạn, sao lại chỉ làm bạn với bạn mà thôi?

Thời gian trôi qua, tình cảnh thay đổi, đường dây điện thoại phiền phức như thế, vẫn không chống lại nổi sự hung hăng can rỡ bẩm sinh của bạn, là cung chiều đến hư hỏng, hay là quen rồi?

Quen rồi cho là bình thường không cho là khô, đó là câu nói của Từ bên Đài Loan hay khuyên tôi. Lời nói điềm đạm, kiếp sống lênh đênh. Cậu ta hướng về mặt biển trầm tư, nhìn xuyên thấu tuyết và hoa anh đào phủ trên mặt, quên đi cơn rét run và tâm trạng, cánh tay duỗi ngang ra, cậu ta nói, thế giới chẳng qua là khoảng cách từ mắt trái đến tay phải, dùng đường chỉ tay để đo đạc ánh nắng.

Sinh nhật 26 tuổi ngày càng cận kề, viết lách cũng vì thế trở nên khó khăn. Một chữ chính là một tâm sự, một dấu câu chính là một kết cục. Ký hiệu học đã hơn 20 tuổi, cuộc sống lặng lẽ khi tròn 26 tuổi.

*Tôi đã không nhớ được tình yêu năm 26 tuổi. Đều vì thất bại thâm trầm năm 29 tuổi. Lúc đó tôi còn viết văn để tỏ lòng thương tiếc, ai ngờ qua vài năm đã không nhớ được ai là ai rồi. Thời gian là liều thuốc độc mà chúng ta đang uống vào, cũng là thuốc giải của chúng ta trong tương lai. Thời gian có thể thay đổi tất cả những thứ mà bạn cho rằng không thay đổi được. Hiện giờ xem ra, quả là như thế. Bạn bè cùng ăn cơm trò chuyện năm xưa đã như người xa lạ từ lâu, lúc đó chúng tôi cho rằng sẽ tương thân tương ái mãi,*

*hiện giờ xem ra nghĩ như vậy cũng tốt, chúng tôi cuối cùng đã tìm được vị trí thích hợp nhất của mình, đôi bên không khó xử. Đôi khi tôi rất lấy làm may mắn, bởi vì ghi chép bằng câu chữ khiến tôi sớm đã hiểu rõ đạo lý mà rất nhiều người đến tuổi già mới tỏ tường, nên bớt được rất nhiều quãng đường vòng lãng phí thời gian.*

*Ghi chép, là một quyết định cứu rỗi sinh mệnh.*

*Ngày 23 tháng 3 năm 2012*

## Gặp gỡ một cái tôi khác

Có những lời chỉ có thể dựa vào sự tê liệt bởi thuốc mới nói được, có những người chỉ có thể dựa vào sự bốc hơi của chất cồn mới sở hữu bản thân, có những tình cảm chỉ có thể dựa vào sự ngắn ngủi của thời gian mới biết trân trọng.

Yêu người không dễ, hận người cũng không dễ, cần thời gian để xử lý, nhưng trong thời gian ngắn ngủi, em là ai, tên gì, thích màu son môi nào, chọn áo hoa màu nào, đều là đáp án chưa rõ, thay vì từng chung sống, từng nhiệt tình một cách không rõ không ràng, cuối cùng ngay cả thời gian cảm ơn cơ bản cũng không có, em sẽ lựa chọn thù hận cả đời ư? Em nói nếu là em, em sẽ làm vậy.

Em hỏi tôi với vẻ tràn đầy mong đợi, câu trả lời của tôi là không. Ngay cả thời gian yêu tôi còn không đủ, sao lại có thời gian để hận kia chứ?

Đẹp nhất là tuổi thiếu niên, đã làm rạng ngời tháng năm, cũng làm hao gầy đôi má. Ngồi sau ly rượu vang đỏ, nhìn thấy em rực rỡ như hoa đào, vẻ mặt thoát sáng thoát tối đọng đưa trong gió xuân, trên hoa cài ngực tươi đẹp thêu đầy vốn liếng của em, màu vàng kim và màu bạc, đều là sắc thái xa xỉ nhất, dựa vào thanh xuân để chịu trọng tải, không liên quan đến từng trái, đó là sinh mệnh khiến người ta ngưỡng mộ. Tự biết không thể kháng cự, bèn cúi đầu trà trộn vào các kiểu KTV tự phục vụ, chọn ca khúc giống nhau hát cho mình nghe, cuối cùng vì *Vị ương ca* và *Mùa hè sau tháng Sáu đỏ* của Dận mà độc hành giữa màn đêm thành phố với tâm trạng nặng trĩu.

Giữa người và người cần sự giao lưu thế nào mới có thể thấu hiểu lẫn nhau? Từng tấm từng tấm ảnh thời thơ ấu, từng tờ từng tờ bài thi hồi cấp Một. Tôi nói tôi từng viết số 8 nằm ngang, viết thành  $\infty$ , tôi cho rằng mình hiểu rõ là đủ rồi, trong thế giới của tôi, hai ký hiệu không hề có sự khác nhau, nhưng sự thực chứng minh lại là không được, dấu gạch chéo to tướng màu đỏ như máu khiến thành tích môn Toán khi tôi lên cấp Hai không đạt điểm tôi đã. Thầy giáo chấm bài là bạn của bố, thầy thắc mắc hỏi tôi vì sao phải viết số 8 đã viết gần mười năm thành  $\infty$ , nhìn ánh mắt mong đợi của thầy tôi cũng không biết trả lời ra sao, vì tôi chỉ đột nhiên muốn làm như vậy mà thôi, có lẽ

làm không đúng lúc mà thôi.

Đó là sai sót do con người làm ra trong cuộc đời tôi, hoặc là chứng cứ hiềm hoi phân biệt bản thân với người khác. Tôi không quen dùng cụm từ “biển người mệnh mang” này, nhưng khi tìm kiếm sự đồng cảm tương tự, trong thâm tâm tôi rất đổi mong đợi giữa biển người mệnh mang vẫn sẽ có một người khác có sự mạo hiểm giống mình, hoàn toàn quên mất tầm quan trọng của điểm số, chỉ nhớ cuộc đời có sự không bình thường thế này thế kia.

Xem *Lá rụng về cội*, thứ tôi nhìn thấy toàn là những giọt nước mắt thấp thoáng, trong phong cảnh bao la tuyệt mỹ ẩn giấu nỗi bất lực của đời người. Lão Triệu theo sau Tiểu Hạ dang hai tay ra vừa cười vừa chạy, hướng tới mục tiêu vẫn chưa hoàn thành trong đời, đó mới là chỗ đau khổ nhất.

Cả đời con người ta đều đang tìm kiếm một người khác, một người khác chính là một cái tôi khác. Các bạn là hai người sống ở nơi khác nhau nhưng có từng trải giống nhau.

Có lẽ cậu ta chưa bao giờ nói “Tớ yêu cậu”, bạn cũng không. Nhưng các bạn lại đến với nhau, bởi vì bạn hiểu cậu ta cũng giống như hiểu chính mình vậy, cậu ta nhất định sẽ vì thế mà yêu bạn.

*Chẳng qua cũng chỉ là đạo lý mà tháng trước mới hiểu ra, người giống nhau có thể cùng vui vẻ, người bổ sung cho nhau mới thích hợp bầu bạn đến già. Cảm giác cô đơn không phải dựa vào ba chữ “ở bên nhau” là có thể giải quyết, cảm giác cô đơn có lẽ giống như mơ màng, từ đầu đến cuối đều sẽ tồn tại cùng với cuộc đời con người. Nếu bạn luôn duy trì trạng thái suy nghĩ, thì linh hồn từ đầu đến cuối lơ lửng di chuyển trong không gian, không tồn tại cố định, mỗi một giây chỉ là cố định của giây trước. Mà nỗi cô đơn ở một trạng thái nào đó mới khiến mỗi người chúng ta để lộ ra cái tôi mới mẻ, khiến con người ta được nhận biết giữa biển người mệnh mang.*

Ngày 7 tháng 10 năm 2012

## Suốt đời này, trọn kiếp sau

Vùng mỏ của Giang Tây sừng sững nguy nga mà xa xôi, luôn có xe chở quặng mỏ chậm rãi tới lui không ngớt trên sườn núi. Đứng trong sân nhà ông ngoại nhìn từ xa xa, trong lòng có cảm giác khác thường khó nói nên lời.

Ngành khai thác mỏ của Giang Tây từng vô cùng phát đạt, ông ngoại xuất thân là công nhân mỏ - bí thư sự vụ khai thác mỏ đầu tiên của tỉnh Giang Tây năm xưa. Nhớ khi tôi bốn tuổi cùng mẹ về Giang Tây, xuống tàu hỏa luôn có nhân viên cảnh vệ của ông ngoại chạy xe Jeep chờ sẵn ở bên ngoài; vào thời kỳ gửi điện báo ấy, nhà ông ngoại đã có máy điện thoại trang bị pin từ lâu, điều duy nhất khác với hiện tại là cần nhân viên nối dây giúp chuyển ra. Với môi trường như vậy, ông ngoại không dễ dãi nói cười đã mang lại cho mọi người trong nhà cảm giác an toàn không gì sánh bằng.

Thời gian dùng cơm tối ở nhà ông ngoại khoảng 7 giờ tối, nhiều lúc cả nhà đều đã ngồi vào bàn mà ông ngoại vẫn chưa về, thế là cậu út bèn dẫn tôi đi đón ông ngoại. Trên tầng năm đằng xa ông ngoại đang thò đầu nhìn xuống, thấy chúng tôi liền vung tay nói oang oang: “Ông quên mang chìa khóa rồi.” - Ông thường hay quên mang chìa khóa, sau đó nhốt mình trong văn phòng.

Nhà ông ngoại có cả sân trước lẫn sân sau, sân trước là giả sơn hoành tráng, sân sau là cây cảnh bạt ngàn. Thời cấp Một khi học đến câu thành ngữ “Hoa quỳnh vừa nở đã tàn”, bạn học cả lớp hình như chỉ có một mình tôi từng thấy hoa quỳnh thật sự. Tôi còn nhớ lúc ấy ông ngoại rất kiêu hãnh nói cho tôi biết cái gì là hoa quỳnh, sau đó ra lệnh cho cả nhà ngồi với nhau đợi hoa quỳnh nở, cùng thưởng thức mùi hương thoang thoảng.

Ông ngoại cực kỳ yêu thích cây cảnh, thu thập khắp nơi, cũng tự mình cắt tỉa, ngâm nga bản nhạc ngắn tự mua vui.

Nhưng tôi cũng giống như tất cả trẻ con, quyến luyến bà ngoại mà luôn sợ ông ngoại.

Ông thường cau chặt mày ngồi thần thờ, tôi mới bốn tuổi hoàn toàn không rõ vì sao đời người có ngàn ấy điều không vui. Ông bà ngoại tổng cộng sinh hai trai bốn gái, đều cưng tôi quá thể, vì tôi là đứa cháu đầu tiên trong nhà, tất

cả mọi người đều dồn hết tinh lực lên người tôi.

Dì cả dạy tôi thứ tiếng Anh mà suốt đời tôi không đọc hiểu được, đoán chừng nỗi ám ảnh đã bắt đầu có từ thời ấy. Dì hai ra rất nhiều đề bài cho tôi, đồng thời gom đám trẻ con ở các nhà xung quanh lại tiến hành thi, tôi thường đứng hạng nhất. Dì ba không phải là con gái ruột của bà ngoại, nhưng lại chăm sóc tôi từng ly từng tí. Dì út không lớn hơn tôi bao nhiêu, quần áo của dì đều tìm người đặt may riêng, từ rất sớm đã dùng viên bằng ren, bởi vậy hồi bé mỗi lần tôi không có đồ mặc, bà ngoại đều lấy từ trong tủ áo ra chiếc áo khoác xinh xắn, có viên ren cho tôi thay, sau đó tôi hớn hờ mặc ra ngoài dạo chơi, bị rất nhiều người vây lại xem, nhao nhao kéo áo tôi hỏi may ở đâu, chất liệu tốt thật, thủ công độc đáo.

Cái đũa hồi bé đã mặc đồ viên ren là tôi luôn bị người ta nhầm tưởng là con gái, cho nên hiện giờ tôi vừa nhìn thấy viên ren liền muốn chạy trốn.

Kinh tế tiêu điều xuống dốc, chân mày của ông ngoại càng cau chặt.

Lúc năm tuổi tôi được bố mẹ đón về Hồ Nam bắt đầu đi học, các cậu đi Quảng Đông, ai nấy an gia lập nghiệp. Ông bà ngoại về vang về hưu, được đón đến Quảng Đông an hưởng tuổi già.

Rồi sau đó, ký ức dần mờ hồ, ký ức về ông ngoại chỉ là cảm giác nhói đau trên da thịt, đó là cảm giác vài lần hiếm hoi ông cọ râu trên mặt tôi để lại. Kiệm lời, ít nói, lười giải thích, chỉ vì tất cả đều đang tiếp tục, đang cố gắng.

Tôi tốt nghiệp Đại học, sức khỏe ông ngoại cũng bắt đầu suy yếu. Mỗi lần đi thăm ông, tôi đều không quên mua cho ông chuối tiêu ngon nhất, đó là thứ trái cây ông thích ăn nhất. Đương nhiên, cậu cũng bảo, ông ngoại có thể sống đến nay đã không dễ dàng gì, những người bạn công nhân hít đầy bụi đất đỏ của ông năm xưa nối tiếp nhau ra đi vì bệnh phổi, chỉ có ông vẫn có thể nhìn thấy các cậu các dì rất đổi cố gắng và các cháu sắp sửa khôn lớn, ông đã rất hạnh phúc rồi.

Có một tấm ảnh là ảnh chụp chung với ông bà ngoại khi về thăm hồi mùa hè năm ngoái. Bỗng chốc, tôi đã trở về những năm ấy ở Giang Tây, mảnh sân dưới bóng cây, nước suối trong giả sơn chảy ào ào, hòa với tiếng ve sàu trên cây to, màu xanh lục mờ mịn lan tràn cả khoảng sân. Ông ngoại nằm trên ghế bập bênh ở sân sau, ánh nắng rắc trên người ông, ai đi ngang qua cũng rón ra



rón rén. Ông của lúc đó không ngờ rằng, những đứa con đứa cháu mà mình nuôi dạy hóa ra có thể lớn lên cứng cáp và khỏe mạnh thế này.

Một ngày trước khi đi Thành Đô công tác, máy điều hòa trung tâm của công ty mở hết cỡ, tôi sực nhớ ra bèn gọi điện thoại nói chuyện với bố, nhắc tới mấy hôm trước ông ngoại vì sốt cao nên nằm viện. Sau một lúc lâu trầm mặc, lần đầu tiên bố khóc thành tiếng trước mặt tôi.

Như thể bị ấn vào hồ nước, chẳng có cách nào thở, không thể hít thở, tôi chỉ sững sờ đứng đó, nước mắt lăn chã rơi xuống. Lời bố nói tôi không nghe lọt một câu nào nữa, đầu kêu ong ong.

“Do đó, thật ra lễ truy điệu cũng tổ chức rất náo nhiệt. Cả đời ông ngoại con bắt đầu bằng trong sạch, kết thúc trong vinh quang. Vì mọi chuyện đến quá gấp gáp, con ở xa, công việc cũng bận rộn, nên bà ngoại không cho bố mẹ thông báo với con.”

Tôi có thể tưởng tượng được thời khắc cuối cùng của ông ngoại, chỉ có một cô cháu nội ở bên cạnh nắm chặt tay ông, ngay cả cậu út mà ông thương nhất cũng không gặp mặt lần cuối được. Chắc hẳn ông cũng rất muốn rất muốn cuối cùng gặp được tất cả mọi người, nhìn chúng tôi trở nên khỏe mạnh dưới sự che chở của ông, trước khi đi cũng không còn quá lưu luyến.

Là cháu trưởng, tôi không thể gặp mặt ông lần cuối, cũng không thể quỳ trước mặt ông dập đầu thật vang, cảm xúc kìm nén nhiều ngày, cũng chỉ đành chờ sau khi các em trai, em gái khác biết chuyện mới có thể mượn câu chữ để giải bày.

Ông từng bảo bố mẹ chúng tôi: “Các con đều phải rời khỏi khu mỏ này, nơi đây không phải là tương lai của các con.” Thế nên nửa đời sau của ông đều cố gắng vì điều đó, để bố mẹ chúng tôi ai nấy bén rễ đâm chồi, từng người một rời xa ông và bà ngoại. Sau khi tốt nghiệp Đại học tôi hiếm khi gặp mặt ông ngoại, một năm ba kỳ nghỉ dài ngày, cũng là vội vã và vài miếng cơm, lớn tiếng chuyện trò với ông, ông không rõ tình hình ở Bắc Kinh của tôi, chỉ biết tôi làm việc ở thủ đô, cũng tỏ ra rất yên tâm rất yên tâm, không cần nói gì, ông luôn nở nụ cười trên mặt.

Cảm giác nhói đau trên da thịt ấy lưu lại rất lâu, có điều, tôi vẫn không tin ông đã ra đi, bình tĩnh như thế.

Nhưng bất kể ở đâu, yêu cầu của ông đối với chúng tôi chỉ có một, cố gắng và kiên trì. Sự theo đuổi cả đời ông là tương lai và hạnh phúc của cả mấy chục người trong nhà. Khép mắt lại, nghe thấy tiếng ồn ào của những người xung quanh cũng cảm thấy trong lòng rộn ràng hẳn lên.

Cả đời ông ngoại chính là như thế, tương lai của ông cũng vì thành công của đời này mà càng trở nên khiến người ta mong đợi, nhưng nếu thật sự có tương lai, tôi tin rằng bất kể là tôi hay mọi người trong nhà, đều nguyện ý mai sau vẫn tiếp tục trưởng thành và sống dưới sự che chở của ông.

Làm đứa cháu trưởng vĩnh viễn. Trân trọng tưởng niệm.

*Hiện giờ mỗi lần đi thăm bà ngoại, tôi đều vào nhà thắp ba nén hương, sau đó rì rầm khăn, nói đùa với ông ngoại, kể cho ông biết mấy đứa nhóc chúng tôi sống rất tốt, xin ông đừng bận tâm. Thời gian là tên sát thủ đáng sợ nhất, đây không biết là lần thứ mấy tôi cảm thán rồi. Nếu tôi của lúc đó không ghi chép lại tất cả mọi chuyện, hồi ức ào ạt ủa lên đó từ lâu đã trở nên lộn xộn trong môi trường hỗn loạn mấy năm qua, mà hiện nay, đâu còn tâm cảnh như vậy nghiêm túc viết ra từng chữ trong lòng? Lần đầu tiên bố khóc trong điện thoại, có thể thấy ông ngoại đối với bố tốt biết nhường nào. Tôi ngồi trong quán bar của công ty khóc òa lên, ít nhiều là vì nỗi hối hận có thể gặp nhưng không gặp. Câu chữ trong cuốn sách này, giờ đây đối với tôi mà nói, ý nghĩa lớn nhất chính là có thể tặng cho tất cả những người mà tôi ghi chép, nói với họ, cảm ơn mọi người từng chiếm vị trí quan trọng như thế trong sinh mệnh của tôi.*

Ngày 7 tháng 10 năm 2012

## Cho dù ký ức không thể xóa nhòa

Qua một thời gian rất dài, tôi mới phát hiện trí nhớ của mình không tốt. Thường xuyên khi đi ngang qua những nơi nào đó nhớ đến những cảm xúc nào đó, lớn mà rộng, chỉ có thể dùng màu sắc để miêu tả.

Ví dụ: “Thời tiết xám xịt một màu đỏ... tóm lại chính là rất cảm động lòng người.” Ví dụ: “Hết giờ tự học, màu đen của bầu trời giống như thủy mặc... tóm lại chính là rất khiến người buồn bã.” Ví dụ: “Ánh nắng lúc đó rất trong suốt... tóm lại chính là rất khiến người nhẹ nhõm.”

Không có tường thuật chi tiết, đôi lúc sẽ khiến bản thân cũng sa vào trạng thái mơ màng.

Trong nhật ký của bản thân cũng rất ít khi xuất hiện: Cùng một ngày của mấy năm liên tiếp, tôi ở địa điểm nào đó, thời tiết nào đó, gặp gỡ người nào đó, người nào đó đã nói câu gì đó, người nào đó đã trao cho tôi một cái ôm, người nào đó khiến tôi cảm thấy hóa ra cuộc sống có thể trôi long đão lữ như thế...

Xưa nay không có.

Tôi là một người ngây ngô kiêm vô tư lự - so với rất nhiều rất nhiều người có tâm.

Mẹ của người bạn đến Bắc Kinh, chuyện này mới gợi lên hồi ức của tôi đối với cuộc sống vụn vặt mấy năm nay ở thành phố này. Ăn một bữa cơm ở Hoa Gia Di Viên, mùi thơm đậm đà của sữa ngô, tiếng cười cợt mở của mẹ bạn khiến tôi trong thoáng chốc liền đông lại. Như bên nước hoa u nhã, trước thềm liễu tĩnh lặng, tự có một vẻ yên ổn hiếm có.

Tôi chưa bao giờ cho rằng mình rất cực khổ, những chuyện buồn bực kia đều chẳng hề gì, tất cả đều vẫn thuận lợi, tất cả đều vẫn vừa ý. Mãi đến khi cậu bạn giúp tôi hồi tưởng từng chút một, tôi mới nhớ ra - Hóa ra chỉ là tôi cưỡng ép bản thân quên một số chuyện không vui mà thôi.

Cậu ta nói: “Lúc đó cậu là người vất vả nhất trong số tất cả chúng ta. Bọn tớ đều có chốn về của mình, có công việc mình có thể kiểm soát, chỉ có cậu một mình ở nơi khác, không có ai hợp tác, không có ai giúp đỡ, một mình đối

diện môi trường xa lạ và những người xa lạ.”

“Hồi ấy công việc hằng ngày của cậu là 9 giờ rưỡi sáng đến công ty, sau đó ngồi tại chỗ mười mấy tiếng, viết mấy mẩu truyện cười cho chương trình lúc bảy giờ.”

“Cậu thường xuyên nghiền ngẫm rất lâu, sau đó chạy đến trước mặt bọn tớ nói cho bọn tớ nghe một cách hết sức sinh động.”

“Nếu bọn tớ cười, cậu liền thở phào, viết thành câu chữ cầm đi cho người dẫn chương trình nói.”

“Nếu bọn tớ không cười, cậu sẽ tiu nghỉu cầm bản thảo trở về chỗ ngồi tiếp tục viết truyện cười của mình...”

Kiếp sống viết truyện cười của tôi. Hình như tôi có một quãng đời viết truyện cười như thế.

Để không bị nhà sản xuất trách mắng, hằng ngày tôi bỏ ra rất nhiều công sức viết truyện cười.

Tôi của năm xưa đem câu chữ trong văn bản viết rồi xóa, lại viết rồi xóa, cười rồi không cười, rồi cười rồi không cười, toàn căn cứ vẻ mặt của người thẩm duyệt bản thảo đối diện mà thôi.

Chỉ có thể che đậy đi bung bít đi một cách mang tính phòng ngự.

Cậu bạn thấy tôi như vậy thì có phần thương cảm, bèn dừng lại không nói gì nữa.

“Cảm ơn nhé.” Tôi nói.

“Không có chi.” Cậu ta đáp.

Cảm ơn là vì họ giúp tôi tìm được một đoạn hồi ức thuộc về bản thân, quá khứ cuộc đời của rất nhiều người ngoảnh đầu đã trở thành trống không, phụ lòng phong cảnh phấn đỏ lâu son cảnh xuân sắp hết, từng chút ít đều là sinh mệnh.

“Không có chi” là vì có lúc tác dụng của bạn bè chính là giúp bạn lưu giữ ký ức.

Cậu bạn nói: Muốn cảm ơn thì cảm ơn cậu ta. Cậu ta nói với mẹ mấy đoạn

thì biểu diễn mấy đoạn, diễn lại một lượt mấy năm chúng tôi ở Bắc Kinh. Do đó tôi lại nhớ đến chiếc ấm nước tôi hỏi bạn mượn đun nước uống cho mẹ, nhớ món vịt Lâm Vũ mẹ mang cho bạn, nhớ bộ dạng mệt đến sắp chết lại vờ ra vẻ không chút động lòng của bạn.

---

Cảm xúc duy nhất là, quan hệ giữa người và người, bất kể trong quá trình có bất kỳ điều gì không thể bù đắp và không thể tha thứ, thật ra đứng ở điểm cuối nhìn nó cũng không hề ảnh hưởng cả cuộc đời.

Tôi móc di động ra cho cậu bạn xem, bên trong có một đoạn video, là một buổi dạ hội đèn đuốc huy hoàng khi chúng tôi tụ tập lúc trước. Bên trong có rất nhiều tiết mục ngẫu hứng, tin rằng là tiết mục mà lúc đó tất cả mọi người có mặt suốt đời cũng không thể xem được nữa.

Cậu bạn xem đoạn phim này vừa kinh ngạc vừa vui mừng, tôi nói đây là do đồng nghiệp quay lại. Ba năm rồi, tôi luôn lưu trong di động, luôn nhắc nhở tôi, cái gọi là niềm vui thời trai tráng là gì. Về sau trong những người này có người trở thành tổng đạo diễn của cuộc thi tuyển chọn tài năng quy mô lớn, có người trở thành nhà sản xuất nổi tiếng trong giới truyền hình, có người trở thành nhà văn viết tiểu thuyết, nhà viết kịch bản ăn khách, có người trở thành người quản lý nghệ sĩ số một số hai trong ngành, có người trở thành bình luận viên chuyên đề của tuần san nổi tiếng, có người trở thành nghệ sĩ tên tuổi. Sau khi tách ra, mỗi người đều vận hành theo quỹ đạo cuộc sống của mình, có điều thời gian gặp nhau càng lúc càng ít.

Cậu bạn điềm đạm nói một câu: Chúng ta không trở về được nữa.

Tôi nói: Cậu xem, người không có ký ức còn giữ lại video, người không có video còn giữ lại ký ức, chúng ta đều đang truyền bá sự hiếm có và trân trọng này. Do đó tất cả chỉ là thời gian mà thôi.

Vào đoạn kết chợt im bật, điều muốn nói là, đánh mất bất cứ thứ gì cũng không thể đánh mất ký ức, dù tốt hay xấu đều là tài sản.

## Roi lệ cũng phải có tư cách

Không phải mỗi người chọc cười đều rất vui vẻ.

Nhất là người hằng ngày đều chọc cười, người hằng ngày bị yêu cầu kể những truyện cười giống nhau, bị yêu cầu biểu diễn tiết mục giống nhau.

Giống như Đậu Ca mà tôi mới quen biết.

Chạy chiếc xe đua BMW màu đỏ từ năm năm trước đến nay, nếu năm năm trước dùng số tiền đó mua nhà thì hiện giờ đã tăng không biết bao nhiêu rồi. Nhưng Đậu Ca thích khoe mẽ đã mua một chiếc BMW, thế là giá cả cứ rớt mãi rớt mãi, thứ đáng tiền duy nhất có lẽ chỉ có mấy chữ BMW mà thôi. Đây ắt hẳn không được xem là chuyện buồn, vì anh nói với vẻ rất đắc ý: “Mấy năm trước, tớ chạy Porsche, vừa xuống xe liền bị người ta đánh cướp, trong chiếc túi LV đựng trăm mấy nghìn tiền mặt, còn có di động các thứ, sau đó tớ đã kín đáo nhiều rồi...”

Bộ dạng mà vị tiên bói “kín đáo nhiều rồi” này biểu hiện ra vẫn cứ như đã tiêm máu gà. Nhớ lại lần đầu gặp mặt, nhằm không để bầu không khí trở nên nguội lạnh, chúng tôi không ngừng cho bản thân thuốc tăng hưng phấn, nói chuyện càng lúc càng lớn tiếng, câu chuyện càng lúc càng nhiều chi tiết câu chữ gây cười, người xung quanh cười đến nằm bò ra cả, chỉ có tôi và anh gân xanh nổi lên, còn khen ngợi lẫn nhau rằng đôi phương tư chất tốt, thú vị. Về nhà mệt đến nỗi không tắm rửa ngã lên giường ngủ ngay, tôi dù sao cũng là người trẻ tuổi, có lẽ anh đỡ xong xe ở ven đường đã ngủ luôn trên xe.

Hẹn Đậu Ca ăn cơm, A Xương Ca lúc trước tăng bốc anh lên tận mây xanh, nhất thời còn chưa ngồi vào chỗ đã bị yêu cầu kể truyện cười.

“Trước đây tớ đi đôi giày rất xịn, sau này bị cảnh sát giam lại. Đôi giày đó là tớ nhặt được, cậu có biết vì sao tớ bị giam lại không?”

Chúng tôi đều đáp không biết.

“Bởi vì đôi giày này tớ nhặt được trên ban công của người ta.”

“Sau đó tớ được thả ra, liền đến hồ chứa nước đánh cá bằng thuốc nổ, lại bị cảnh sát bắt, xử tội hình sự, mười năm tù. Tớ chỉ làm nổ chết ba con cá

thôi. Cậu có biết vì sao tớ bị xử tội hình sự không?”

Chúng tôi vẫn không biết.

“Bởi vì sau khi ba con cá ấy chết, lại có mười người thợ lặn nổi lên...”

“Sau khi vào tù, rất nhiều người thấy tớ chường mắt, ba mươi mấy người xúm lại tấn tớ, ba mươi người đánh tớ hơn nửa tiếng đồng hồ, tớ vẫn chưa ngã xuống. Cậu có biết vì sao không?”

Lần này thì tôi biết rồi: “Chắc là vì anh từng tập võ.”

“Sai rồi, bởi vì họ treo tớ lên mà đánh...”

Tôi cười rũ rượi, cũng biết rằng truyện cười này ắt hẳn anh đã kể không dưới một nghìn lần.

Đậu Ca cầm đầu ăn mì nước sông trong món đầu cá nấu ớt ngâm. Là người Hồ Nam, chắc anh đã ăn món này không dưới trăm lần. Ăn được nửa chừng, anh ngẩng đầu lên bảo: “Ngon hết sảy!”

Cứ như lần đầu tiên ăn vậy. Khi xem *Chỉ số chân tình*, Ngô Tông Hiến và Thái Khang Vĩnh nói mãi nói mãi, bắt đầu đầm đìa nước mắt. Xem *Câu chuyện đằng sau*, Bao Tiểu Tùng và Bao Tiểu Bách cũng khóc nức nở. Cách nói của họ đều có tính duy nhất - đều là lần đầu tiên khóc trước mặt khán giả.

Người ra nghề dựa vào hài hước và chọc cười, không đến ngày công thành danh toại có lẽ vĩnh viễn không có tư cách rơi lệ, chỉ có thể lặp lại quá khứ của mình, tiếp năng lượng sống sao cho ra cuộc sống của con người.

Thật ra tôi cũng thuộc tuýp người này, có điều làm người dạng này cũng cần bậc thêm và tư cách.

*Sau này Đậu Ca không biết đã đi đâu, cứ nửa năm lại gọi điện thoại cho tôi một lần, chẳng rõ nói gì. Mỗi lần điện thoại đều tràn trề nhiệt tình, hoàn toàn quên rằng nửa năm trước cuộc điện thoại kia của chúng tôi vô cơ chám dứt. Kỳ thực tôi là một kẻ khiến người ta chán ghét, người đối diện cứ mãi nhiệt tình, tôi liền cảm thấy đối phương lên gân quá; nếu đối phương hơi tỏ ra lãnh đạm, tôi liền cảm thấy đối phương lập dị quá. Tôi luôn cho rằng biểu hiện của mỗi người đều có kịch bản, là đạo diễn của bản thân, họ có thể không chế từng lời nói từng hành động của mình và tính cách nhân vật được*



*biểu hiện.*

*Tính cách khiến người ta chán ghét này cũng chỉ hai năm trước mới bắt đầu có chuyển biến tốt, lúc đó tôi mới nhận ra không phải mỗi một người đều chịu trách nhiệm với bất cứ lời nói hành động nào của mình - Đây không phải là nghĩa xấu, mà là rất nhiều rất nhiều người sống không mệt mỏi như tôi, và “tôi tưởng”. Tất cả cử chỉ của họ đều xuất phát từ ý chí rõ ràng xác thực nhất lúc đó, không cần phải không chế, cũng không cần phải phản tỉnh.*

*Trong buổi thuyết trình có bạn học từng hỏi tôi là một người cảm tính hay là một người lý tính, câu trả lời của tôi là: Tôi biết một cách lý tính rằng khi nào mình nên cảm tính, mà vào lúc cảm tính tôi biết một cách lý tính rằng giới hạn của mình ở đâu. Tôi thậm chí mừng vì lời giải thích này mấy tháng liền, có điều cũng vừa mới nhận ra, tôi sống dường như cũng rất lên gân và lập dị.*

*Mẹ tôi bảo: Không có ai luôn luôn chính xác, họ chỉ càng ngày càng chính xác.*

*Đối với nhân sinh, cũng là như thế.*

*Ngày 8 tháng 10 năm 2012*

## Cho dù không thể nêu cao tên tuổi

“Anh tiếp tục dạy âm nhạc cho người ta, mãi đến khi qua đời, chưa từng muốn nêu cao tên tuổi, tất cả những gì anh làm đều đã trở thành bí mật của anh.” Đây là một đoạn lời thoại cuối cùng trong bộ phim *Les Choristes* (Đàn đồng ca) lưu trong vi tính đã hai năm.

Ý nghĩa tồn tại của một số người chung quy là giúp một số người khác trưởng thành, sau đó biến mất.

Vô số cái bạn đã tổ hợp thành tôi của hôm nay. Bất kể ở đâu phố nào của thành thị nào, lúc bắt chợt nháy mắt, rủ mà, nâng ly đều có bóng dáng của bạn, xin cảm ơn sự tồn tại của mỗi một người khiến cho sinh mệnh của chúng ta đã có những ý nghĩa khác nhau.

Đằng sau những lần đầu tiên được phát hiện, lần đầu tiên được lượng thứ, lần đầu tiên học được cảm kích, lần đầu tiên mỉm cười ấy đều có sự cố gắng của bạn. Đường đời mai sau còn dài dằng dặc, cho dù không thể nêu cao tên tuổi, có thể tiếp tục dũng cảm đi tiếp, cũng là nhờ từng cái bạn chưa bao giờ rêu rao trong sinh mệnh của tôi.

*Có một số bộ phim, một số lời thoại, bởi vì làm cho người ta cảm thấy ấm áp, mà khiến bản thân trong hiện thực cố gắng tiếp cận. Những bộ phim này giúp bản thân trở nên ấm áp và nhạy cảm, gắng hết sức hiền hòa, gắng hết sức gân gữ.*

Ngày 7 tháng 10 năm 2012

## Không có ngân ấy bởi vì, cho nên

Có người giống như hoa nhài, đứng trơ trọi một mình với sắc màu thuần khiết giữa trời đất, nhưng lại có sức mạnh làm cho người ta sợ hãi. Buổi chiều mùa hè đượm mùi hương thoang thoảng không đoán rõ được ấy, động tác tùy ý như quét bụi ấy đã trở thành hình ảnh mà mấy năm sau nhắm mắt lại liền xuất hiện.

Em nói không phải mỗi người đều thích hợp dùng hoa nhài để miêu tả, đó là sinh mệnh mềm mại yếu ớt mà dễ lụi tàn. Giống như có bookmark dùng để sưu tầm, có bookmark dùng để kẹp sách, còn cánh hoa nhài... Ngẫm nghĩ hồi lâu, em nói, vẫn thích hợp đặt vào ký ức trân trọng cất giữ, có hương hoa của buổi chiều, có nỗi bồi hồi của màu sắc, có sự mơ màng của thanh xuân, đúng rồi, nhiều năm sau có lẽ anh sẽ vì jasmine (hoa nhài) mà nhớ tới khuôn mặt của em.

Chúng tôi tiếp xúc và qua lại chưa quá một tháng đã kết thúc trong sự tùy tiện của tuổi trẻ, em không chịu nỗi sự hủy hoại, mà tôi cũng không chịu nỗi sự hững hờ. Em là cô bé tốt biết bao, từng bộ quần áo đều được treo trong tủ, thấm đẫm ánh nắng và mùi nước khử trùng. Bộ cửa sổ có cây văn trúc và hoa nhài, sáng sớm thức dậy bằng lảng hơi sương màu xanh lục. Em còn thích nghe ca khúc của Vương Phi, trong quán bar huyền ảo em hào hứng điện thoại cho tôi: Nghe nói Vương Phi sắp mở nhạc hội, anh cùng em đi xem nhé.

*Em bảo sao?*

*Em nói Vương Phi sắp mở nhạc hội, anh cùng em đi xem nhé.*

*Bên em ồn quá, em nói gì nhỉ?*

*Nhạc hội của Vương Phi cùng đi nhé?*

*Nhạc hội của ai cơ?*

*Thôi bỏ đi...*

*Ồ...*

Sau đó tôi cũng biết, rất nhiều chuyện không thể tiến hành nghiên cứu thảo luận như nhai lại, bằng không mọi chuyện sẽ hỏng bét.

Tại sao sự việc luôn phải khăng khăng hỏi đầu đuôi ngọn nguồn cho thật rõ ràng, bởi vì cái gì, sau đó là gì.

Tôi cuối cùng cũng bắt đầu tự hỏi, mục đích làm như vậy rốt cuộc là vì điều gì?

Lần đầu tiên em nở nụ cười rạng rỡ với tôi không vì điều gì cả, không vì hôm đó tôi rất bảnh trai, không vì hôm đó tôi rất tinh khôi, không vì hôm đó tôi ôm cuốn truyện ký dày cộp mượn ở thư viện, không vì tôi đi đường bất cẩn va vào em - Những điều này đều là cái “bởi vì” mà tôi vẫn tưởng, nếu không có những cái “bởi vì” này, tôi của lúc đó không biết làm sao tiếp tục cái “cho nên” sau đó, chẳng hạn “cho nên sau đó chúng ta ở bên nhau...”. Em cười chỉ bởi vì em nhớ đến cảnh em va vào người khác hồi bé mà thôi. Tôi hoang mang xin lỗi, nhanh chóng biến mất, em thậm chí chưa phân biệt rõ tôi là nam hay nữ.

Lần cuối cùng em bảo tôi: Anh đi đi. Tôi quay hỏi: Vì sao?

Cũng là sau này mới thấu hiểu, đâu có ngần ấy cái “vì sao”, chỉ vì đã mười một giờ đêm, ai cũng nên ra về rồi. Tôi của lúc đó không hiểu rõ, lại cho rằng là vô số cái “cho nên” sau “bởi vì”, cho nên... tôi đã đi là không trở lại nữa.

Bởi vì đủ thứ nguyên nhân, tôi bỗng dưng nghe được bài jasmine này trên mạng, nhớ đến những chuyện nhỏ thuở nào không nhớ nhìn lại ấy của mình, cố chấp với nghĩa khí của lúc đó, cũng lấy làm may mắn là hiện giờ không còn câu nệ với ngần ấy cái bởi vì, cho nên. Bài hát cực kỳ thích hợp với em, ca sĩ là Hùng Thiên Bình mà tôi yêu thích.

*Em và tôi cần thời gian bao lâu*

*Vài tháng vài năm hay là vĩnh viễn*

*Hạnh phúc phải chăng sẽ tái diễn*

*Để tôi lại ngắm nhìn em*

*Tiếng chuông nhà thờ nơi xa vọng đến*

*Sâu sắc gõ mở cánh cửa của ký ức*

*Địa điểm nắm tay lần đầu tiên*

*Hương vị ngọt ngào bao bọc con tim*

*Jasmine*

*Lặng lẽ tựa vào bức tường gạch đỏ*

*In hình bóng của chúng ta*

*Sợ thời gian sẽ lãng quên*

*Thì mãi mãi đều khó quên*

*Jasmine*

*Mùi hương thoảng qua đã lâu không gặp trong không khí*

*Giống như tên em*

*Theo hương thơm nhàn nhạt ấy*

*Khiến tôi mãi không quên*

*Trọn đời nhưng nhớ trong lòng*

*Nhưng nhớ trong lòng*

*Vẫn là ánh sao đầy trời*

*Ánh trăng ngập tràn vành mắt*

*Khe khẽ ngâm nga tiếng hát của em*

*Theo hải dương đưa đến chỗ em*

*Mọi sự non nớt đều là đẹp nhất, niềm tiếc nuối cuối cùng đều để lại ấn tượng sâu sắc nhất, sau này đổi số điện thoại cũng không tìm được người ấy nữa. Thật ra có một lần gặp ở quán bar, nhưng từ lâu đã không còn là dáng vẻ ấy trong ký ức, thế nên không đánh bạo đi chào hỏi. Mỗi người đều đang thay đổi, nhưng không thuần khiết như năm xưa nữa. Yêu người trong ký ức, hẳn sẽ mãi mãi không thất tình.*

*Ngày 7 tháng 10 năm 2012*

## Bát mì của cuộc đời

Ngày đầu tiên tôi về nhà là tiệc mừng cậu em họ thi đỗ Đại học, đứng bên cạnh nhìn em ấy từ một cậu thiếu niên chơi bóng rổ đường phố hiền lành an tĩnh lớn lên thành một sinh viên Đại học. Vẫn mặc trang phục đường phố thường ngày, nhưng có dụng ý riêng mà lại cẩn thận khoác bên ngoài một chiếc áo ngắn không cổ cộc tay màu vàng nhạt, bên trên gắn một đóa hoa cài ngực để bày tỏ sự coi trọng.

Mẹ em ấy trông thấy rất buồn cười. Tôi chỉ đứng một bên lặng lẽ nhìn, nhìn em ấy đưa thuốc, nhìn em ấy phát kẹo cao su, có vẻ mất tự nhiên khi đối diện với các bậc chú bác xa lạ. Làm sao tưởng tượng ra cái quá khứ trốn học cả tháng trời, một tuần đã đi hồng đôi giày bóng rổ hiệu Nike, không muốn đọc sách tử tế dù chỉ một ngày của em ấy.

Ông bà nội từ trên xe của dựng bước xuống, run lẩy bẩy, gần như khiến người ta không nhìn ra trạng thái tinh thần, cách lần trước tôi gặp họ dường như đã có một khoảng thời gian dài đằng đẵng.

Tôi bước tới dìu ông bà, họ đi ngang qua bên tôi mà không có bất cứ phản ứng nào. Tôi ngó ra, gọi: “Bà nội!”, bà cũng chỉ liếc nhìn tôi một cái.

Được người khác nhắc, bà mới chợt tỉnh ngộ, tôi đứng trước mặt là cháu trưởng của bà.

Bà rất mực áy náy nắm tay tôi, nói tôi béo lên rồi, tóc cắt ngắn rồi, cả giọng điệu nói chuyện cũng khác với lúc trước.

Lần trước gặp mặt chỉ là vào nửa năm trước, sự thay đổi của tôi trong nửa năm không đủ để xa lạ, song sự thay đổi của bà trong nửa năm lại khiến tôi cảm thấy sợ hãi một cách vô cớ.

Đó là hiện thực khi ta phải đối mặt với việc người thân vì sinh mệnh dần suy yếu mà tạm thời quên lãng sự đời.

Vị giác là thứ dễ lưu lại trong nội tâm nhất.

Tết năm ngoái, bà nội ngồi bất động trên sofa, xem truyền hình mà bà không nhìn rõ, nghe âm thanh mà bà không nghe rõ, cách ly thành hai thế

gợi với những người khác trong gia tộc đang ồn ào vui đùa bên cạnh. Tôi sực nhớ tới món mì bà từng nấu cho tôi, trong đó đã bỏ vô số gia vị. Đó là những gia vị mà chỉ có bà mới biết, năm nào về nhà tôi cũng ăn liền tù tì mấy bát. Khi những người khác đang ăn thịt thà cá mú, chỉ có tôi yêu cầu bà nội nấu cho tôi một bát mì đơn giản, sau đó đón một đêm Giao thừa đầy thỏa mãn.

Khoảnh khắc ấy, bà lặng lẽ ngồi đó, tôi bỗng nhiên nói với bà rằng mình muốn ăn một bát mì.

Thế là bà đứng dậy, mò mẫm đi vào bếp, bắt đầu vì tôi, một lần nữa nấu bát mì hương vị mãi không thay đổi ấy.

Tôi lẳng lặng đứng một bên, vô tình bấm nút chụp của máy ảnh. Tôi biết, có lẽ mỗi một động tác của bà đều có khả năng là động tác lần cuối khi bà nấu mì cho tôi. Tôi không biết sau hôm đó, liệu mình còn có thể ăn được bát mì có bỏ tóp mỡ và các gia vị như hành, gừng mà bà nấu cho tôi nữa hay không.

Có lẽ, trên thế gian này, ngoại trừ tôi quan tâm vấn đề ấy, sẽ chẳng ai quan tâm có phải tiền đời còn có món mì hương vị giống vậy hay không. Bà nội không, bố mẹ không, những người thân yêu nhất cũng không. Còn các em trai em gái họ của tôi, chúng đã có thể sắp xếp bữa Giao thừa của mình ở McDonald's hay KFC rồi, mãi mãi cũng không biết hóa ra bà nội mình có thể nấu ra món mì ngon đến thế.

Lịch sử của một bát mì, kéo dài mười mấy năm, toàn bộ cắm rễ trong ký ức của một con người, hơi tỏ ra tịch mịch.

Nước lèo nóng hôi hôi, bụi bám trên bề cửa sổ một lớp đen dày nhòn mỡ, ánh lên khuôn mặt đã không phân biệt ra là buồn bã hụt hẫng hay vui vẻ hài lòng ấy của bà nội, trong thâm tâm tôi thấy mát mát nặng nề. Giống như nỗi ngẩn ngơ khi lần đầu tiên suy nghĩ đến cái chết hồi bé, vào buổi chiều ánh tịch dương rải khắp đồng nội.

Lại lục ra ảnh chụp hồi chín tháng trước, nói không rõ là vui mừng vì may mắn hay là buồn bã. Nhưng chung quy là đã có một duyên do để hồi ức có một chốn kỷ niệm riêng tư được giữ gìn.

Bà nội đã rất khó nhận ra tôi rồi. Đây là sự thực.



Khi ông ngoại mất, tôi ở Bắc Kinh cách xa mấy nghìn dặm. Lúc chỉ có một mình, gào khóc nức nở.

Về sự ra đi, tôi vẫn không thể khuyên giải an ủi bản thân như người lớn.

Trước sự dần dần trì trệ của sinh mệnh bà nội, vào khoảnh khắc máy bay hạ cánh tôi đột nhiên tìm thấy trong cuốn sách *Tổ tiên cảm thời* hồi ứng phá vỡ lồng ngực, nội tâm gào thét ra lâu nay.

Ý nghĩa của sinh mệnh không nằm ở chỗ khi con người khỏe mạnh huy hoàng nhường nào, mà ở chỗ khi nó dần dần tàn tạ, có người hiểu rõ bà ở bên cạnh lặng lẽ bầu bạn bà, chờ đợi, không nói không rằng, nín thở trao đổi chân tướng của sinh mệnh, mặc kệ sự âm ỉ huyền ảo và tranh chấp ở xung quanh.

Cùng bà tiếp tục mãi. Lặng lẽ.

*Tôi lại về đến mảnh sân của bà nội. Tôi nằm dưới gốc cây quýt và cây sung nghe nhạc. Ánh nắng trên cao, người nhà ở bên ngoài có người ủ đậu phụ, có người nhỏ lông vịt. Bà nội cầm chổi đi tới đi lui thu gom rác. Ánh nắng chiếu rọi ra một thứ cảm giác như từng quen biết, sinh mệnh luôn hùng hực dưới hơi ấm. Rất nhiều năm trước tôi cũng ngồi như thế, tình cảnh chưa thay đổi, điều khác nhau duy nhất đó là ông nội không còn nữa, bà nội cũng không nhớ tôi là ai nữa. Rất nhiều chuyện, ban đầu kháng cự, hiện giờ cũng có thể坦然 nhiên rồi. Bà nội đã không thể nấu cho tôi một bát mì nữa. Năm năm trước khi viết bài nhật ký này, dường như tôi đã dự cảm được ngày này, tôi lấy làm may mắn vì hôm ấy tôi đã chụp một tấm ảnh cho bà nội.*

*Khi sắp đi, tôi bẹo má bà. Bà cười. Bà có ấn tượng sâu sắc với động tác này, cả nhà chỉ có tôi làm ra hành động ngộ ngược kiểu này với bà. Trên đường về nhà, tôi nhắm mắt lại, toàn là cảnh bà lúc 50 tuổi dùng chân quần chặt người tôi ném lên giường, ném hết lần này đến lần khác, đều vì tôi thích. Tuy đây là sở thích không hề có lý do thời thơ ấu của tôi, nhưng bà nội lại chưa bao giờ thử uốn nắn sự vô lý ấy. Theo bà thấy, chỉ cần là chuyện tôi thích thì đều là chuyện tốt.*

Ngày 7 tháng 10 năm 2012

**Năm 2008, tôi 27 tuổi, tôi của lúc đó cho rằng:**

Rất nhiều người giống như tôi của năm xưa muốn sống ở tương lai, muốn bỏ ít thời gian hơn, sống cuộc sống chất lượng cao hơn. Nhưng họ đột nhiên vỡ lẽ: Thay vì bị người ta thuần dưỡng mãi mãi, chi bằng học cách sau này đi thuần dưỡng người khác.

Nói đến cùng, tất cả lý do lý trấu vẫn không thích hợp, vốn không phải là người ấy trong sinh mệnh của bạn, thì đừng vì thế mà khiến mình khó xử.

Con người ta luôn đang tìm kiếm định vị cả đời của mình.

Khó mà yên lòng là cảnh ngộ không muốn gặp phải nhất.

“Sống ở độ tuổi của mình” là chuyện quan trọng.

Chờ đợi cũng là một kiểu lựa chọn.

## Có tiền hay không đều về nhà ăn Tết

“Thủ tướng cũng đi Sâm Châu rồi, do đó bọn mình đương nhiên có thể về.”

Đàm tiểu thư và tôi đều là người Sâm Châu. Bởi vì tuyết lớn phủ kín núi, Sâm Châu đã trở thành một thành phố bị cô lập hơn mười ngày, cúp điện cúp nước, bởi vậy tôi và cô thường xuyên rất đối bản khoản giữa về được và không về được, phải về và không thể về.

Gần đây bận rộn với chương trình phát sóng dịp Tết, liên tục nhận được những lời thăm hỏi ấm áp, hóa ra nơi có thể ăn Tết vẫn còn rất nhiều... Nhưng Đàm tiểu thư không vui, câu hỏi mà cô hay hỏi bản thân và tôi là: “Vì sao chúng ta không về được chứ?”

Trả lời nhiều rồi, sau đó tôi phát hiện, câu hỏi không có đáp án là một câu hỏi cuối cùng. Câu hỏi có quá nhiều đáp án cũng là một câu hỏi cuối cùng.

Chẳng hạn câu hỏi của Đàm tiểu thư: “Vì sao chúng ta không về được chứ?” khiến tôi lần đầu tiên trong đời dùng tâm tư hết sức tỉ mỉ để trả lời câu hỏi của cô.

1. Chương trình Tết của chúng ta vẫn chưa làm xong, cho nên chúng ta không thể về nhanh như thế.

2. Trong mùa cao điểm Tết chúng ta rất khó mua được vé tàu hỏa về thẳng Sâm Châu.

3. Nếu chúng ta bay đến Hồ Nam, trước tiên chúng ta chưa chắc mua được vé máy bay, thầy Hạ ở sát vách đặt vé trước một tuần cũng chỉ có vé ngày Giao thừa, kể đó chúng ta đến Hồ Nam còn phải chuyển xe đi Sâm Châu, do đó phương án ngồi máy bay không thích hợp.

4. Hồ Nam đổ tuyết lớn, sân bay có khả năng đến lúc đó lại đóng cửa.

5. Đường cao tốc giữa các thành phố của Hồ Nam vẫn chưa mở, đến Hồ Nam rồi cũng không về Sâm Châu được (Thuận miệng lại bịa một câu chuyện đáng sợ: Tớ có bạn học mắc kẹt ở Hồ Nam hai tuần rồi, muốn về Sâm Châu mà mãi không về được, chính là vì đường cao tốc không thông đấy.)

6. Đến Hồ Nam cũng không mua được vé tàu hỏa về Sâm Châu, vì đoạn đường tàu đó vẫn chưa mở, bằng không chúng ta đã có khả năng trực tiếp từ Bắc Kinh mua vé tàu hỏa đến Sâm Châu rồi.

(Đàm tiểu thư hỏi ngay: Vậy phương án chúng ta đi Quảng Châu trước sau đó từ Quảng Châu về Sâm Châu thì sao?)

7. Chúng ta đừng đi Quảng Châu, ở Quảng Châu cả mấy trăm nghìn người đều đang chờ chúng ta đấy. Trông thấy chúng ta chắc chắn hoan hô ầm ầm.

(Đàm tiểu thư làu bàu: Chúng ta đâu phải Thủ tướng, có gì hay mà hoan hô.)

8. Cho dù những điều kiện trên đây toàn bộ đều có thì nguyên nhân chúng ta không về vẫn còn một lẽ: ở nhà không điện không nước không lương thực dự trữ, trở về chỉ tổ thêm phiền phức, thêm một người là lãng phí thêm một chút tài nguyên.

9. Cứ xem như những vấn đề trên đều được giải quyết, chúng ta cũng không thể bảo đảm mòng Sáu có thể thoát ra khỏi thành phố bị cô lập, không có cửa mua được vé tàu xe về Bắc Kinh đâu. Sa vào cái hũ lớn rồi...

Viết xong đọc lại, có vẻ rất thê lương.

Nhưng mẹ tôi vẫn rất hưng phấn gọi tôi về.

Bố tôi ngỏ lời: Chỉ cần con đến Hồ Nam, bất kể ở đâu, bố đều sẽ đón con về.

Nê tình họ dùng tâm thái tích cực như thế muốn dụ tôi về, tôi quyết định nhất định phải về. Phải xông qua chín cửa ải lớn, đập bằng trắc trở lớn đầu tiên trong năm 2008 của tôi và Đàm tiểu thư.

Cố lên!

*Để chắc ăn, năm đó tôi đã nhờ năm người bạn giúp tôi mua vé tàu, vào ngày cuối cùng, năm người bạn thi nhau dùng lời hứa đổi được vé giường nằm. Tôi vốn dĩ không mua được vé nào, bỗng dưng liền biến thành tay phe vé. Nhưng vì thế một dạo tôi cũng thấy sướng rơn, ban đầu nhờ năm người bạn chính là sợ có người bịp bợm, kết luận cuối cùng là, tôi mới là tên đại bịp.*

*Về đến Sâm Châu, đứng trong văn phòng của bố, rừng cây vốn ngút ngàn tầm mắt toàn bộ bị tuyết lớn đè oằn. Trong nhà mất điện, cả nhà quây quần bên ngọn nến ăn bữa cơm Tết niên, đón một cái Tết khó quên.*

*Cũng không rõ nguyên nhân gì, hằng năm tôi đều phải về nhà hai đến ba lần, ngược lại đối với du lịch thì không yêu thích nồng nhiệt gì mấy. Trở về cũng chẳng qua là lặp lại cuộc sống trước đây, nhưng cảm thấy yên tâm vững dạ.*

*Nếu có cơ hội, chúng ta cùng về.*

*Ngày 8 tháng 10 năm 2012*

## Rốt cuộc cậu ta đã nhớ ra mối tình đầu của mình

Khi tôi quen cậu ta, chắc hẳn cậu ta vẫn chưa trưởng thành. Một đôi mắt trong veo đến đáy, định sẵn cậu ta lớn đến 25 tuổi vẫn chưa uống hết một ly rượu mơ đã say.

Lúc đó cũng chưa từng nghĩ cậu ta sẽ kiên trì uống thứ rượu màu sắc này, vào lúc tất cả mọi người đang hào hứng đoán sở thích của mình, liền bất chấp tất cả mà nói ra khi đang làm chương trình phát sóng trực tiếp: Vì sao tôi lại quên mối tình đầu của mình nhỉ?

Cậu ta giống như tôi, giống như hằng hà sa số người. Điều mà những người khác nhau quên lãng là thời gian của mối tình đầu, đối tượng của mối tình đầu, địa điểm của mối tình đầu, giới tính của mối tình đầu. Tương tự, họ đều quên mất mối tình đầu của mình.

Ký ức của con người luôn cưỡng ép bản thân lãng quên vô vàn chuyện không có lợi cho thân tâm, chức năng bảo vệ vô thức về sinh lý tinh táo hơn đại não nhiều.

Sau khi cười tủm tỉm trải qua ánh nắng tươi đẹp của nửa mùa đông, cậu ta từ bờ bên kia đại dương trở về, bỏ ra ba tiếng chinh đốn công việc và nghỉ ngơi, liền hẹn tôi đến Sân thể thao Công nhân, sau đó ngồi trong góc tranh tôi tranh sáng ra vẽ nghiêm túc nói với tôi: Rốt cuộc tôi đã nhớ ra mối tình đầu của mình.

“Rốt cuộc tôi đã nhớ ra mối tình đầu của mình. Lần này trở về, phòng ngủ của tôi từ tầng ba dời xuống tầng hai, lục ra một đồng lớn thư từ, trong đó toàn là đối thoại giữa tôi với mối tình đầu, và rất nhiều rất nhiều tâm tư yêu đơn phương mà tôi viết cho mối tình đầu, bên trên loang lổ vệt nước mắt. Tôi dường như nhớ lại năm đó chớm yêu, hình như còn là năm thứ nhất Đại học. Tôi từ nơi này theo đuổi đến nơi kia, thành phố này theo đuổi đến thành phố kia, gồng mình cùng đánh mạt chược thâu đêm, thua tận mấy trăm đồng, nghe bài *Là như thế chẳng* của Mạc Văn Úy, ngay cả nhân viên bán vé trên đường cao tốc cũng không nỡ lòng, đưa khăn giấy cho tôi.

Rồi sau đó, chúng tôi cãi vã trên mạng, chửi rửa lẫn nhau, không màng thể

diện. Giữa chừng có tình cảm với bạn thân của mối tình đầu. Sau đó say rượu bất kể ngày đêm, ngủ li bì không phân sáng tối, trong vòng một năm cân nặng từ 55kg tăng lên 70kg, chiều cao cũng bỗng dưng từ 1m74 tăng lên 1m78, lại trải qua nửa năm đi bơi, cân nặng trở về 60kg, về sau thêm từng trải lại có yêu hận, cuối cùng đan chồng lên nhau, đã quên ai là lần đầu tiên của ai.

“... Đọc đến một câu, đột nhiên rơi lệ.”

Cậu ta móc từ trong túi xách mang theo bên người ra một tờ giấy viết thư chất lượng kém từng phổ biến một thời trong trường đại học, có vết gấp chi chít, lại đọc với vẻ rất đổi nghiêm túc: “Cái ngáp đó của anh ta giống như một đóa hoa màu lam cực lớn, say sưa quấn lấy người ta. Nhiệt độ cơ thể 37°C, ôm ấp nhau cũng chỉ 37°C, anh ta bèn không kìm được nghĩ rằng, đây chính là tình yêu của mình sao...”

Cậu ta không đọc thành tiếng nữa, trầm mặc hồi lâu chợt nói: “Đây là mối tình đầu của tôi, ký ức hoàn toàn bị giấy thay thế.”

Quán bar đột nhiên đổi sang âm thanh quen thuộc: Tôi hiểu, không buông được tình yêu của em, quá quen với sự quan tâm của em, nhớ em xem như là sự an ủi hoặc bị ai.

Cậu ta nói tiếp: “Cuối cùng tôi đã gặp được anh ta, trên cổ đeo sợi dây chuyền màu vàng kim, cùng cô gái già bốn mươi mấy tuổi ôm ấp nhau, nụ cười vẫn như thế. Khi chúng tôi đi lướt qua nhau, dáng vẻ anh ta nhìn tôi rất mơ màng, còn tôi rất thản nhiên.”

*Câu chuyện của chàng và chàng, luôn lạnh lẽo hơn câu chuyện của chàng và nàng. Tôi luôn xem S là bản thân thời non dại, dám cho đi cũng như nhận về, dẫn ra ngoài tham gia họp mặt, nam nam nữ nữ đều thích cậu ta. Sau khi cậu ta về nước, nán lại chưa đầy ba năm lại đi. Cậu ta bảo mình không thể chịu nổi quan hệ mập mờ nông cạn mà nhanh chóng như thế của trai gái Trung Quốc, còn chưa làm rõ một ánh mắt là thích hay ghét, đôi cánh tay đã đưa tới khép vòng. Họ có thể tùy tiện chỉ vào một tấm ảnh nói rằng tôi yêu người này, không tắm rửa đã lên giường thân mật, chỉ vì họ cho rằng cởi mở thì phải tận tình tận hứng. Theo cậu ta, những người mà cậu ta gặp đang sống không phải vì bản thân mà toàn là vì một mình một cõi. Trong email cậu ta gửi cho tôi, đính kèm một tấm ảnh của cậu ta, tóc đã để dài thướt, ngũ*



*quan cũng đẹp đẽ hơn. Ôm một con gấu Teddy, một mình, sống trong căn hộ chung cư. Ban ngày đạp xe đi làm, buổi tối đi học ca kịch Broadway. Cùng lúc gắn bó với hai người, nội tâm bình tĩnh mà thẳng thắn vô tư.*

*Ngày 31 tháng 7 năm 2012*

## Rất nhiều từ nghi hoặc về đời người (1)

### Chuộc tội

Lần đầu tiên nghe nói đến phim *Chuộc tội* là vì Vương Hàn Đào.

Có hai câu nói trong phán đoán của tôi là song song. Một là: “Khi một người dám dùng nhân cách để đảm bảo cho một người khác, hai người này đều có thể hoàn toàn tín nhiệm.” Hai là: “Khi một người rất chân thành giới thiệu một thứ nào đó cho người khác, thứ được giới thiệu chắc chắn là đáng được bỏ thời gian, cho dù có lẽ cuối cùng bạn nói một câu ‘hơi vô vị’.”

Chuộc tội không hề khiến bạn nói “hơi vô vị”.

Khói súng của cuộc chiến tranh thế giới lần hai, sai lầm do nhỏ tuổi, sự theo đuổi và chờ đợi cả đời, nguyện vọng mãi mãi không thể thực hiện được nữa.

Loại hỏi tôi cảm nhận lớn nhất là gì?

“Hẳn là mỗi người đều phải xem trọng bản thân, đừng cho rằng mình không quan trọng mà buông thả mình làm một số việc, nói một số lời, thật ra bất cứ chuyện gì bạn làm đều có khả năng gây nên sự phá hoại cả đời không thể bù đắp đối với những người xung quanh. Còn cậu?”

“Khi mắc bệnh nhiễm trùng máu sắp ra đi, anh ta nghĩ: Nếu có thể trở lại nước Pháp, anh ta nhất định sẽ mặc bộ lễ phục đẹp đẽ nhất sạch sẽ nhất cùng nàng tân bộ trong công viên nội thành. Tớ đột nhiên rất muốn tìm một người mặc bộ đồ vía của mình ngồi bánh xe đu quay cao to nhất trong thành phố.”  
Loại nói.

### Đời người

Cuộc đời tôi có chút hoang đường.

Hồ Á Tiệp nói Vương Chí Văn năm xưa ở trong trường thích quậy nhất, thích trốn học nhất, là cậu nhóc nghịch nhất lớp. Vương Chí Văn của lúc đó cho rằng mình như vậy mới là thoải mái nhất. Sau khi tốt nghiệp, bước vào xã hội, anh cũng dần chậm bước lại, không dễ dãi nói cười, tình huống với sự vật, anh như vậy có lẽ so với anh lúc ở trường càng thoải mái.

Con người ta luôn tìm kiếm định vị cả đời của mình.

Thời cấp Hai, trong mắt tất cả mọi người tôi đều là kẻ có thể bị lơ là, bất cứ chuyện gì mà không ai muốn làm, họ luôn bảo tôi làm, bạn cho rằng tôi là kẻ không có địa vị nhất cũng được, lúc đó chưa phổ biến từ “hèn” nếu có, tôi nghĩ vị trí lúc đó của mình thậm chí còn không có tư cách dùng “hèn” để miêu tả.

Thời cấp Ba, họ bắt đầu gọi tôi là “cậu em họ nhỏ”. Định vị mà họ và bản thân tôi cho mình là “cậu em họ nhỏ”. Nói bất cứ lời nào đều có thể không chịu trách nhiệm, tự nhiên không hề kiêng dè, ỷ vào quan hệ của bố mẹ, ung dung trong mắt bạn học và thầy cô giáo.

Sau đó, lên Đại học, tôi nghĩ mình phải chẳng nên độ lượng hơn. Thế là tôi lại trở thành một thằng tôi khác. Tưởng Hữu Bách nói cả đời con người có hai cái tôi, một cái tôi giục ngựa phi nhanh, một cái tôi ngồi trong xe không dám thò đầu ngấm nhìn phong cảnh, chỉ vào ban đêm cả hai mới có thể giao lưu. Mà trạng thái lành mạnh nhất của đời người là cái tôi thứ nhất cho phép cái tôi thứ hai giao lưu với thế giới bên ngoài một cách thích đáng.

---

Còn tôi thường thường thay đổi góc độ giữa mấy cái tôi, có lúc ngay cả bản thân cũng không phân biệt rõ cái nào thoải mái nhất.

Nhưng điều không ngoại lệ là, bất kể là cái tôi nào, đều rất dễ bị làm cho cảm động.

Một câu “Sinh nhật vui vẻ” đơn giản.

Một câu “Tớ về đến nhà rồi, cậu ngủ ngon nhé” đơn giản sau buổi họp mặt.

Một hôm thời tiết gió lạnh bạn trao đổi chiếc áo khoác lớn hơn của mình với tôi.

Một âm tiết xót xa than thở đơn điệu bạn thốt ra vì tôi thất bại.

Một lời dặn dò ngắn dành cho tôi sau khi uống rượu.

Một quãng năm phút tiễn tôi ra bến xe.

Một vị biên tập viên mời tôi viết bài và đăng báo.

Một món quà sinh nhật đơn giản đến không nhìn ra là gì.

Một bài nhật ký có nhắc đến tên tôi một lần.

Càng không cần nhắc bất cứ chuyện nhỏ nào bạn làm vì tôi.

Mãi đến hôm nay, tôi vẫn thường xuyên tự hỏi, cái tôi nào mới là chân thực? Trong công việc ư? Cô đơn ư? Tập thể ư? Khoa trương ư? Kín đáo ư? Cười vang ư? Khoe khoang ư? Chọc cười ư? Nghiêm túc ư? Phần nộ ư? Tích cực ư? Phản kháng ư?

Chẳng ai cần phải cho mình một định vị, kể cả tôi. Tôi còn nhớ năm lớp 11 “Chuột” hỏi tôi (có lẽ rất nhiều người đều từng hỏi tôi, nhưng lần đó khiến tôi thật sự nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này một cách có ý thức mà thôi), cậu ta hỏi: Vì sao cậu mãi mãi đều như vậy?

Tôi cũng hỏi bản thân: Hiện giờ mình là như thế nào? Sau này phải chăng mình sẽ vẫn như vậy?

Mấy năm trôi qua, tôi còn nhớ biểu cảm ngẩn ngơ của mình lúc đó, trong đầu bấy giờ hoàn toàn không sao ngờ được tôi của hôm nay lại có giác ngộ thế này. Tôi của lúc đó tiếp tục làm tôi của lúc đó, tôi của lúc đó cũng dần trở thành tôi của hôm nay - tự cho rằng đã có cảm giác an toàn.

Thật ra tôi của lúc đó không hề sai. Tôi cũng lấy làm mừng vì tôi của lúc đó hai lúa như thế, ấu trĩ như thế, mớ mĩa như thế, như thế như thế, bằng không đâu có tôi của hiện nay vẫn xxxx (từ phản nghĩa), đối với tất cả mọi điều cảm thấy “Trời ơi, sao mà tốt thế!”

## **Tình yêu**

Tình yêu chính là bà mẹ dắt con nhỏ, đỡ một lát là ngoan. Máu chót ở chỗ ai làm mẹ, ai làm con. Nhưng nếu có người muốn làm bố, quan hệ này sớm muộn sẽ đổ vỡ.

## **Kết hôn**

Càng ngày càng nhiều bạn bè nói không kết hôn nữa. Tôi nghĩ mình vẫn phải kết hôn thôi.

Bởi vì tôi rất thích trẻ con.

Tôi rất muốn sinh mấy đứa bé giống mình, sau đó có thể cùng chơi với chúng.

## Rất nhiều từ nghi hoặc về đời người (2)

### Thư từ

Trong email chông chát một số thư chưa đọc.

Nhận được một lá thư viết tay đến từ Hồ Nam, kẹp trong cuốn sổ ghi chép dùng lúc họp hành.

Thường xuyên quên bẵng.

Khi trò chuyện với Trí Dũng, thấy thần sắc ngày càng lo buồn của cậu ta, nhớ đến bản thân hồi lớp 12.

Tôi của lúc đó đã mất cả một ngày, viết tất cả những nỗi nghi hoặc lên giấy trắng, đánh số từng điều một, ghi chú quan hệ logic từng điều một.

Cuối cùng phát hiện hóa ra tất thảy cảm xúc nôn nóng đều do một hai nguyên nhân nào đó gây ra, nhưng vì nguyên nhân trùng lặp, đã không phân rõ cái nào trước cái nào sau, cái nào chậm cái nào gấp, cái nào nhẹ cái nào nặng.

Giống như tất cả thư từ.

### Nặng nhẹ

Tôi thường nói đến hiện trạng của mình với em trai em gái.

Đối với mọi thứ đều có lòng cảm kích, thế nên sẽ hài lòng với mọi thứ.

Những thứ này vốn không phải là của bạn, xem bản thân càng lúc càng nhẹ, giống như Trương Ái Linh đối với Hồ Lan Thành.

Có lúc số phận đã định không nên ở bên nhau.

Anh với tư cách là viện trưởng bảo tôi: Sở dĩ danh sách tuyển chọn y tá có cô ta, đó là vì cô ta xem bản thân rất nhẹ. Sở dĩ thiên sứ biết bay, là vì nàng xem bản thân rất nhẹ.

Đôi khi, bạn không quan trọng như thế, nhẹ một chút, có lẽ sẽ sống tốt hơn.

Trong tình cảm, càng là như thế.

### **Tình cảm**

Em quay người, tôi xuống tầng.

Vì chúng ta bẩm sinh không phải là người thân, cho nên tình cảm thường thường là như vậy.

Tôi ngoảnh lại, em bước đi, tôi vì nghĩa không chùn bước rời đi, em lại ngoái đầu.

Chúng ta đều có lưu luyến, nhưng lưu luyến đều lỡ mất thời gian.

Em và tôi đều không biết mà thôi.

Trừ phi quyết định sẽ làm người thân, mới có thể ở bên nhau lâu dài.

Bằng không tình yêu rồi cũng sẽ giống như đóa hoa.

Thời kỳ nở hoa qua rồi sẽ chết, đoạn tuyệt dứt khoát, thật ra cũng rất tốt.

### **Đóa hoa**

Tôi luôn không có sức kháng cự đối với hoa tươi trước đây là vậy, sau này cũng vậy.

Năm xưa trên người có năm đồng, thà rằng không ăn cơm cũng phải mua cúc họa mi bày trong phòng ký túc xá.

Có hơi lập dị một chút, song không chống đỡ nổi sự lập dị của trời đất dài lâu.

Cụm từ “trời đất dài lâu” này thật hay.

*Nhắc đến Loại. Cậu ta là anh em tốt nhất thời Đại học của tôi. Tốt nghiệp Học viện Ngoại ngữ, thi ba năm, cuối cùng thi đỗ nghiên cứu sinh của Đại học Bắc Kinh. Làm tiếp thị cho tập đoàn thời trang, sau đó rẽ ngoặt dần thân vào giới kịch nói, rồi mất liên lạc.*

*Anh Tiểu Đào mỉm cười ngòai một bên, từ năm đầu tiên quen biết anh chính là cảm giác như thế, sau này chắc sẽ không thay đổi mấy.*

*Tri Dũng cuối cùng đã cắt mái tóc dài để nhiều năm, đôi đũa cuộc đời theo kiểu đao sắc chặt đay rồi. Rất thoải mái thanh thản.*



*Hiện giờ nhìn nhận rất nhiều thứ đã không giống như trước đây cứ phải ngẩn ngơ ngẫm nghĩ một lúc, sau đó phải cho chúng một lời chú thích mới được. Như vậy mới có thể biết ngay ý nghĩa của chúng đối với mình khi gặp gỡ lần sau.*

*Trong những tháng ngày chưa sinh em bé, tôi đã nuôi một con chó, nó rất giống tôi.*

*Ngày 7 tháng 10 năm 2012*

## Sống ở độ tuổi của mình

Con cáo nói với hoàng tử bé: Cậu, thuần dưỡng tôi đi.

Thế là trên thế gian này đã xuất hiện rất nhiều rất nhiều sự thuần dưỡng, rất nhiều rất nhiều sự bị thuần dưỡng, và rất nhiều rất nhiều kẻ chờ đợi được thuần dưỡng cùng rất ít rất ít kẻ thuần dưỡng.

Thấy ngàn ấy người trẻ tuổi có sở thích tuyệt vời và thanh xuân tuyệt vời, ánh mắt họ mông lung, kèm theo vẻ lo buồn, nhắc tới bất cứ đề tài nào bạn đều nhìn thấy được lòng mong chờ được thuần dưỡng của họ.

Họ đã quên bản thân lúc 20 tuổi chính là thời kỳ đam chồi lớn mạnh, đã quên sự không chịu gò bó của mình mới là vốn liếng được chú ý. Họ ôm tâm sự nặng nề, chờ đợi lương thiện thuần mỹ vẹn vẹn sở hữu ba ngọn núi lửa cao tới đầu gối và một cành hoa hồng, nhưng bị gọi là hoàng tử bé của “hoàng tử”. Những điều này đều là chân lý đằng sau, người trẻ tuổi sẽ không thấu hiểu, họ chỉ hiểu cái gì gọi là thuần dưỡng.

Chị Thu Vi từng đồng dục nói trong chương trình: “Tôi hỏi một bạn nam thành công nào đó, vì sao tôi thường nổi bật giữa đông đảo mỹ nữ? Anh ta rất nghiêm túc suy nghĩ rồi trả lời: Bởi vì cô luôn sống ở độ tuổi của mình.”

“Sống ở độ tuổi của mình” là một chuyện quan trọng biết mấy.

Rất nhiều người giống như tôi của năm xưa muốn sống ở tương lai, muốn bỏ ít thời gian hơn sống cuộc sống chất lượng cao hơn. Nhưng họ đột nhiên vỡ lẽ: Thay vì bị người ta thuần dưỡng mãi mãi, chỉ bằng học cách sau này đi thuần dưỡng người khác.

Thế là qua vài năm, chúng ta nhìn thấy họ càng thêm ưu tú, thành công, khí chất ưu nhã, mang một chút hiền lành lẫn tà ác.

Cách lý giải của Thái Khang Vĩnh là: Đừng bao giờ hình thành thói quen há miệng bị động chấp nhận vào lúc thềm ăn, cuối cùng khi bạn phát hiện những thứ này không phải là đồ ăn mình thích, sẽ hỏng sự ngon miệng của mình.

Những bạn trẻ hy vọng hàng ngày khoác túi LV, mặc đồ Prada, choàng

khăn Paul Smith ấy biến mất tầm trong năm tháng tuổi trẻ mà họ vẫn tưởng, khi càng ngày càng già nua, họ vẫn mang theo những chữ cái tiếng Anh đẹp dễ đó sinh lão bệnh tử.

Một hoàng tử nào đó nói: Một chiếc quần bò và một chiếc sơ mi trắng, là đáng vẻ hồ ly quyến rũ người ta nhất trong ấn tượng của tôi.

Xét thấy càng ngày càng nhiều các bạn trẻ xung quanh sự nghiệp chưa thành đã lơ đãng, bèn có cảm xúc này. Tuy hiện giờ các bạn chưa có cuộc sống tốt hơn, chưa có ngày tháng an nhàn hơn, nhưng các bạn đang sống ở độ tuổi của mình, sáng khoái biết bao.

*Tôi quên mất đây là câu chữ viết bao nhiêu năm trước, nếu để tôi và bản thân của lúc đó gặp mặt, tôi nhất định sẽ vỗ vai cậu ta mà rằng: Nói hay lắm. Tôi của năm xưa chính là đang sống cuộc sống mà đoạn cuối cùng miêu tả, chẳng có gì cả, nhưng có khẩu vị ngon nhất thời trẻ, ăn đồ ăn thức thời nhất thời trẻ, sống ở độ tuổi của mình, một giây cũng không lãng phí, thật sáng khoái.*

Ngày 20 tháng 3 năm 2012

## Năm hình thức tồn tại của tình yêu

Một quãng thời gian rất dài ở Hồng Kông, lúc rồi rã trong ngày của J chỉ đủ để ăn bữa cơm.

Áo sơ mi còn chưa là thẳng thớm theo công thức, người cộng tác đã ở ngoài vườn hoa bấm còi giục già.

Cũng may, tùy tiện đeo chiếc cà vạt, cùng hàng hiệu mà J thường thích mua, luôn hấp dẫn được người khác. Bằng không trước đây cũng không có nữ sinh khi làm thí nghiệm hóa học vì mãi nhìn J nên gây ra vụ nổ.

Khi nói chuyện với tôi, J luôn cười ngượng ngịu, khiến tôi bỗng dung liên tưởng đến hoa anh đào đón gió nở rộ trong đêm tối, những ước ao êm dịu ấy không phải ban ngày có thể quan sát được.

Gần đây sau khi tán gẫu với anh, tôi phát hiện J uống nước đến ngụm cuối cùng, môi luôn khe khẽ nhấp nhấp miệng cốc, để lại dấu môi như có như không.

Làm việc luôn có đầu có cuối, đánh dấu một ký hiệu mình biết, giống như trên những món quà mà năm xưa J tặng cho em toàn bộ đều có nút thắt hình con bướm do anh tự tay thắt.

Âu phục thoải mái màu xám bạc, đeo túi xách da màu đen “mùi vị cực nặng”, tay phải cầm thức uống vị chanh mà em thích uống nhất.

Sau đó cứ đợi em ở cửa tàu điện ngầm mãi, bất kể bao nhiêu người hướng ánh mắt hữu hảo về phía anh, đều nhất loạt phớt lờ. Đứng trước mặt trời nóng hừng hực, ngay đến biển cả cũng bất lực, mà những năm ấy trong quá khứ, vàng thái dương là anh đều rực cháy vì em.

Chỉ có sau khi nhìn thấy em, mới nở rộ tâm tình của mình trong chớp mắt, hơn hẳn khói lửa trăm năm.

J nói như vậy.

Gặp em trong siêu thị điện thoại dưới khu chung cư vào mấy năm trước.

Còn về bao lâu, anh nhớ không chính xác. Tám năm hoặc chín năm, đối

với J đều là “chuyện rất lâu rất lâu về trước rồi”. Nhưng anh nói: Mỗi một chi tiết anh đều nhớ, chỉ quên thời gian. Cuộc sống là do chi tiết tổ hợp thành chứ không phải thời gian.

Em của lúc đó còn chưa biết sử dụng thẻ điện thoại ra sao, thế là lúng túng đứng ở trước cửa, lưỡng lự nên tiến hay lùi.

Có lúc tiến một bước là thiên đường, lùi một bước là địa ngục.

Nhưng có lúc, chờ đợi cũng là một kiểu lựa chọn.

Thế là anh xem như đã nhận nuôi em, nhớ đến dáng vẻ của em, J của hiện tại nhắc tới vẫn cảm thấy buồn cười quá chừng.

Đuôi tóc sạch sẽ, trên vành tai phải có nốt ruồi đen nho nhỏ. Răng khê cắn môi, giải toán chương trình cực lớn tiến hành trong thân thể gầy gò.

“Bạn học, cần giúp đỡ không?” Anh của lúc đó vẫn đạp ga chiếc xe đua, phóng khoáng rơi xuống bên cạnh em.

Khoảnh khắc hai người nhìn nhau đó, J - vàng mặt trời trầm tĩnh nhiều năm ấy bắt đầu cháy vì em. Có điều mấy năm sau đó thậm chí đến nay, trong đủ thứ tin đồn chúng tôi nghe được, anh cũng đốt rất nhiều người bị thương. Nhưng vẫn rất nhiều người ngưỡng mộ, tiến quân về phía anh.

Đôi cánh của thiên thần cũng không chống đỡ nổi sức nóng, tiến thêm một bước vào nội tâm của anh, lông vũ từng chiếc một trở thành tro bụi. Người ta vẫn đồn rằng, anh chỉ vì một mình em hạ thấp nhiệt độ, 37°C, đủ để sưởi ấm em là được.

Đôi với điều này xưa nay em chỉ nói mặt trời chính là mặt trời, chỉ làm cho người tiếp cận anh bị thương.

Khi chúng tôi nhắc đến em, J hỏi tôi: Cậu nói xem, mặt trời cũng làm bỏng chính mình ư?

J học Y khoa, bác sĩ cũng bị ốm hay sao? Hai câu hỏi này thực chất là giống nhau.

Em liếc nhìn anh, hoảng hốt chạy trốn, kiên định nói câu cảm ơn, sau đó gom hết can đảm đi vào. Để lại J tự giễu.

Anh đều nhớ cả.

Anh còn nhớ lần thứ hai gặp em, em đi cùng các bạn học của mình. Trong tay cầm nước chanh vừa mua, dùng tay không sao vịn mở được, liền có bạn học nữ nói đùa, bảo em tìm một ông xã đi thôi.

J lại giống như vị thần rơi xuống bên cạnh em, hỏi: “Có cần giúp đỡ không?”

Đó chính là J đấy, người xung quanh phỏng đoán quan hệ giữa em và J, hơn nữa quen biết lúc nào.

Em vẫn hé răng cắn môi, bọc tay vào áo thun rồi vịn nắp chai, sắc mặt đỏ bừng, nhanh chóng thành công. Sau đó ngẩng mặt lên, nở nụ cười.

Trên chiếc áo thun vải bông có hoa văn trừu tượng, cứ thế khiên cưỡng nở ra một đóa hoa nhạn nhúm. Bướng bỉnh, tự ngã, thà rằng mình chịu chút ít tủi thân, cũng không muốn làm phiền người khác.

Ở trong phòng em luôn nghe bài hát của Châu Huệ.

Nhớ nhưng đã biến thành một thứ nhiệt độ cơ thể, thiêu đốt vào lúc 3 giờ 5 phút sáng...

Khi đang đợi đèn đỏ, trong quán cà phê chờ mưa tạnh...

Đừng giả vờ em quan trọng nhường nào đối với anh, anh biết em đau nhường nào...

Vào khoảnh khắc mỗi lần thời gian không gian giao thoa, em tin rằng mình đã nhìn thấy vĩnh viễn...

J ôm em trong lòng, em run bần bật, lâu lắm em chưa từng có sự ấm áp và ôm ấp như vậy.

Từ bé em và mẹ bị bố vứt bỏ, lúc thê thảm nhất trên người cả hai chỉ có một đồng, ngay cả mì ăn liền cũng không mua nổi.

Cơm trộn mỡ lợn và cơm trộn đường trắng là bữa cơm thường ngày của em.

Hôm mẹ tái giá, em gắng gượng vui cười làm cô dâu nhí. Mẹ rơi lệ, em cũng vậy.

Mẹ nghĩ hai người cuối cùng đã có hạnh phúc. Em lại nghĩ mẹ cuối cùng

đã có nơi nương tựa, còn tương lai của em thì sao?

Mỗi lần uống rượu, em sẽ như phát điên căn vai J, hết miếng này đến miếng khác. J mặc dù đau đến chảy nước mắt cũng ôm ghì em vào lòng.

Kể từ hôm nay, hãy xem anh là bản thân em. Anh an ủi vỗ về hết lần này đến lần khác.

Anh đã mua sơ mi thích hợp với em, quần bò thích hợp với em, đã mua chiếc nhẫn khiến em trông có vẻ có cảm giác thuộc về, đã mua một căn hộ chung cư nhỏ, để sau khi tốt nghiệp em có chỗ đặt chân.

Hình thức tồn tại của tình yêu có những dạng nào?

1. Bên nhau rất vui vẻ.
2. Bên nhau không vui vẻ.
3. Không bên nhau rất vui vẻ.
4. Không bên nhau không vui vẻ.
5. Những điều trên đều đúng.

Chọn một đáp án, hay cùng lúc chọn nhiều đáp án, hoặc chọn đáp án khác?

Một buổi sáng sớm, em không từ mà biệt, để lại tất cả đồ đạc mà J cho em.

Em nói em vẫn thích một mình nghe nhạc, dùng áo thun mở nắp chai, đeo mắt kính sát trùng chớp mắt, tình cảm đều giấu sau miếng kính, không ai cảm nhận được nó. Cô đơn dần bước, tùy tiện dần bước, chẳng có ai đột nhiên phóng khoáng xuất hiện bên cạnh, trời đất u ám thậm chí trầm luân cũng chẳng qua là chuyện của một người.

Em nói em sinh ra đã là một mối nghiệt duyên. Bố vì thế ly dị với mẹ, mẹ vì thế đã chịu tải thân nhiều năm, J vì thế từ một người sáng chói rực rỡ trở thành người đàn ông ru rú ở nhà, chồng mới của mẹ vì thế phải gánh vác học phí ngoài định mức, con cái của ông ta vì thế đã thiếu mất càng nhiều thứ mà lẽ ra họ nên có.

Em áp đặt tất cả màu xám lên người mình, em nói nếu em không tồn tại tiên cõi đời này, có lẽ sẽ không mang lại ngàn ấy phiền phức cho người ta.

Ngày mưa, em không che ô ra ngoài, J ngăn cản, em nói từ lâu em đã quen



rồi. Không phải quen bị mưa dầm ướt, mà là đã quen trong nhà không có ô.

Em độn miếng xốp trong hộp xà phòng thơm, em bảo xốp hút nước, xà phòng sẽ không bị mềm. Mỗi lần quét dọn, em lấy miếng xốp trong hộp xà phòng ra chà sàn nhà, khiến J si mê mà thỏa mãn ngắm hành động của em.

Em uống Coca chưa ướp lạnh cũng ngon lành như vậy, em uống Vodka chưa pha cũng tự nhiên như vậy, em ngồi trong nhà thuê ăn dưa hấu ngọt, đi giày Canvas đến phỏng vấn, thỉnh thoảng cũng yêu đương một hai lần, đó là phương thức em chứng minh mình vẫn tồn tại.

“Nhưng em không cần chứng minh giá trị tồn tại của mình.”

Tám năm hay chín năm nhanh chóng trôi qua. Sau này J đã đi Hồng Kông, chúng tôi không ai biết tin tức của em.

Đúng như em mong muốn, J lại biến thành Apollo sáng chói ấy. Sự nghiệp ở Hồng Kông phát triển rất tốt, cũng đã có người yêu có thể định kỳ thay đổi, lúc rảnh rỗi chúng tôi nói chuyện điện thoại. Tôi nghĩ điều không thay đổi duy nhất là mấy vết cắn thương bị người xa lạ hời hợt đâm vào trên vai anh.

Em cũng ở Bắc Kinh chứ? Hôm qua J và tôi gặp mặt.

Anh kể anh đã gặp em, anh ngồi trên xe của người bạn, nhìn thấy em bước ra khỏi trạm tàu điện ngầm với biểu cảm giống như nhiều năm trước.

Tôi nói em vẫn ở Hồ Nam, sẽ không đến Bắc Kinh.

Anh kể em bước ra khỏi cửa tàu điện ngầm, mặc áo thun trước ngực có một vầng mặt trời, trong tay cầm chai thức uống vị chanh, bên dưới áo thun của em vẫn có vết nhăn do vụn nắp chai, đã thành hình cố định trong óc tôi...

“Vào khoảnh khắc mỗi lần thời gian không gian giao thoa, em tin rằng mình đã nhìn thấy vĩnh viễn. Em đã bắt đầu có một chút thấu hiểu, cái gọi là vĩnh viễn trong khoảnh khắc, cho rằng hạnh phúc là điểm cuối, cái vĩnh viễn cần phải theo đuổi mới khiến chúng ta đều lơ là.” J đổi sang bài hát của Châu Huệ, sau đó nhìn thành phố dần sụp tối, rộng lớn mà trống rỗng, tham niệm mà cảm xúc hóa.

Bạn bè thường thường nhắc với tôi chuyện của hai người, điều kỳ lạ là, hạnh phúc của họ chưa bao giờ chia sẻ với tôi, ngược lại tất cả tiếc nuối

đều muốn nhờ tôi giúp họ ghi chép lại. Thật là hèn nhai.

Mấy năm trước, tôi luôn cho rằng, chỉ cần hai người yêu nhau thì không có lý do gì không ở bên nhau. Những ngôn từ đại loại như không xứng với anh/em, liên lụy anh/em, làm anh/em lỡ làng, anh/em có thể tìm một người tốt hơn... đều là cái cớ. Trên thế gian này, còn có gì tốt đẹp hơn bạn yêu một người, người ấy cũng yêu bạn, các bạn hiểu rõ lòng nhau. Cho dù hai người không ở bên nhau nữa, con tim của các bạn hẳn cũng ở bên nhau. Nhưng sự thực thường thường ngược lại, hai người ở bên nhau không yêu đối phương đến thế, hai người yêu đối phương vì không thể sống bên nhau, ngay cả con tim cũng bị chặt đứt.

Lúc đó chỉ cảm thấy mình không biết yêu đương, vì sao vấn đề đơn giản như thế cũng không giải quyết được. Đợi sau khi mấy năm trôi qua, bạn từng trải vài lần thất bại, bạn mới phát hiện, hóa ra không phải bạn không biết yêu đương, mà là đại đa số con người đều không biết yêu đương. Bạn hiểu mọi thứ, đối phương không hiểu, nhưng yêu đương là chuyện của hai người, cho nên xét cho cùng vẫn là trách nhiệm của bản thân bạn.

Đừng bao giờ vì tiêu chuẩn cao của mình mà nảy sinh hổ thẹn áy náy với đối phương, nếu đối phương thật sự muốn trở thành một phần trong sinh mệnh của bạn, người đó nhất định sẽ cố gắng đạt tới tiêu chuẩn của bạn.

Nói đến cùng, tất cả lý do đều không thích hợp, vốn không phải là người ấy trong sinh mệnh của bạn, thì đừng vì thế mà khiến mình khó xử.

*Hiện giờ J rất tốt, năm ngoái kết hôn, từng có một cuộc tình ngoài giá thú, năm nay bà xã sinh đôi, bắt đầu bớt phóng túng. Sau đó cảm thán, trên đời sao lại có người phụ nữ như bà xã anh, quả thật chính là đồ ni đóng giày cho anh. Bạn xem, tất cả những người vui sướng cùng hưởng đều bị cho rằng là lẽ đương nhiên, thỉnh thoảng cực khổ cùng chịu liền được cho rằng là số phận định sẵn, người đàn ông càng thông minh càng nghĩ như vậy.*

Ngày 8 tháng 10 năm 2012

### **Năm 2009, tôi 28 tuổi, tôi của lúc đó cho rằng:**

Người có thể từ trong một ánh mắt của bạn đọc ra sự áy náy của bạn mới là chân mệnh thiên tử của bạn, người có thể từ trong một cái ôm cảm nhận được sự không nở rời của bạn mới là tri kỷ của bạn. Tuy chúng ta đều không phải là diễn viên phim thần tượng, nhưng người yêu bạn sẽ thay ống kính nắm bắt tất cả thay nhất cử nhất động của bạn. Còn những người cần bạn lãng phí thời gian để giải thích mọi chuyện với mình chắc chắn là người ông Trời phái đến để trị bạn, rút lui thôi.

Ai nghiêm túc thì người ấy đã thua.

Giải thích không có ý nghĩa.

Thời buổi này, điều quan trọng không phải là khả năng liên kết hoặc phân hóa lực lượng, không phải là dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, không phải là lòng dạ trắng hoa, cũng không phải là gia thế liên lụy cửu tộc, mà là thái độ. Thái độ, bạn có không?

Mắng người quả là một liều thuốc hay giúp tâm trạng của mình trở nên tốt hơn.

Một không oán trách, hai không giải thích.

Khi sự kiện dồn cục, có gai mọc thành bụi, tôi đều một mình lặng lẽ đi dưới Nhất TUYẾN Thiên. Tia sáng mờ mờ, nước nhỏ giọt thấm vào cổ, ngồi xổm xuống hoặc nghiêng người, rồi lại thận trọng vội vã bước đi, cũng vậy chút ít bùn nhão trên người, có điều tôi không mảy may để tâm. Có thể lặn qua năm mươi mét, ai để tâm tư thế dưới đáy nước của bạn có đẹp mắt hay không?

Thật ra tôi rất sợ người thân cận hỏi tôi một loạt câu hỏi: Anh có nghĩ thế này không? Chẳng lẽ anh nghĩ thế kia?

Gần đây, Doãn San San nói:

Người phụ nữ tự ti sẽ hỏi đối phương lúc ML<sup>[1]</sup>: Anh thật lòng yêu em chứ?

*[1]Viết tắt của make love (làm tình)*

Người phụ nữ ngu xuẩn sẽ hỏi đối phương lúc cãi vã gay gắt: Anh không yêu em nữa phải không?

Người phụ nữ đáng thương sẽ hỏi đối phương lúc chiến tranh lạnh: Anh để ý đến em một chút có được không?

Ngẫm lại, bất luận nam nữ bao gồm bản thân tôi đều sẽ phạm một số sai lầm như vậy khi tâm trí chưa chín chắn. Do đó gặp tình huống dạng này, thông thường tôi đều im lặng, im lặng nữa, tôi không chết vì ám ức, nhưng thông thường là đối phương chết vì ám ức. Sau đó tái sinh ở nơi khác, truyền bá những lời đơm đặt, mà tất cả những điều này đều đã không có quan hệ gì với bạn nữa.

Trước đây luôn có người gặng hỏi tôi, vì sao mỗi lần anh gặp chuyện đều không muốn nói ra, một mình không giải thích cũng không nói rõ. Thật ra đối với câu hỏi dạng này, tôi cũng lười giải thích. Một người hiểu rõ bạn tuyệt nhiên sẽ không hỏi câu hỏi này, mà bạn cũng sẽ không cho người khác thật sự hiểu bạn cơ hội để hỏi.

Trước giờ tôi không thích giải thích. Có lẽ cũng là vì đã đi làm từ rất sớm, mà các đời sếp tôi tiếp xúc đều lớn tiếng mắng té tát một trận ngay lúc tôi dọm hé môi: Đừng tìm cái cớ cho tôi.

Sau này tôi liền hình thành thói quen, môi mấp máy, không nói gì cả. Thế rồi dứt khoát ngay cả môi cũng lười mấp máy, đâu phải là diễn phim thần tượng bi tình, tôi nghĩ ống kính cũng không nắm bắt được cái co giật nhỏ bé dạng này.

Giải thích có ý nghĩa gì?

Lúc cãi nhau hỏi: “Anh không còn yêu em nữa ư?” Nếu tôi lửa giận ngút đầu hậm hực trả lời em: “Anh yêu em!”, thế thì em nhất định sẽ hỏi: “Nếu anh yêu em, vì sao anh phải giận dữ như thế?”, “Sở dĩ anh giận là vì chúng ta đang cãi nhau!!!”, “Nhưng nếu anh yêu em thì anh sẽ không cãi nhau với em!!!”

Em hỏi câu hỏi ngu xuẩn kiểu ấy, thì bản thân sẽ suy đoán ra kết luận ngu xuẩn: “Yêu em thì không thể cãi nhau với em” kiểu ấy.

Yêu em còn giết chết em được nữa kia, chỉ cãi nhau với em là khá nể mặt

em rồi.

Tình yêu không phải quay phim điện ảnh, lãng phí bao nhiêu phim nhựa đều không hề gì. Còn ân ái cao trào chết đi sống lại tri kỷ tâm giao kiểu ấy trong phim là một ảo tưởng vì đạo diễn dự toán không đủ mới miễn cưỡng để em nhìn thấy. Em xem thêm vài lần những phim như *Anh yêu em*, thì em sẽ trưởng thành vài tuổi.

Hết thấy những điều tốt đẹp, dưới đáy đều chất chồng vô số hài cốt. Tất cả những người thấp bé đều giẫm lên vai của người khổng lồ.

Giờ đây tôi ra dáng con người ngồi trước mặt bạn, mặc bạn vui cười giận mắng đều giữ thái độ im lặng. Ít ra đây là một kiểu thái độ, nếu không phải mấy đời sếp trước của tôi tàn phá đủ kiểu đối với tôi, chắc chắn tôi cũng sẽ không có thái độ kiểu này.

Thời buổi này, điều quan trọng không phải là khả năng liên kết hoặc phân hóa lực lượng, không phải là dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, không phải là lòng dạ trắng hoa, cũng không phải là gia thế liên lụy cửu tộc, mà là thái độ. Thái độ, bạn có không?

Thứ bạn có là kích động, thứ bạn có là suy sụp, thứ bạn có là khiêm tốn, thứ bạn có là trầm luân, thứ bạn có là hèn nhát, thứ bạn có là yêu thương, thứ bạn có là căm ghét, những thứ này bạn đều có vô khối. Bạn chỉ không có ba giây yên tĩnh, ba giây yên tĩnh đó chính là thái độ của bạn.

Một người có thái độ sẽ không để thái độ của người khác trong lòng. Bạn sẽ cân nhắc, sẽ ước lượng, song bạn sẽ không để nó chiếm cứ nội tâm của mình. Cách làm của tôi là nghĩ một chút, làm trung hòa, giống như Obama: Tôi có thể cảm thấy có lỗi vì ngôn ngữ của mình, nhưng bạn muốn tôi xin lỗi thì miễn bàn. Đối phương nói gì bạn liền làm nấy, xin hỏi rốt cuộc người đó là bạn, hay bạn là bạn?

Cuộc đời của một số người chính là trải qua trong “giải thích hành động, giải thích hành động, lại giải thích, lại hành động, lại giải thích hành động, lại giải thích hành động...”. Theo tôi thấy, giải thích cái quái gì, có giỏi thì các bạn cứ đoạn tuyệt đi, mạnh ai nấy sống. Nếu ai cũng cảm thấy không sao, đều có cuộc sống mới, thế thì chứng minh các bạn vốn không nên ở bên nhau; nếu một bên không thích ứng, bên kia không sao, thế thì chứng minh các bạn

sớm muộn cũng phải chia lìa, một bàn tay vỗ không kêu; nếu hai người đều cảm thấy khó chịu, thế thì chứng minh các bạn trời sinh đã phải ở bên nhau, có giải thích hay không đều không quan trọng như thế.

Do đó người có thể từ trong một ánh mắt đọc ra sự áy náy của bạn mới là chân mệnh thiên tử của bạn, người có thể từ trong một cái ôm cảm nhận được sự không nở tòi của bạn mới là tri kỷ của bạn. Tuy chúng ta đều không phải là diễn viên phim thần tượng, nhưng người yêu bạn sẽ thay ống kính nắm bắt tất cả nhất cử nhất động của bạn. Còn những người cần bạn lãng phí thời gian để giải thích mọi chuyện với mình chắc chắn là người ông Trời phái đến để trị bạn, rút lui thôi.

*Hình như bắt đầu từ năm 2009, sự ghi chép và suy nghĩ không ngừng không nghỉ nhiều năm trước bắt đầu cung cấp chuẩn mực cho một số hành vi nào đó của bản thân. Chẳng hạn nguyên tắc không giải thích, chẳng hạn nguyên tắc không cãi nhau, chẳng hạn rất nhiều chẳng hạn. Kể từ năm này, cuộc đời đã có sự kiên định càng lúc càng nhiều, dạng kiên định không phải là hang trống gió lùa này khiến tôi càng có lòng tin khi đối mặt rất nhiều sự việc. Đối mặt với rất nhiều sự việc, thái độ hiện giờ của tôi chính là kết quả mà tôi suy nghĩ bao năm qua.*

Ngày 26 tháng 9 năm 2012

## Suy nghĩ và chia sẻ là một đức tính tốt đang dần biến mất.

Trên QQ nhận được ba tin nhắn biên tập viên mời viết bài. Một tin là lời mời viết bài của biên tập viên cũ, viết rõ yêu cầu, viết rõ số chữ, cũng viết tên tôi và lời thăm hỏi.

Hai tin còn lại là số lạ gửi đến, nội dung rất giống nhau: Tôi là biên tập viên xx của tờ xx, giúp chúng tôi viết một bài nhé.

Mỗi lần đọc được tin nhắn dạng này, tôi liền rất muốn biết rốt cuộc họ làm sao ngồi vào cương vị biên tập viên thần thánh này, đã biết lên mạng để lại tin nhắn, vì sao lại không biết suy nghĩ một số vấn đề cơ bản nhất?

Ví dụ: Nếu tạp chí của anh khá nổi tiếng, tôi nghĩ anh cũng không cần mời tôi viết bài. Nếu không khá nổi tiếng, anh còn giả vờ ra vẻ mọi người ai nấy một cuốn giành mua tạp chí của anh, thế thì tôi thật sự chẳng còn lời nào để nói. Cho nên ít ra, anh phải cho tôi biết tạp chí của anh là nhật san, tuần san, nguyệt san, song nguyệt san hay là quý san, đừng cho rằng tôi là phần tử tri thức đặc biệt, chẳng có chuyện gì mà tôi không biết, thật ra chuyện tôi không biết nhiều lắm.

Kỳ thực người khá nổi tiếng cũng sẽ khiêm tốn tự giới thiệu. Chẳng hạn thầy Trường Quốc Lập, nếu gọi điện thoại cho người lạ, nhất định sẽ nói: “Chào anh, tôi là diễn viên Trương Quốc Lập, chữ Trương ghép từ chữ cung và chữ trường, Quốc trong quốc gia, Lập trong lập chính<sup>[2]</sup>. Đừng cho rằng trên thế gian này người người đều giống như anh nghĩ, lần trước tôi về nhà điều tra xem mọi người biết tác giả 8x nào, có vài vị ngoại trừ biết tôi vì nguyên nhân tôi là bạn học của mình, Hàn Hàn hay Quách Kính Minh đều không biết.

*[2] Nghĩa là: Nghiêm (khẩu lệnh quân sự).*

Lại ví dụ: Anh phải cho tôi biết tạp chí của anh là định vị gì chứ? Tôi không sở trường viết quý quái, không thích hợp viết võ hiệp, chưa từng viết mỹ thực, càng không hiểu cái quái gì là giật tít để thu hút độc giả. Cho nên anh phải nói cho tôi biết thật tỉ mỉ, anh cần gì, định vị của tạp chí anh là gì, anh từng đọc những gì tôi viết lúc trước chưa? Nếu từng đọc, xin cho tôi biết



bài nào là phong cách anh cần, như vậy tôi có thể nhanh chóng hiểu rõ. Nếu không có, thì cũng xin anh cho tôi biết nội dung và phương hướng mà anh cần.

Còn nữa: Nếu được, anh cũng thuận tiện cho tôi biết nhuận bút của tạp chí anh khoảng bao nhiêu. Nếu anh có thể trả cái giá một chữ một đồng, thì anh không cần nói gì cả. Nếu không phải, tôi cho rằng anh vẫn nên nói trước đôi câu, tuy tôi không thiếu khoản tiền này, nhưng dù sao anh cũng không thể đợi tôi viết hai nghìn chữ xong mới nói với tôi, nhuận bút của các anh là một nghìn chữ một trăm đồng. Trừ phi anh có sức hấp dẫn siêu phàm, khiến tôi không cần tiền cũng bằng lòng viết. Tôi rất dễ mềm lòng, cũng thường làm chuyện như vậy, song tiền đề là xin anh chinh phục tôi trước đã, thì thế nào đều không thành vấn đề.

Tình huống tương tự cũng thường xảy ra. Thường có một số bạn học gửi sơ yếu lý lịch vào hòm thư của tôi, muốn gia nhập ngành truyền thông. Thái độ thành khẩn, giọng điệu chân thành, những lá thư có ích đối với tương lai của họ thông thường tôi đều trả lời, nhưng vẫn có rất nhiều thư tôi không rõ là muốn trêu tôi hay là mọi người muốn lập nhóm đo thử độ hiền lành của tôi.

Chẳng hạn có thư viết rằng: *Em muốn làm công việc truyền thông, xin cho em biết làm thế nào mới được?*

Làm ơn đi, tôi đâu phải thần đèn Aladin, bạn gọi tôi một tiếng, tôi liền hiện ra giúp bạn. Công việc truyền thông không phải là công việc thể lực, không đơn giản như thế, cho nên thông thường hỏi âm những lá thư dạng này, tôi đều chỉ trả lời ba chữ: *Phải cố gắng!*

Chẳng hạn có người viết: *Em đặc biệt hâm mộ người viết tiểu thuyết, xin hỏi làm thế nào mới có thể ra tiểu thuyết?*

Chi bằng hỏi thẳng tôi làm sao cho phát tài cho rồi.

Ví dụ có thư viết rằng: *Em rất muốn gia nhập Quang Tuyền, xin hỏi Quang Tuyền có những phòng ban nào, những phòng ban nào cần người?*

Thật ra trong cuộc sống hiện thực, hình như phần lớn người ta thường hỏi một câu giống nhau: Những vị trí nào cần người? Cứ như thế chỉ cần vị trí đó cần người, anh ta đi, thì người này nhất định sẽ là anh ta. Hình như Quang Tuyền và các công ty khác đều là công ty nông sản trồng củ cải, đều là mô

thức quản lý một cây củ cải một cái hồ.

Trương Ái Linh ghét nhất là nữ diễn viên gặp bà nói một câu: “Thật ra tôi cũng rất thích sáng tác, có điều vì công việc quá bận rộn nên không có thời gian viết.” Ngụ ý chính là nếu công việc không bận, cô ta cũng nhất định sẽ trở thành một nữ nhà văn.

Thông thường thư dạng này tôi sẽ trả lời: *Lên mạng tra nhé.*

Còn có thư viết rằng: *Em muốn đến Quang Tuyền phỏng vấn, xin hỏi địa chỉ công ty các anh ở đâu, em phải tìm ai phỏng vấn, có điều kiện và yêu cầu gì không?*

Thế giới lớn như vậy, bạn có thể tìm được tôi, lẽ nào bạn không thể tìm thấy địa chỉ của công ty trên mạng hay sao? Không tìm thấy tổng đài của công ty hay sao?

Không biết tổng đài bấm phím 0 để chuyển sang chế độ có nhân viên trả lời hay sao? Không biết mỗi công ty đều có một bộ phận gọi là Phòng Nhân Sự phụ trách tuyển dụng hay sao? Thông thường thư dạng này, tôi sẽ trả lời: *Hãy gọi 010-6xxxxxxx chuyển 0, sau đó chuyển Phòng Nhân Sự, hỏi toàn bộ những gì bạn muốn hỏi.*

Như thế nhanh hơn mỗi ngày chờ tôi hồi âm nhiều.

Đương nhiên còn có thư của rất nhiều bạn học tôi vô cùng thích đọc, chẳng hạn có bạn học có chuyện hay không đều gửi email cho tôi, trong đó là trích dẫn những cuốn sách đọc gần đây và cảm nhận của bạn ấy. Như vậy, khi đọc lá thư này, tôi cũng cảm thấy mình tươi mới hẳn lên.

Chia sẻ là đức tính tốt đang bị mất dần đi. Đối với tin nhắn và email dạng này, tôi rất vui lòng bỏ thời gian để thảo luận. Boya giới thiệu cho tôi một bộ phim *Anh ta thật ra không thích em như thế (He's Just Not That Into You)* cuối tuần tôi đã dành thời gian rồi để xem, lại là bàn về chủ đề vĩnh viễn không thay đổi - tình yêu, nhưng mỗi một đoạn đều hết sức đặt sắc, đáng để sắp tới đem ra tỉ mỉ chia sẻ.

*Xem ra tâm trạng khi tôi viết bài nhật ký này hẳn là đã ứ đọng rất lâu, bằng không sao lại viết hể hả như thế, hiện giờ đọc lại cũng rất muốn đánh người. Hai cuốn sách ra gần đây nói về công sở, thật ra xã hội này nào có*

*cái gì tình trường, công sở, biển người, sai lầm phạm phải trong bất cứ trường hợp nào kỳ thực chỉ chứng tỏ nền giáo dục mà một người nhận được từ bé, và tính cách của người đó. Tất cả sai lầm chốn công sở của họ, trên tình trường cũng chẳng tốt là bao. Vì chương trình Being employed and resigned, tôi bắt đầu tiếp xúc nhiều lần với vấn đề công sở, thế là thời gian nổi nóng cũng càng lúc càng nhiều.*

*Mãng người quả là một liều thuốc hay giúp tâm trạng của mình trở nên tốt hơn.*

*Ngày 29 tháng 8 năm 2012*

## Mùa

Trong nhà lại có mùi khói dầu, bố mẹ từ Hồ Nam đến giúp tôi ăn mừng tân gia.

Nhận nhà trước hay sau Thế vận hội, cũng không nhớ rõ thời gian cụ thể, cứ cảm thấy chuyện lớn chuyện nhỏ trong mấy năm qua đều có kết quả ngay giữa lúc bận rộn không ngơi tay. Mà thói quen dần dần hình thành lại là một câu cửa miệng: Haiz, lúc đó sao mình có thể như vậy, hình như còn thật sự rất thâm, tuy nhiên ngẫm lại vẫn chẳng là trải qua như thế ư.

Nếu không phải vì đó là đại sự trong đời mình, tôi đương nhiên cũng không tự tra cuộc sống quá khứ của mình là như thế nào.

Chẳng hạn vào mấy năm trước trong một diễn đàn rất lớn, có bài viết mà tôi dùng email rất ít nhắc đến để đăng ký rồi đăng lên, trong đó viết rằng: Viết bài nhanh chóng, thích hợp mọi đề tài, không so đo nhuận bút, tốt nghiệp khoa Ngữ Văn, đã đăng bài các thể loại trên những tạp chí như *Thanh niên văn trích*, *Bạn gái*, quý vị biên tập viên có nhã ý có thể liên hệ tôi...

Còn có một ID đã dùng vài năm sau đó bị khóa cũng viết: Đã viết một cuốn sách về cuộc sống Đại học, văn phong trôi chảy, nếu có biên tập viên muốn xuất bản, có thể không cần nhuận bút. Có thể liên hệ tôi thông qua phương thức sau đây...

Bài đăng khi vừa đến Bắc Kinh là: Tìm người cùng thuê nhà ở gần cầu Tử Trúc, tiền thuê hằng tháng khoảng 1000 đồng, không có ham mê không tốt...

Đọc cả nửa ngày, không nói gì, tự mình uống với mình một ly.

Chợt nhớ tới mẫu đối thoại câu đợc câu chăng với thầy Tiểu Trùng, nhắc đến tâm trạng và tác phẩm của mình mấy năm qua, thầy bỗng nói: Tôi từng giúp Phạm Quán viết một bài hát tên là *Đỗ quyên*.

Đó là một bài trong vô số tác phẩm của thầy, tôi đương nhiên biết đây là bài hát cuối cùng trong album đầu tiên của Phạm Quán, rất nhiều người có lẽ vẫn chưa nghe đợc bài đó. *“Tôi nhìn rèm cửa sổ đã thay đổi, không có nụ cười, đôi mắt si mê, sợi tơ lòng không dám chạm đến. Rốt cuộc, mấy năm qua sống thế nào.”*

Đó là một bài hát mà năm xưa tôi thường nghe nhất, tâm trạng cũng như tên bài hát – *Đỗ quyên*, không phải kinh diễm, cũng không có hương thoảng, chỉ là một trong những tâm trạng đầy khắp núi đồi đồng nội mà thôi. Nhưng cũng chính tâm trạng đầy khắp đồi núi đồng nội kiểu này, dần dần đã lan tràn hơn nửa Trung Quốc, chỉ là có khi một mình mới miêu tả được.

Gió ở Bắc Kinh rất lớn, đã lập ra rất nhiều kế hoạch đi chơi, nhưng đều hủy bỏ vì gió lớn.

Ngồi trong nhà, mẹ chọt bảo: “Vì sao đến đây ba ngày cứ cảm thấy hình như đã đến một tháng, thời gian qua chậm quá.”

Đôi khi cuộc sống chính là như vậy, thích hợp trải qua một mình, trải qua trong tịch mịch, thi thoảng sẽ tốt hơn nhiều so với trải qua trong náo nhiệt. Có điều theo tuổi tác lớn dần, trách nhiệm lớn dần, thể hội tịch mịch một mình kiểu đó cũng ngày càng ít, cách cuộc sống ngày càng gần.

Tôi tán gẫu với bố mẹ vài câu liền cảm thấy rất vui vẻ. Sau đó đưa bố mẹ đi Hậu Hải trượt băng, bố dắt mẹ đạp xe trượt băng vun vút lướt qua trước mắt tooi, khiến tôi hoàn toàn không có khả năng đuổi kịp. Tôi thấy sống mũi cay cay, nhưng lại không biết vì sao. Cuối cùng họ biến mất giữa dòng người trượt băng đông đảo, vùng ánh dương tràn trề đó quả là đẹp đến chết người.

Đọc tin tức tâm phào mấy ngày gần đây, trên blog nữ chính của chuyện đồn thổi có một câu nói đan cài bên trong hết sức chôi mắt: “Bạn nói xem, vì sao hoa trong quán bar thì không nhuốm được mùi khói cơ chứ?”

Năm mới vui vẻ!

## Sức mạnh kỳ diệu của diêm

Bắt đầu từ một giai đoạn nào đó, bật lửa trong nhà đã được đổi thành hộp diêm. Một là vì bất cứ người bạn hút thuốc nào đến nhà đều cầm bật lửa của tôi nói: Ôi, kiểu dáng thú vị thật. Sau đó tiện tay mang đi luôn, vỗ vỗ vai tôi, bỏ lại tôi ôm một bầu oán giận. Thế là tôi lại bước lên hành trình tìm mua bật lửa mới lạ, mãi không ngừng nghỉ. Hai là khi dọn nhà, để chúc mừng tôi rục rờ như lửa, A Bộc bọn họ đã tặng tôi rất nhiều hộp diêm, sau đó tôi liền thay hết bật lửa thành diêm.

Đối với người hút thuốc, dùng hộp diêm ở nơi công cộng quá mất mặt. Nhưng ở nhà tôi dùng một que diêm nhỏ thấp hương công thì quả là một chuyện rất Tây.

Với diêm, không chỉ thích cảm giác nguyên thủy đó, ngay cả mùi sinh ra khi quẹt sáng nó cũng rất đỗi thấm vào gan ruột. Khoảnh khắc tỏa sáng đó tâm trạng cũng trở nên cuộn cuộn dâng trào, tuy vền vền là một tiếng “xoẹt” mà thôi, nhưng tình cảm vui vẻ được nảy sinh đủ để lấp đầy cả màng nhĩ.

Kiểu cháy của phốt pho đó so với cháy của ma-giê sẽ càng tiếp cận tình cảm con người hơn, bất kể là bàn từ màu sắc hay từ vật dẫn của nó. Ma-giê thường thường bọc trên sợi thép, còn phốt pho bọc trên gỗ.

*Giống như nước đối với sô-cô-la<sup>[3]</sup> là một cuốn sách đặc biệt kỳ lạ, cách làm món ngon trong cả cuốn sách đan xen với tình cảm và số phận của con người. Trong đó có một đoạn viết thế này: Phốt pho vốn được chiết xuất từ nước tiểu được bốc hơi với số lượng lớn, trong cơ thể mỗi người đều có vật chất chế tạo phốt pho. Bà nội bảo khi mỗi người sinh ra trong lòng đều có một hộp diêm. Nhưng bản thân chúng ta không thể thắp cháy nó, giống như trong phòng thí nghiệm chúng ta cần khí oxy và nến giúp đỡ vậy. Oxy đến từ hô hấp của người bạn yêu; nếu có thể là âm nhạc, yêu thương vô vè, ngôn ngữ hoặc âm thanh bất kỳ, tóm lại là tất cả những thứ có thể thắp cháy diêm. Sau khi một que diêm được thắp cháy, có một thoáng chốc chúng ta sẽ đắm say trong một thứ tình cảm mãnh liệt. Trong lòng chúng ta xao động niềm yêu thương âm áp, theo thời gian trôi đi mọi thứ lại trở về bình đạm, mãi đến khi lại có tình cảm bột phát mới để thắp cháy một que diêm khác.*

*[3] Tên tạm dịch. Tên gốc là Como agua para chocolate, tên tiếng Anh là Like Water for Chocolate. Đây là tác phẩm của tiểu thuyết gia người Mexico Laura Esquivel.*

Để sống tiếp mỗi người đều cần phải tìm được sức mạnh thấp cháy ngọn lửa trong lòng mình, mà sự bùng cháy rừng rực đó khiến linh hồn chúng ta được nuôi dưỡng, ngọn lửa ngàn ngút ấy chính là thức ăn của linh hồn. Nếu một người không kịp thời tìm thấy sức mạnh thấp cháy ngọn lửa trong lòng, hộp diêm kia cũng sẽ bị ẩm ướt nổi mốc, lúc đó thì ngay cả một que diêm cũng không quẹt được.

Lý luận này viết thật kỳ diệu. Cho nên cũng không khó giải thích một nỗi nghi hoặc khác của bản thân tôi: Vì sao trong tất cả đá quý chỉ có tổ mẫu lục, mà không có những loại đá quý như ma ma lục, tỷ tỷ hồng, muội muội lam, ba ba hắc, tổ phụ tử - Bởi vì lời bà nội nói ra thông thường đều tương đối có nội hàm, do đó mới có một loại đá quý gọi là tổ mẫu lục – Tôi đoán hồi bé nếu tôi giải thích như vậy, hẳn bố tôi sẽ bắn tôi một phát. Pằng! May mà tôi đã trưởng thành.

Cho nên cũng thật sự không khó giải thích vì sao lại xuất hiện đồ vật như bật lửa, vốn dĩ không phải là tình cảm sinh ra từ nội tâm con người, lại có đạo cụ phụ trợ sau khi lọt lòng mẹ. Dùng bật lửa thấp cháy nội tâm, ánh lên một khuôn mặt trắng nhợt, giống như một cao thủ trên đèo hòa tan bản thân và người khác, mọi người đều cho rằng đã rời vào dòng sông tình ái, nhưng phát hiện rốt cuộc không có mùi vị vắn vít con tim, mùi vị độc đáo của sự cháy bằng phốt pho – đó là tình cảm mà cơ thể con người bùng cháy ra.

Sau này lại nảy sinh Viagra, đó là công cụ phụ trợ giúp nam nhân hoàn toàn thành sự nghiệp. Nhưng dù có mạnh cỡ nào cũng chẳng qua được người ta tôn xưng là: Các bạn quả là tình cảm anh em tốt, ở đâu cũng có bóng dáng của hai anh em các bạn.

Sau đó, ngủ không đủ, đã có Red Bull. Thế rồi, đường mía không đủ, đã có đường hóa học.

Son không đủ đỏ, đã có Sudan đỏ. Bước chân không đủ, đã có máy bay. Tình cảm không đủ, đã có thư tình. Quan tâm không đủ, đã có chuyên phát nhanh.



Có lẽ, bởi vì bạn không đủ, cho nên đã có tôi.

P.S. Có một câu nói trên trang bìa Mcdull, Tiểu Duyệt rất thích, nhưng tôi nghĩ sao cũng không được rõ lắm: “Đó không phải là thiếu sót, là bạn không ở trong mơ.”

Ồ, xét về câu cú, thật tuyệt.

*Viết khá thật. Ngay cả câu Tiểu Duyệt thích cuối cùng, rốt cuộc tôi đã hiểu rõ ý tứ. Bởi vì một ngày nọ tôi cũng nghĩ, vì sao trong mơ tất cả mọi thứ đều rõ ràng mạch lạc, mà sau khi tỉnh táo lại chỗ hờ đầy rẫy? Sở dĩ chúng ta cảm thấy rất nhiều sự việc có khiếm khuyết, đó là vì chúng ta không ở trong mơ.*

*Câu này Tiểu Duyệt thấu hiểu sớm hơn tôi ba năm, cậu quả nhiên là người dẫn chương trình có tiềm lực nhất của Đài Truyền hình Vệ tinh Bắc Kinh đấy.*

*Ngày 8 tháng 10 năm 2012*



## Tôi của quá khứ, bạn của hiện tại

Cô đã sinh em bé.

Khi tôi nhận được điện thoại đã là ngày thứ tư, lúc đó cô gọi điện thoại cho tôi, nhưng tôi tắt máy.

Trong điện thoại cô rất kích động, tôi ở đầu dây bên này không biết nên nói gì mới phải.

Tôi hỏi: Cậu ở đâu? Sinh lúc nào? Khỏe mạnh không? Cháu khóc rồi chứ?

Cô đáp: Vì sao chỉ có một mình cậu không quan tâm là bé trai hay bé gái?

Là trai hay gái. Trong lòng tôi vấn đề này đã bị xếp tít đằng xa.

Cô không phải là lần đầu tiên mang thai. Lần trước vào lúc năm tháng thai nhi ngừng phát triển.

Thời cấp Một cô là hoa khôi xuất chúng của trường. Tôi chỉ là một người đi theo xa xa nấp phía sau ngắm nhìn.

Thời cấp Hai cô là bạn cùng bàn của tôi. Những nam sinh theo đuổi cô đều rất có lòng kính trọng đối với tôi.

Thời cấp Ba cô học ở lớp bên cạnh. Lúc buồn cô sẽ nhớ đến tôi.

Trước đây tôi từng nghe người khác kể về chuyện tình cảm của cô. Thông thường nữ sinh bị nam sinh ngấp nghé quá sớm đều rất khó bảo vệ được bản thân. Tôi của hiện tại cũng cho là như vậy, tôi cho rằng cô cũng không phân biệt rõ ràng rốt cuộc cái gì là tình yêu.

Tuổi thanh xuân của cô là quá nhiều bóng dáng đậm màu lưu lại ở sân trượt băng, đèn laser, vũ khúc, xe mô-tô, đường cao tốc, lan can, disco, phòng máy games.

Sau đó cô vừa khóc vừa kể với tôi, anh ấy trước đây của cô đối xử với cô thế nào. Tình yêu hẹp hòi của tuổi trẻ một khi đã đến cực điểm, cái ôm mạnh tay liền trở thành bạo lực, vết hôn ở càn cổ liền trở thành vết thương, nụ hôn thân mật liền trở thành ngôn ngữ ác độc nhất, gắn bó như hình với bóng liền trở thành ngục tù tâm tối. Mà đứa trẻ sau khi ân ái chỉ có thể trở thành dòng

chảy trong ký ức, chảy về từng miền từng miền đất giá lạnh không biết tên. Thỉnh thoảng trong giấc mơ cô giật mình tỉnh giấc, ngay cả cô cũng không biết bao nhiêu lần, nằm trên giường bệnh lạnh như băng, cảm giác xé toạc của dụng cụ lạnh như băng giống như đinh mũ cắm vào trong thần kinh của cô, nước mắt không thể nào rửa sạch.

Từ bé tôi lớn lên ở bệnh viện, từng nghe nói rất nhiều kết quả vì tử cung quá mỏng nên không thể sinh nở.

Trong lòng cô biết rõ kết quả này, cho nên mỗi lần trước mắt hiện lên dáng vẻ hân hoan khi nhìn thấy trẻ con của cô, tôi liền nhắm mắt quay đầu đi. Thầm nghĩ: Tất thủy tất thủy đều sẽ tốt lên thôi.

Cô rất giỏi chơi máy nhảy. Chúng tôi của lúc đó đều rất giỏi chơi máy nhảy.

Vốn vô tư lự, chúng tôi từng nói đùa: Cậu không thể nhảy nữa, tớ sợ cậu nhảy nữa em bé sẽ rớt trên máy nhảy. Cô cũng cười vang vô tư lự, xem lời nói đùa không hề kiêng kị kiểu này như nước bọt mà nuốt xuống.

Sau đó mãi đến một ngày nọ, chúng tôi bước ra khỏi quán bar, trên đường cô bỗng nói: Có lẽ, tớ không sinh con được nữa. Đoạn thờ dài, là nỗi hối hận bởi mình đã phung phí tuổi thanh xuân hay là niềm thương tiếc vì sau khi mình bỏ lỡ tuổi thanh xuân lại không có một kết cục tốt?

Cô quen anh ấy hiện tại vào mười năm trước. Cô lớn hơn anh năm tuổi. Chẳng ai tin rằng họ sẽ đi mãi đến hôm nay, càng không cần nhắc đến chuyện sinh con. Từ thời Đại học đến lúc tốt nghiệp, đến phiêu bạt ở Bắc Kinh rồi đến hiện giờ, họ cũng cãi vã cũng chia tay, cô bỏ nhà ra đi, anh mê mẩn với thế giới mạng không hỏi không níu giữ. Nhưng anh cũng từ một nam hoa khôi trường khí khái hào hùng dần trở thành một người đàn ông trung niên phát tướng. Quá trình này, cô luôn bầu bạn cùng anh trải qua, cô từng nói: Cho dù không có con, cô cũng bầu bạn anh sống tiếp trọn đời như vậy được rồi.

Hôn lễ của cô năm ngoài tôi là MC. Lúc đó cô đã mang thai năm tháng, hôm ấy chúng tôi không ai nói đùa về đứa trẻ, chúng tôi đều trở nên thận trọng dè dặt. Từng gặp thất bại sau cố gắng lần trước, lần này không ai biết kết quả ra sao, nhưng cô vẫn kiên cường mỉm cười, chăm mình thật béo tốt,

trong điện thoại cũng bảo tôi đoán cân nặng của cô.

Từng ngồi vũng ghế hoa khôi trường mười năm, vì đứa con, cân nặng cao nhất của cô đã đạt đến 80kg, cô không màng, vì đứa con, tất thấy đều bất chấp.

Anh cũng trở nên tốt hơn nhiều. Tìm một căn nhà ba phòng ngủ, mua đồ điện gia dụng mới, chào đón gia đình ba người.

Ngày 3 tháng 9, cô gọi điện thoại cho tôi, tôi tắt máy.

Cô muốn báo với tôi: Đồng thân yêu, tớ sinh rồi, là một bé trai, 3,25kg, sinh tự nhiên chứ không sinh mổ, sữa mẹ đầy đủ.

Thật lòng chúc mừng cậu. Bọn mình đã quen biết 22 năm, vào ngày mưa ở Bắc Kinh nhận được điện thoại của cậu, nghe cậu kể về những niềm vui đến muộn này, tớ như đứa trẻ mà khóc văng lên.

*Cô, bạn cùng bàn thời cấp Hai của tôi, trong óc tôi chuyện của cô luôn rất đối rõ ràng. Phải chăng tôi từng yêu thầm cô? Bằng không, sao lại để ý chuyện của cô đến thế? Ngẫm lại, về chuyện yêu thầm này, có lẽ là sẽ quên. Ví như cái nhìn đầu tiên cảm thấy cô thật tốt, sau đó ý nghĩ thứ hai chính là tự nhủ đứa mồi không chời mâm sơn được. Bèn lảng vảng xung quanh cô, trở thành vật trang trí, suốt đời tô thêm sắc màu cho cảnh vật. Hồi cấp Hai tôi và cô còn từng đánh nhau, tôi ném cặp sách của cô từ tầng hai xuống, thế là, cô ném bàn học của tôi từ tầng hai xuống. Ừm, hẳn là tôi không yêu thầm cô đâu...*

*Rất nhiều chàng trai không trở thành bố đứa con của cô, nhưng chỉ cần có lòng thì nhất định có thể trở thành bố nuôi của đứa bé. Tôi cho rằng bố nuôi đều là người có lòng yêu thương, bất kể trường hợp nào.*

Ngày 15 tháng 7 năm 2012

### **Năm 2010, tôi 29 tuổi, tôi của lúc đó cho rằng:**

Sống, không nằm ở sự đấu tranh, mà nằm ở tìm ra người cố gắng tỏa sáng giống như bạn trong vô số cuộc đấu tranh.

Thanh xuân, chính là thứ thế này. Bất kể năm tháng thay đổi thế nào, thanh xuân đều tồn tại với một kiểu tư thế cố kim bất biến nào đó, nhắc nhở bạn vào lúc không để ý, rằng thanh xuân của bạn ở đây. Cho dù chuyện đời rồi ren đời đời ra sao, hãy giữ gìn nét vô tri, đơn thuần, lương thiện ấy trong sâu thẳm nội tâm, vì đó mới là chúng ta thật sự.

Tôi xem bản thân rất thấp, nhưng tịnh không có nghĩa là bạn có thể xem tôi rất thấp. Tôi nhìn nhận tôi và bạn nhìn nhận tôi là hai chuyện khác nhau, do đó xin đừng tự ra chủ trương kéo gần quan hệ của hai chúng ta.

Tôi có ngưỡng chịu đựng vô tận, tôi có tính tình tốt siêu cấp, tôi có thể nhẫn nhịn một vài bất mãn, chỉ vì tôi luôn xem bạn là người thân, cho nên xin đừng lãng phí sự tín nhiệm này.

Bất kể bao nhiêu năm lại trôi qua, tôi đều thích khẩu hiệu “Mọi người cố gắng!” đó.

Mỗi giai đoạn tôi đều cần một, hai kẻ thù, như vậy sống mới mạnh mẽ.

## Có thể trở thành bạn thân có lẽ cũng là một kiểu tình yêu

“Có thể trở thành bạn thân có lẽ cũng là một kiểu tình yêu.”

Bài hát tiếng Quảng Đông luôn có thể dùng câu từ đơn giản hát ra cảm xúc phức tạp.

Có những tình cảm có thể dẫn đến muôn người hợp xướng, có những diễn xuất có thể khiến người ta nước mắt vòng quanh, tôi thích cảm xúc như vậy, mười mấy người ngồi trong KTV lặng lẽ xem một vbaif MV man mác, không nói tiếng nào, mỗi người đều từ trong đó ghi nhớ lời hát mà họ nhìn thấy, còn tôi chọn lấy một câu “Có thể trở thành bạn thân có lẽ cũng là một kiểu tình yêu”.

Tuy đối với tôi mà nói, khái niệm bạn thân đã rất nhiều năm không nhắc đến nữa. Có lúc đọc nhật ký trước đây, những tên người xuất hiện ấy, những người trong buổi họp mặt hay ôm ấp nhau ấy, và những lời “Chúng ta phải bên nhau trọn đời” từng nói trước giới truyền thông, trước người xa lạ, trước người bình thường ấy, từ lâu đã trở thành vốn liếng làm cho bản thân ê chề.

“Tự vui mà tan cũng vui” là lời nói về vợ chồng, không ngờ giờ đây lại cũng có thể dùng để miêu tả tình cảm giữa bạn bè.

Sau này, tôi một mình trải qua thời gian đen tối dài đằng đẵng, làm việc, sáng tác, rồi lại làm việc, thỉnh thoảng phóng túng.

Thoát ly khỏi bầu không khí huyền ảo, một mình trở thành kẻ cô độc, trong mắt rất nhiều người là chuyện hết sức đáng thẹn, kể cả bản thân tôi cũng thấy như thế.

Trước đây đọc về sự bài xích lẫn nhau giữa các bạn học nữ mà Doãn San San viết, phân tích vấn đề rất sâu sắc.

Thật ra giữa bất cứ người nào đều giống nhau, bởi vì họ đủ yêu nhau, cho nên họ có thủ thủ đoạn để làm tổn thương bạn.

Tôi biết mình từng bị cách ly, từ tụ hội rầm rộ cả đám người, đến một mình đi làm và tan sở.

Tôi cũng từng bị người khác trách mắng sau lưng, không nói ai cũng chỉ

trích, ít ra cũng là bị cô lập hoàn toàn.

Tôi còn bị miêu tả không đáng một xu. Phải biết rằng, khi người hiểu rõ bạn làm tổn thương bạn, sẽ khiến bạn càng không tin tưởng bản thân, cho rằng mình cũng đúng là chẳng qua như thế.

Do đó khi tôi thấy Chương Tử Di bị hất mực lên ảnh quảng cáo, những tình tiết tường tận đó, tình tiết biến đổi thất thường, thù hận giữa bạn cũ xuyên suốt từ đầu đến cuối, những lời từng nói, cái nắm tay, nụ hôn trên trán trước đây, những lời tương thân tương ái bảo vệ lẫn nhau, cứ như một câu chuyện cười, khiến người hiểu được nhục nhã càng xấu hổ.

Tôi lựa chọn im lặng. Tiến hành tự tu luyện trong mấy năm qua.

Bạn đã biết tôi hơn người khác, hiểu rõ tôi hơn người khác, để tâm tôi hơn người khác, thì khi bạn làm tổn thương tôi cũng không từ thủ đoạn. Tôi đương nhiên cũng rất thấu hiểu bạn, tôi từng thấy bạn đã kích người khác ở trước mặt tôi, tôi đương nhiên biết rằng rồi sẽ có một ngày mình cũng rơi vào kết cục này, tuy đến hôm nay, tôi chưa từng phản bác câu nào, bởi vì tôi biết rằng nếu làm vậy thì tất cả mọi người đều khó xử, còn cuộc đời của chúng ta cũng sẽ biến thành một màn hài kịch.

Tôi không muốn làm tổn hại bạn. Càng không muốn làm tổn hại bản thân.

Đã mất thời gian nhiều năm, quen biết những người bạn là các bạn. Người thì đi, người thì tan ra, ngay cả bản thân tôi cũng ô m nổi nghi hoặc đối với khái niệm bạn bè này, sẽ không thẳng thắn chân thành đối đãi nữa, sẽ không táo tợn chẳng chút kiêng dè nữa, thế thì đều xuất phát từ tình cảm, dừng lại ở lẽ nghĩa thôi.

---

Sau đó, lần lượt gặp gỡ một người, hai người, ba người từng giống như chúng ta.

Giống với chúng ta là họ có niềm ngưỡng mộ cực độ đối với tình bạn, khác với chúng ta là họ đều biết lượng thứ, bao dung và không chế cảm xúc.

“Nếu có người huênh hoang bàn luận về bạn thân của bạn ngay trước mặt bạn, bạn sẽ phản ứng thế nào?” Rất nhiều người từng trả lời câu hỏi này. Có người nói “Chúng ta hãy đổi đề tài khác”, có người nói “Xin lỗi, tôi có việc

phải về trước”. Lựa chọn của tôi là có thể giải thích thì giải thích, không thể giải thích thì nhận lấy về mình, anh ta và tôi là người giống nhau, nếu chúng ta có thể ngồi với nhau thì anh ta sẽ không quá tồi tệ. Mà xuất phát từ nhu cầu cơ bản của một con người, tôi cũng rất cần bạn bè đối với tôi như vậy.

Có lẽ, vì thế, tôi đã làm phật lòng một số người. Sau khi sự việc xảy ra, tôi cũng phát hiện có những người không đáng để tôi đối đãi kiểu ấy. Nhưng tôi chưa bao giờ hối hận. Vì tôi như vậy mới có những người bạn này của hiện tại.

Sau đó, mới có bộ phim truyền hình đầu tiên của tôi - *Ly ái*.

E do lái xe nên không được uống rượu, bèn tìm một tài xế lái thay, cùng mọi người uống thả cửa.

G gửi tin nhắn đầy hùng tâm tráng chí lúc đêm khuya người vắng, nói chúng ta nhất định sẽ thành công.

M nghĩ ngợi rồi chột bảo: Chúng ta chắc chắn sẽ nổi tiếng.

L suốt đêm không chợp mắt từ phim trường chạy về tham gia nghi thức thành lập nhóm của chúng tôi.

K - tiền bối của mọi người - lần đầu tiên gặp tất cả, còn mặc Âu phục, thắt cà vạt.

Hai nhà đầu tư càng tràn đầy lòng tin đối với mọi thứ.

Giống như mọi người nói: “Tất cả mọi người bởi vì tín nhiệm mà tụ tập lại với nhau, không chứng tỏ tương lai chúng ta sẽ rất thành công, chỉ chứng minh chúng ta ở bên nhau là một chuyện chính xác. Người chính xác, trải qua thời gian, rốt cuộc sẽ ở bên nhau.”

Bất cứ giả dối, vờ vĩnh, hư vinh nào, ở trước mặt thời gian, cuối cùng sẽ thất bại. Mà có thể vượt qua thử thách trở thành lịch sử, ắt là sự chân thành đối với thiểu số người, và sự ôn hòa đối với đại đa số người.

**Sống, không nằm ở đấu tranh, mà nằm ở tìm ra người cố gắng tỏa sáng giống như bạn trong vô số đấu tranh.**

Tùng li từng tí nối liền thành một mảng gọi là bạn bè. Cuối năm 28 tuổi, rốt cuộc tôi đã nghĩ thông suốt điểm này.

Ừm, đọc đến đây, đột nhiên cảm thấy đã viết một cuốn sách kỷ niệm tuổi thanh xuân. Câu chữ mạch lạc rõ ràng, hân cũng hân một cách hung hăng, yêu cũng yêu một cách liêu lĩnh. Mấy năm đó tôi vẫn thật sự không sống hoài sống phí. Một năm qua cảm xúc càng sâu sắc là tầm quan trọng của bạn bè, hóa ra rất nhiều rất nhiều sự việc sở dĩ có thể thành công, không phải nhờ sự kiên trì của một mình bản thân, mà chắc chắn là nhờ sự nỗ lực của cả đám người. Nếu muốn mơ mộng nhiều hơn khi mình còn trẻ, thì nhất định phải tìm được những người bạn có thể cùng mơ mộng với bạn.

Còn có một câu nói rất hay: Tin nhằm chắm dirt ở bậc trí giả, lời đồn dừnɡ lại ở tiếng cười khà.

Ngày 15 tháng 7 năm 2012



## Lập dị là thứ tốt đẹp nhất trên đời

*Hoặc là ngày mai, hoặc là trong mơ. Tôi đọc lại vần thơ mình thích nhất. Tôi đơn độc một mình, làm cảm động tất cả cây gió êm trời đẹp.*

- *Hoặc là ngày mai* của Cung Ngạo -

Nếu không phải đã quen biết cậu ta từ lâu, có lẽ tôi sẽ thích chất giọng này sớm hơn một chút, thích câu từ này sớm hơn, thích đĩa CD này mà Trí Dũng tặng cho tôi sớm hơn, và lời tựa từng chữ một thấm đượm thanh xuân ấy trên trang bìa đêm của CD.

Một người, bởi vì ấn tượng sâu sắc ban đầu mà không thể được mọi người nhìn thấy mặt nhân tính hơn của anh ta, không phải là nổi bi ai của anh ta, mà là nổi bi ai của mọi người.

Viết đến đây, bất giác thắc mắc, một người thật sự có khả năng được một người khác hiểu rõ một cách hoàn chỉnh hay không? Hay là nói, đây là một nguyện vọng không thể đạt được, chúng ta luôn bước đi loạng choạng trong nguyện vọng không thể đạt được này.

Nếu bạn bằng lòng tìm hiểu tôi, thì bạn có thể nhìn thấy dáng vẻ cầm di động ngơ ngẩn của tôi, rất ngốc nghếch. Bạn có thể nhìn thấy thời gian suy nghĩ chuẩn bị sau mỗi tin nhắn của tôi, rất dài. Bạn có thể nhìn thấy số lần luyện tập đàn sau từng nụ cười của tôi, tám chiếc răng. Có thể nhìn thấy chúng ta cuối cùng đã có blog cùng tên một thành phố.

Đọc được một câu, cảm thấy viết rất hay. Nhưng viết hay như thế, cũng không thể thay đổi điều gì.

“Vì để taam ánh mắt của người khác nên không thể ở bên nhau... Vì áp lực học lên cao nên không thể ở bên nhau... Vì xa cách đôi nơi nên không thể ở bên nhau... Vì gặp nhau quá muộn nên không thể ở bên nhau... Vì gần ít xa nhiều nên không thể ở bên nhau... Vì không thể quen với quan hệ bạn bè chuyển hóa thành người yêu nên không thể ở bên nhau... Vì chòm sao không hợp nên không thể ở bên nhau... Vì ám ảnh của người cũ nên không thể ở bên nhau... Vì cơ hội khó có được, bỏ lỡ rồi sẽ không trở lại nên không thể ở bên nhau... Thế giới này liệu có thể đơn thuần một chút hay không...” Còn

có khả năng vì quá đôi yêu người ấy nên không thể ở bên nhau. Bởi lẽ quá yêu đôi phương thì quá dễ dàng chịu tổn thương, vì sợ tương lai cuối cùng sẽ chịu tổn thương, chi bằng không ở bên nhau.

Nếu trước đây đọc đoạn trên, tôi chắc chắn sẽ không trở thành bạn bè với tác giả này, lập dị, cả thế giới đều lập dị, hiện nay lại cảm thấy lập dị là thứ tốt đẹp nhất trên đời...

Trên weibo Đồng tiểu thư gọi tôi là thánh tình, hỏi tôi làm sao tùy ý viết cũng cảm động lòng người như vậy. Tôi đáp vẫn quả là thừa tình<sup>[1]</sup>, do đó mãi tới ngần này tuổi tôi mới dường như hiểu những chuyện ấy một chút. Trước đây hằng ngày đều tự phản tỉnh thế này thế khác, nghĩ cách làm một người tử tế. Bây giờ hằng ngày suy nghĩ chuyện tình cảm thế nọ thế kia, nghĩ cách làm một người yêu tuyệt vời. Những người ở bên tôi trước kia ơi, thật là vất vả cho mọi người.

*[1] Trong tiếng Trung, “thánh” và “thừa” phát âm giống nhau, ở đây tác giả chơi chữ.*

Thời Đại học, thậm chí sau khi tốt nghiệp Đại học, một thời gian rất dài tôi đều là thầy hướng dẫn tình yêu của người khác. Theo đuổi con gái thế nào, bắt chuyện ra sao, hẹn hò kiểu gì, cầu hôn thế nào, tổ chức hôn lễ ra sao, giải quyết tranh chấp giữa vợ chồng bằng cách nào, khuyên nhủ hòa giải kiểu gì, những điều này đều là thế mạnh của tôi, nếu có cuộc thi chuyên nghiệp, tôi nghĩ không cần sửa bài thi, viện khoa đều phải mời tôi làm thầy hướng dẫn.

Cửu Ca ban đêm nhắn tin cho tôi bảo bà xã cậu ta đã sinh em bé, Tô Triết cũng canh khuya gửi tin nhắn nói bà xã cậu ta đã mẹ tròn con vuông, năm xưa ở Đại học ba chúng tôi đi dép lê y hệt lưu manh, giờ đây hai tên lưu manh đã làm bố, còn lại một mình tôi, vẫn đang làm những chuyện kéo dài thời gian này. Đuối người quanh quanh co co, từ đầu đến cuối không tới được điểm dừng tiếp theo. Nói cách khác người ta đã sinh lão bệnh tử ở trên núi rồi, mà tôi vẫn đang lái xe lòng vòng trên đường núi.

Tôi luôn là người không ghi nhớ nổi chi tiết cuộc sống, chỉ nhớ những lúc lên xuống thăng trầm, do đó sống rất tự do tự tại, mà một ý nghĩa khác của vô tư lự là nhìn thoáng. Ai nấy đều bảo tôi nhìn thoáng, rốt cuộc là phải có bao nhiêu nhìn thoáng đây?

“Nụ cười chìm xuống, con người liền giãn to. Sự lặng ngắt như chết chóc. Đây được xem là nhìn thoáng cháng?”

Nhưng bạn lại là người ngay cả lỗ chân lông cũng thấy được rõ ràng. Không cần sờ lại gân, tinh bơ đã đoán được tất cả tình tiết. Sau đó nói: “Dù tương lai là một bi kịch, tôi cũng cùng bạn đi tiếp.”

Cảm ơn! Bạn quả là một Lôi Phong sống.

*Hôm nay chị Vi rất nghiêm túc bảo tôi, em trai, chúng ta nhất định phải ghi nhớ trong quá trình tiến bộ của mình ai từng giúp đỡ chúng ta. Con người ta thường quên sự thuận lợi của mình mà nhớ nỗi bất hạnh của mình; thường nhớ mình từng giúp ai mà lại quên ai từng giúp mình. Sau đó chị liệt kê một tờ danh sách cho tôi, rồi nói: Cô ta, anh ta và họ, trong mấy năm gần đây, đã giang hồ cấp cứu hai chị em chúng ta, phải nhớ đền ơn...*

*Chị Vi chính là một người như vậy, do đó trong lòng tôi luôn thâm nhủ: Nếu một ngày nào đó tôi thật sự đột nhiên được Hoàng thượng triệu vào cung, chỉ cần trong tay vừa có quyền lực, tôi nhất định sẽ phong quan gia tước cho các ân nhân của chúng tôi. Kể cả chị, nếu tôi có quyền phong chị làm Hoàng hậu.*

Ngày 11 tháng 10 năm 2012

## Bất kể ông đã đi bao xa

Hôm nay là sinh nhật Dương lịch của tôi, là sinh nhật Âm lịch của ông nội, cũng là Tết Nguyên Tiêu. Tôi vừa đến Thượng Hải, chuẩn bị một loạt đề án của tuần sau.

Bố gọi điện thoại, nói sáng nay ông nội đi rồi.

Tôi dờ dẫm cả buổi, không thốt ra được câu nào.

Mấy năm trước, khi ông mừng đại thọ 80 tuổi, bố đã mời rất nhiều gánh hát đến hát ba ngày ba đêm, sáng sớm bắt đầu đốt pháo hoa.

Ông nội một mình ngồi trên bờ ruộng của nhà, từ đằng xa nhìn sân khấu đông nghịt người, không biết đang nghĩ gì. Tôi chụp cho ông một tấm ảnh, ông khẽ mỉm cười. Lúc đó, trên cơ bản ông đã không nhận ra tôi nữa, cũng không nghe được chúng tôi đang nói gì, nhưng ông cụ này rất cố chấp, tất cả mọi người phải nghe lời ông.

Lúc năm tuổi, bố mẹ công tác quá bận rộn, tôi được gửi nuôi ở nhà ông bà nội, đó là một mỏ than, cả mặt đường đều đen sì, trong ấn tượng chính là một mảng đen mờ mờ. Có một lần, vì tôi cầm đũa không đều nhau, thuận tay liền đập lên bàn, bị mẹ tôi mắng ba ngày, bèn nhanh chóng bị đưa về nhà ông bà ngoại ở Giang Tây tiếp tục cuộc sống gửi nuôi của mình.

Nhắc tới rất thú vị, ông bà nội sống ở mỏ than, ông bà nội đều là công nhân, còn nhà ông bà ngoại có sân có cảnh vệ, còn có cậu cả, cậu út và dì cả, dì hai, dì ba, dì tư, dì út rất muốn dạy dỗ tôi thành nhân tài ưu tú. Do đó sự giáo dục đối với tôi cũng đã có khác biệt một trời một vực.

Cậu và dì tổ chức cho tất cả các bạn nhỏ hàng xóm tiến hành trắc nghiệm trí lực, mỗi tối đều có phiên bản thập niên 80 của *Lucky 52*, tôi cũng thường xuyên giành được bằng khen. Trong khi cô út, chú út thì hằng ngày ra ngoài đánh bài, thắng được tiền bèn mua đồ cho tôi ăn, có một lần cô út quả thực lún quá sâu vào cờ bạc, thế là trở về liền bị bà nội lấy dao thái rau chặt đứt một đốt ngón tay út.

Hồi ức tanh mùi máu này được bố nhắc nhở tôi mới nhớ ra. Bà nội là một người tính tình rất tốt, xưa nay chưa bao giờ nổi nóng, từ sau khi ông nội bắt

đầu có một số triệu chứng của bệnh mất trí ở người già vào mười năm trước, chính bà nội luôn chăm sóc ông. Bất kể ông nội có cái gì thế nào, bà nội đều lắng lắng mức nước, dọn dẹp, giúp ông nội lau người, giống như bà đối với tôi hồi bé, chưa từng tức giận. Hiện giờ nhớ lại cũng không rõ lắm, người như bà nội sao lại chặt đứt một đốt ngón tay của cô út.

Hôm nay tôi vừa đến Thượng Hải, điện thoại của bố đã gọi tới. Tôi hỏi: Bà nội vẫn khỏe chứ ạ? Bố đáp, bà nội vẫn khỏe.

Điều cảm thấy có lỗi là, tôi không thể ở bên bà.

Điều áy náy trong lòng là, ba năm trước bà nội cũng dần dần bắt đầu quên dáng vẻ của tôi, còn tôi lại không thể làm gì.

Hôm qua đọc được một bài viết, có người nói: “Tôi sắp trở về năm 1999, xin tạm biệt các bạn, sau này gặp lại.” Bên dưới có rất nhiều rất nhiều lời bình luận, đại đa số đọc rất cảm động, trong đó có một dòng là: *Xin bạn nói với tôi của năm 1999, cho tôi biết bà nội năm sau sẽ mắc chứng mất trí ở người già, sẽ dần dần không nhận ra tôi, do đó mong bạn nói với tôi của lúc đó, bảo tôi dành thêm một chút thời gian bầu bạn với bà nội.*

Khi ông ngoại mất tôi cũng không ở bên cạnh. Sau này tôi nghĩ, nếu có mặt, tôi sẽ làm gì nhỉ?

Thật ra trước đây tôi là một người đặc biệt sợ hãi cái chết. Lúc học cấp Một, một buổi chạng vạng tối cuối tuần, tôi ngồi trên ban công ngắm mặt trời lặn, cả buổi chiều không nhúc nhích. Vấn đề mà tôi suy nghĩ là, nếu một ngày kia, có người thân bên cạnh rời tôi đi xa, tôi nên làm thế nào? Sau đó một mình hết sức sợ sệt ngồi dưới ánh nắng chiều, mặt trời sắp lặn đỏ như máu, nhắm mắt liền hiện lên tình cảnh lúc bấy giờ.

Cho đến hôm nay, đối với cái chết, tôi đã có nhận thức khác. Cũng giống như mỗi lần về nhà ông ngoại, tôi và các em trai, em gái, cậu, dì đều cầm ba nén hương lên, không hề khóc lóc thảm thiết, chỉ nói chuyện với ông ngoại bằng giọng điệu như thể ông đang ở trước mặt mình: Cảm ơn ông ngoại, năm nay cháu sống cũng khá, dù sao thì cháu không nói chắc ông cũng biết ai ai thế nào, ai ai ra sao, nhưng ông không cần bận tâm, chúng cháu đã khuyên bà rồi. Tuy ông ngoại đã ra đi gần ba năm, song thoạt nhớ đến, tôi cảm thấy ông vẫn giống như lúc trước, dựa lưng vào sofa, trông thấy chúng

tôi liền mỉm cười, thỉnh thoảng đứng dậy đi ra ban công chăm sóc cây cối và chậu cảnh của mình.

Bởi vậy trước sự ra đi của ông nội, không phải tôi không chấp nhận nỗi, điều tôi lo lắng là bà nội phải chăng sẽ khóc, phải chăng đã quen với cuộc sống bao nhiêu năm qua, đột nhiên sẽ không thích ứng. Ông bà nội, ông bà ngoại tôi đều là những người rất tài giỏi, họ nuôi dạy nhiều con cái như thế, nuôi nấng tất cả các con khôn lớn nên người. Ông bà nội sinh bảy người con, cuối cùng chỉ còn sống bốn người, khả năng của họ chỉ có ngần ấy, mà sinh mệnh của tôi cũng được sinh tồn và tiếp diễn dưới sự che chở của họ.

Trước đây mỗi lần lễ Tết, ông nội vẫn chưa tốt nghiệp cấp Một đều lấy ra một cuốn tự điển để tôi nhận mặt chữ, nhận đúng vài chữ liền cho tôi vài đồng, rồi sau này ông bảo tôi đối liễn. Một thời gian rất dài, tôi tràn đầy mong đợi đối với lễ Tết. Mục đích của ông nội rất đơn giản, chính là cho rằng mình ít học, cho dù tôi nhận biết thêm một chữ, đối với ông đều là chuyện đáng để vui vẻ và ăn mừng. Tôi từng dựa vào tài khôn vặt mà kiếm được bộn tiền của ông, từng khiến ông cảm thấy kiêu hãnh một cách vô cớ. Về sau tôi ra sách, ông cầm cuốn sách đầu tiên của tôi, nâng niu trên tay lật tới lật lui, đọc y như thật. Bố bước tới chỉ vào tên tôi trên bìa sách và nói: Đây là tên của cháu bố, cuốn sách này là nó viết đấy ạ. Ông nội mới bừng tỉnh ngộ khen tôi giỏi lắm.

Sau đó, tôi đều đem về cho ông những cuốn sách lần lượt được xuất bản, ông đã không nhớ rõ tôi là ai nữa. Tôi nghĩ điều may mắn là, trong ký ức thuở nào của ông, cháu ông từng nhận ra một số chữ, đối được mỗi số đối liễn, ở rìa ký ức của mình, ông nhớ cháu ông từng ra một cuốn sách.

Dịp Tết, tôi gặp mặt ông lần cuối, đôi đút bánh ga-tô vào miệng ông, ông tùy hứng không chịu ăn. Được thôi, tôi đưa cho ông một bao lì xì, bên trong là tiền lương của tôi, ông liền rất vui vẻ nhận lấy.

Khi đi, cô út nói: Trước đây khi cháu ở Đài Hồ Nam, ông nội nhìn thấy cháu suốt. Bây giờ chỉ cần vừa bật tivi, ông liền hỏi ngay, Đồng Đồng ở đâu, Đồng Đồng ở đâu?

Thật ra đời này tôi cũng không làm được chuyện lớn gì, chỉ cần để trường bồi cảm thấy hãnh diện và hài lòng thì tôi đã thấy thỏa mãn.

Bất kể ông đã đi bao xa, ông đều không đi ra khỏi trái tim của cháu.

*Ông nội, hiện nay chúng cháu tất thấy đều rất tốt. Cháu nghĩ, những chuyện này chắc chắn ông đều thấu hiểu. Khi ông đi, bố nói ông đi rất thư thái, không bị bệnh tật quấy nhiễu, tám mươi mấy tuổi, ông chỉ là đã mệt mà thôi.*

*Ngày 10 tháng 10 năm 2012*



## Cuộc đời chó hèn

Sau khi ông nội mất, tôi nán lại ở Thượng Hải mười ngày. Ngồi xe mười tiếng đồng hồ đi gặp khách hàng, chỉ vội vã nói chuyện năm phút, sau đó đi ra, mua một xúng bánh bao nóng hôi hổi, đi gấp đến thành phố tiếp theo.

Có lúc thường không tìm được mà nghĩ, vì sao mình lại làm việc này?

Sau đó ngẫm lại: Chẳng qua là mình sinh ra đã hèn mọn.

Ann đã tổng kết cuộc đời của tôi và chị: Chúng ta là hạng người có thể sống rất giàu sang, cũng có thể sống rất nghèo túng, bởi vì chúng ta không bao giờ oán trách. Nguyên nhân không oán trách có rất nhiều, chủ yếu nhất là, cho dù oán trách, ngoài việc khiến thiên hạ vây quanh xem trò cười ra, chẳng được tích sự gì.

Ở thành phố xa lạ, không có một người quen, tôi và Vương Kiện – đồng nghiệp của phòng Quảng cáo – vừa uống bia ừng ực, vừa kiểm thảo thiếu sót trong quá khứ của mình, tán gẫu một số truyện cười “mặn” thú vị, lén đổi vai chính, sau đó cảm thán mấy năm qua ít nhiều cũng xem như đã quen biết một số bạn bè đáng để kết giao.

Tôi hẳn là đã thay đổi không ít. Trước đây có lời gì luôn phải viết lại, bây giờ thấy người ta nhả ngọc phun châu trên weibo, không thể dài dòng bàn về nhân sinh, chỉ có thể ngắn gọn nói lời chòng ghẹo, nghĩ đến bản thân trong quá khứ, cảm thấy hiện tại họ sống nhất định rất vất vả rất vất vả, vì phải mất quá nhiều thời gian để viết weibo sao cho đẹp đẽ, dẫn đến không có thời gian để khiến mình trở thành một người hoàn thiện. Tôi của hiện tại thà rằng ngồi xuống với bạn, gọi một hai két bia, chơi xúc xắc, đoán mười lăm hai mươi, hoặc dứt khoát không nói gì cả, cùng ly liền một hơi uống cạn.

Một tuần ở Thượng Hải tôi lần đầu tiên trong đời bị mất ngủ triền miên.

Nhắm mắt lại, nghe thấy tiếng tinh thần mất đi từng chút một, nhưng hoàn toàn không thể làm gì, đến nỗi trên mặt lại mọc ra nốt mụn thanh xuân hiếm có.

Tôi xem như đã làm sự phụ sự hết hồn, ở quán bar gặp ai cũng nói đồ đệ tôi say rồi, đồ đệ tôi say rồi.



Là tôi là tôi đây. Chỉ là cái tôi mà tôi quen thuộc ấy bị ẩn giấu rất lâu, cần một chút kích thích của chất cồn.

Chủ nhật, tranh thủ chút ít thời gian cuối cùng đến Học viện Nghệ thuật Điện ảnh cùng các bạn sinh viên giao lưu sâu một lần. Đó là các học trò của Trương Quán Nhân, một đám sinh viên rất tốt, cho dù giữa chừng tôi đã nói không dưới ba câu chuyện cười “màu vàng”, còn nói rất nhiều từ ngữ dung tục, đến cuối cùng khi nói đến xúc động, họ vẫn rất nể mặt dành cho tràng pháo tay nhiệt liệt. Nam sinh tên A Thuận đó kể câu chuyện thực tập của mình, nói hoài nói mãi liền sắp bật khóc, thật ra mỗi người đi thực tập đều như vậy, đừng dễ dàng tha thứ và tội nghiệp bản thân, nếu chính mình không làm được hèn mọn, thì mãi mãi không học được niềm vui của sự thỏa mãn giản đơn.

Năm tôi 25 tuổi *Bạn gái* đã thực hiện một cuộc phỏng vấn, khi hỏi tôi giống động vật nào, tôi còn nhớ lúc đó tôi dùng “chó hèn” để miêu tả bản thân. Bốn năm đã trôi qua, tôi lạc quan hơn một vài người, nhìn thoáng hơn một vài người, bất cần hơn một vài người, tự tại hơn một vài người. Tuy tôi cũng có lúc rất nôn nóng, đó là vì chó cuống lên cũng sẽ cắn người.

Tôi mong rằng mình có thể như vậy mãi, giống một con chó hèn mọn cuộn trong trong góc chờ được phát hiện, uống thỏa thích một ly.

*Một năm ở phòng Quảng cáo là thời gian nghiêm túc nhất của tôi. Nghiêm túc suy nghĩ kế hoạch của từng bước, nghiêm túc suy nghĩ chi tiết đi lại với từng người, nghiêm túc suy nghĩ cuộc sống trong tương lai. Tuy chưa tìm ra thành tựu to lớn gì, nhưng cũng giúp bản thân biết mình có thể thấp như thế, giúp bản thân biết làm quảng cáo thật ra rất gian khổ. Ừm, còn nhớ hôm đó chúng tôi đã ngồi tàu hỏa sáu tiếng, chuyển sang xe khách hai tiếng, bắt một chiếc xe dù, đến chỗ khách hàng, lại chờ hai tiếng, trò chuyện chưa đầy năm phút đã bị xua đi. Chưa ăn bữa sáng và bữa trưa, ở ven đường mua hai xúng bánh bao, thêm một chút tương ớt, ăn rất vui vẻ. Tôi không hề chán chường uể oải vì thất bại, ngược lại thấy thoải mái thư thái vì thất bại đã trở hết phép thuật cũng không thể cứu vãn này. Xem đi, tôi đã hết sức cố gắng rồi, cũng thất bại rồi, thế thì không cần phải ảo não nữa. Thật ra đến giờ tôi cũng như vậy, một việc đã cố gắng hết sức cũng không có kết quả tốt, ngược lại tôi càng thấy nhẹ nhõm. Điều sợ nhất chính là, bởi vì bản thân không tận lực mà*

*tạo thành tiếc nuối.*

*Ngày 20 tháng 2 năm 2012*

*Trên đây là câu chữ viết khi đọc bài nhật ký này vào tháng 3 năm 2012. Năm 2005, tôi là một trong những người được chuyên đề của Bạn gái phỏng vấn, bài dài nửa trang. Đó là lần đầu tiên tôi được lên cuốn tạp chí này, là một chuyện cực kỳ hưng phấn – Đây là tạp chí vườn trường có lượng phát hành lớn nhất. Năm năm trôi qua, tháng 4 năm 2012, Bạn gái tiến hành phỏng vấn tôi, bài dài bốn trang. Tuần trước, tôi đã chụp ảnh bìa nguyệt san tháng 9 của Bạn gái.*

*Rất nhiều người vì tương lai chưa biết mà lo nghĩ, thật ra chẳng ai nghĩ đến chuyện của mấy tháng sau sẽ ra sao, mấy năm sau sẽ thế nào.*

*Nhưng tôi tin rằng, bạn phải kiên trì làm một người tốt, sau đó bạn sẽ gặp được một số người tốt, thế rồi một số thứ đều sẽ càng ngày càng tốt. Xin cảm ơn chị Viên Thiển, cảm ơn chị Tú Hoa.*

*Ngày 26 tháng 6 năm 2012*

## Hồi ức mượn bạn

Tôi hỏi Thủy trên MSN: *Hồi đó, lúc bọn mình sống với nhau, cậu còn nhớ có những chuyện nào đặc biệt khó quên không?*

Bởi vì đọc *Đưa mắt nhìn theo* của Long Ứng Đài, khi gấp sách lại, thử nhắm mắt hồi ức thật lâu, mong đợi thanh xuân lãng mạn như khói lửa và những tình tiết muôn màu rực rỡ ấy giống như nước thủy triều dâng lên trong ký ức. Từng tấm từng tấm ảnh trong sách gói ghém hồi ức tươi đẹp, từng chữ từng câu chạm vào lòng người.

Thủy là người hiếm hoi chứng kiến thay đổi từng chút một của tôi trong những năm qua. Vì cách rất gần nên khẽ lắc đầu đã có thể thấy rõ những năm tháng tôi cố gắng vùng vẫy này. Do đó chỉ có cậu ta uống ngà ngà bèn chống cằm bảo: “Cậu quả là một người tốt, cũng quả là một kẻ khiến người ta chán ghét.”

Nhắc đến những tháng ngày trong quá khứ, cậu ta luôn nhớ rõ hơn tôi rất nhiều. Bởi vậy đôi khi tôi thường hỏi: *Tớ của lúc đó đang làm gì nhỉ?* Sau đó cauaj ta mở to mắt, ngó tôi, như thể tôi mắc chứng mất trí nhớ rất đổi nghiêm trọng, thế là tôi mất kiên nhẫn giục, cậu nói nhanh đi.

Vì tin tưởng tôi, cậu ta đã mổ mắt cận thị bằng phương pháp Lasik. Sau khi ca mổ lần đầu tiên thất bại, cậu ta đã nằm suốt mười ngày trên giường không làm được gì cả. Lúc đó tôi làm việc ở Hồ Nam, hằng ngày chỉ có thể nói chuyện điện thoại với cậu ta, tâm trạng của cậu ta cực kỳ tồi tệ, một dạo cho rằng kiếp này mình bị mù lòa – Khi cậu ta nói như thế tôi tin, cậu ta luôn là người tự cảm giác đặc biệt xấu, trời đẹp cũng thường bị tâm trạng xấu của cậu ta làm cho hồng lét. Sau đó tôi quả thực không thể trở mắt nhìn tiếp nữa, bèn đề nghị, hay là cậu đến Hồ Nam sống chung với tớ nhé.

Lúc cậu ta kể đoạn này, ký ức của tôi đứt gãy. Tôi đành ậm ờ trả lời: Ừ, ừ,ừ. Sau đó thì sao?

“Sau đó tớ liền đến Hồ Nam, hằng ngày cậu đều trở về rất muộn. Lúc ấy rất vất vả, bọn mình bèn cùng nhau nhận các kiểu các dạng chuyên mục, ghép chữ lung tung cũng kiếm được một ít tiền.”

“Hà? Lúc đó bọn mình cùng viết chuyên mục sao? Là những chuyên mục gì?”

“Chủ yếu đều là chuyên mục của cậu, cũng giúp cậu sửa, lần nhiều nhất bọn mình nhận được nhuận bút 4000 đồng. Ban ngày, tớ đem quần áo của các bạn cùng phòng đến phòng giặt ở làng Đại học, hằng ngày đi một vòng trong trường, tâm trạng cũng trở nên rất tốt, cảm thấy chất lượng cuộc sống cũng được nâng cao rất nhiều.”

Phải rồi, dạo ấy chúng tôi vừa thi nghiên cứu sinh xong, hẹn nhau gặp mặt ở Hồ Nam. Trước đó mọi người đều nói cậu ta là Tiểu Huỳnh Lỗi, nhưng lần đầu gặp mặt, sắc mặt cậu ta xám xịt, cảm giác như bị nhốt ở ven ở ven biển Thanh Đảo làm nhục ba ngày ba đêm trốn trở về. Cậu ta bảo khi mình thi nghiên cứu sinh ở Thanh Đảo, trong phòng lạnh ngắt, mặc hai chiếc quần len nằm trên giường cũng cảm thấy không đủ - Cậu ta luôn không biết chăm sóc bản thân cho lắm, lần cãi nhau dữ dội nhất giữa tôi và bạn bè chính là với cậu ta. Bấy giờ tôi đã đến Bắc Kinh làm việc, nhờ cậu ta hấp một ít thực phẩm ăn liền, cậu ta cho luôn đồ ăn vào bát sứ, rồi đặt bát sứ vào lò hấp, hấp một tiếng đồng hồ mà thần vẫn chưa nóng.

Bản thân tôi chính là một người không giỏi chăm sóc cho mình, nên gặp phải người còn tệ hơn mình càng cảm thấy nóng nảy bực bội, vì mấy cái thần liền cãi vã om sòm một trận, từ tính cách kéo đến phẩm chất từ chuyện nhỏ không làm tốt lời tới chuyện lớn không thành được, dắt dây đến nguyên tắc kết bạn, rồi đến lời dự đoán rất lâu rất lâu về sau.

Đám chúng tôi cùng đến từ Sâm Châu có mấy người bạn tốt. Bất kể xảy ra chuyện thế nào, mọi người luôn mỗi năm họp mặt vài lần, trò chuyện về tình hình gần đây. Từ sau chuyện thần liền, tôi liền lười tán gẫu với cậu ta, bởi lẽ tôi cứ bị ối cảm thấy: Cậu hấp xong thần liền trước đã rồi hãy nói chuyện với tớ - Thật vậy, có khi con người ta quả là biến thái đến độ kỳ quái lạ lùng.

Thế rồi cậu ta ở lại trường, tiếp tục làm thầy giáo ở Phúc Đán. Tôi vẫn cho rằng cái con người ngay cả thần liền cũng hấp không chín kia lại có thể thế nào cơ chứ? Sau này người khác lần lượt nhắc đến chuyện thấy cậu ta thay mặt thị xã Phúc Đán trên *Ngày ngày cầu tiến*<sup>[5]</sup>, thấy cậu ta đoạt giải thưởng lớn về thơ ca gì đó, lại được mời đến đâu phát biểu, nhận được tài trợ bao nhiêu, tôi đều nghĩ bụng – Đừng đề cập chuyện này với tôi, trong thâm tâm

tôi cậu ta mãi mãi là con người hấp không chín màn thầu kia!!! Vì màn thầu đó hấp không chín dẫn đến tôi cũng luôn kiên định cho rằng cậu ta chính là một người không muốn học thêm tri thức sinh tồn, chỉ muốn sống ở trường sau đó chết ở trường! Xong rồi vẫn chưa hả giận, còn nói đầy khiêu khích: Có cần so thử ai sinh tồn được ở dã ngoại trong thời gian dài hơn không??? – Hiện giờ nhớ lại, đoán chừng cậu ta còn chưa đến dã ngoại đã phải chết rồi, nhất định là bị bệnh cường ép điên cuồng này của tôi dọa cho sợ hãi quá mà chết.

*[5]: Ngày ngày cầu tiến: Một talk Show về lễ nghi, đạo đức công cộng, văn hóa của Đài Truyền hình Vệ tinh Hồ Nam.*

Tôi không thể không thừa nhận, thi thoảng tôi đúng là một người có IQ thấp tè. Tôi rất hay khăng khăng, bảo thủ trước một lý lẽ nào đó, tuy tôi luôn răn đe bản thân phải độ lượng, độ lượng, trở thành một chàng trai độ lượng giống như Lý Tiểu Huệ trở thành một cô gái độ lượng, thế nhưng đó lại là một chuyện khó làm được vô cùng.

Tết năm nay, cậu ta quá chén, cầm chai rượu vang đỏ đến tìm tôi, chỉ vào mũi tôi ra dấu một hồi, tôi dìu cậu ta đi xuống cầu thang. Thời gian nán lại Sâm Châu không dài lắm, nhân lúc họp mặt gia đình, tôi gọi cả cậu ta đi cùng, còn có cậu em họ của tôi. Trên bàn cơm, tôi luôn miệng dạy dỗ cậu em họ, em họ cứ vâng ạ vâng ạ, xem ra rất muốn rời khỏi tôi rồi làm người trở lại.

Vì có việc gấp, tôi phải đi trước, bèn nhờ Thủy đưa em họ tôi về.

Sau đó mới biết, chiều hôm ấy em họ tôi theo cậu ta gặp vài tốp bạn, Thủy cũng từ góc độ của tôi giúp em họ tôi sắp xếp quy hoạch tương lai của nó một cách đầu vào đầy. Em họ tôi thậm chí hưng phấn yêu cầu mang giấy bút đến để Thủy giới thiệu cho nó một số sách hay, liệt kê một danh mục sách.

Mẹ và bà ngoại luôn hy vọng tôi dạy dỗ em họ thật tốt, ai ngờ sau khi trò chuyện một hai năm vẫn chưa có hiệu quả rõ rệt gì, vậy mà Thủy lại có bản lĩnh dạy bảo em họ tôi nghe theo. Tôi lòng đầy phiền muộn ngòi đó nghĩ ngợi nguyên nhân hậu quả của chuyện này. Thủy nói: Cậu yên tâm được rồi, năm xưa cậu đã dạy tớ, thì phải tin rằng tớ cũng có thể dạy em họ cậu thật tốt như vậy.

Cậu xem cậu đi, vừa giúp tớ chăm sóc em họ tớ, vừa giúp tớ cùng nhớ lại quá khứ, điều quan trọng là, bất kể lúc nào cậu đều không tức giận, những điểm này, tớ phải học tập cậu mới được.

Tớ nhớ, cách đây không lâu Thượng Hải đổ một cơn mưa tâm tã, bọn mình bắt taxi đi trên con đường trong trường của Phúc Đán, cậu trả tiền, tặng tớ hai cuốn sách, giúp tớ mở cửa xe, vẫy tay nói tạm biệt.

Trên đường về nhà, tớ mong rằng mình luôn sống trong ký ức của cậu với dáng vẻ hoàn chỉnh, đợi khi tớ lại quên, vẫn có thể đến hỏi cậu, một lần nữa trải qua bộ phim nhiều tập hoàn chỉnh mang tên cuộc đời.

*Đọc đến đây, tôi có xung động muốn gập máy vi tính lại. Hít một hơi thật sâu, cây bạc hà trong phòng sách lớn lên rất tươi tốt, do đó trong không khí cũng thoảng mùi của nó. Tôi nghĩ, đọc những câu chữ này, ắt hẳn các bạn cũng hiểu được tâm trạng của tôi. Trong đời người, luôn phải có một hai người bạn như vậy. Tôi bèn cầm di động lên nhắn cho cậu ta những lời nghĩ đến ban nãy, mười phút sau vẫn chưa có hồi âm. Tôi thử bấm số, phát hiện số này đã không tồn tại. Thế là tôi lại giận sôi gan, đổi số điện thoại lại không thông báo, cậu ta của hiện tại hiển nhiên vẫn thiếu khả năng sinh tồn xã hội... Bạn học Tiêu Thủy!!!*

Ngày 15 tháng 7 năm 1012

## Thanh xuân của bạn ở đâu?

Một lần cảm thấy văn chương của một người có thể hay đến thế, dễ đọc đến thế, tiêu biểu cho khí độ khảng khái và lòng dạ của một người đến thế, hoàn toàn là vì thanh niên Quách.

Hồi năm thứ nhất Đại học, toàn khoa Ngữ văn tiến hành thi viết kiểm tra trình độ. Đề của Triết là “Luận Tam Quốc”, đề của tôi là “Khuôn mặt làm bằng vải dệt thủ công kẻ ô hoa li ti”, đề của Khiếu Đông là “Vua cò”.

Lần đầu tiên kiểm tra trình độ, ai nấy viết bạt mạng, có người khoe khoang văn phong, có kẻ phô trương học thức, luận bàn cổ kim, gượng gạo cứng nhắc, làm bộ làm tịch. Lần viết văn đầu tiên của sinh viên mới đều là cả viện chấm bài, thầy Diêm Chân sau này đạt được giải thưởng văn học đương đại với cuốn sách *Nước sông Thương Lang* cũng là một trong những giám khảo. Mặc dù chúng tôi viết đến độ bản thân rờn rờn nước mắt, cuối cùng thành tích của lớp chúng tôi vẫn phải dùng cụm từ “thất bại thảm hại” để miêu tả. Các lớp khác đều có ba, bốn bài văn mẫu được chọn, đến lượt lớp chúng tôi, chỉ có thanh niên Quách được chọn, mà còn là hạng nhất được giáo sư toàn viện đề cử. Chính là lần đó, tài văn chương của thanh niên Quách trở thành vàng hào quang bầu bạn cậu ta suốt bốn năm.

Trở lại nói về thanh niên Quách.

Năm thứ nhất Đại học tôi mới vào trường, lúc đang sắp xếp giường, nghe thấy bạn học năm ở đối diện đang nói chuyện điện thoại với người nhà bằng tiếng nước ngoài tốc độ cực nhanh, nói xong, mỉm cười với tôi, lên giường nghỉ trưa. Sau khi lo liệu ổn thỏa, tôi dùng điện thoại ký túc xá báo cáo với gia đình. Mẹ hỏi bạn học cùng phòng của tôi tốt không? Tôi cố ý nhấn mạnh: Tốt lắm ạ, còn có một bạn học người nước ngoài, nhưng con vẫn chưa biết cậu ta là người nước nào, có điều chắc chắn là quốc gia châu Á. Thái Lan hay Ấn Độ thì phải?

Sinh viên đến từ chốn xó xỉnh nhỏ bé như tôi, có thể sống cùng một phòng ký túc xá với sinh viên tỉnh lý liền cảm thấy hơi to phát tài rồi, có bạn học thủ đô liền dựa dẫm vào hơi thở của người ta, gặp được bạn học người nước



ngoài quả thật chính là một chuyện đặc biệt long trọng, trong mấy cuộc điện thoại tiếp theo, cứ phát triển mở rộng chuyện này mãi.

Đợi đến sau khi Tô Triết từ bên ngoài về tới, tôi ra về rất thần bí hỏi cậu ta nam sinh ở đối diện là người nước nào, cậu ta liếc nhìn tôi và đáp: “Động Khẩu, Thiệu Dương, Hồ Nam.”

“Thứ tiếng cậu ta nói không phải ngoại ngữ sao?”

“Đúng, so với tiếng địa phương của bọn mình, thứ tiếng cậu ta nói chính là ngoại ngữ. Tiếng phổ thông của cậu ta thì miễn bàn, cậu ta nói tiếng phổ thông cậu sẽ tự sát mất.”

*Thanh xuân* là bản nhạc mà năm thứ nhất Đại học chúng tôi tập ghi-ta đầu tiên.

“Hoa nở hoa tàn của thanh xuân khiến tôi mệt mỏi nhưng không hối hận, mưa rơi tuyết bay của bốn mùa khiến tôi đắm say nhưng không tiêu tụy, làn gió khẽ khàng giấc mơ nhẹ nhàng sớm sớm tối tối dịu dàng, áng mây nhàn nhạt giọt lệ man mác năm năm tháng tháng đậm bạc.”

Trong học viện biểu diễn tiết mục, Miêu Miêu làm ca sĩ chính, mặc một chiếc váy chờ bị người ta vén, mặc dù hát tới mức đường núi mười tám khúc quanh, tất cả mọi người vẫn chìm đắm trong bầu không khí.

Đến nỗi khi viết bài này, tôi nghe bài hát ấy, vẫn có thể nhớ tới dáng vẻ mỗi người một cây ghi-ta ngồi ở mép giường luyện tập, cảnh mời nữ sinh cùng khiêu vũ tại trung tâm hoạt động, chẳng ai mạnh dạn bắt chuyện với nữ sinh, cuối cùng đành nam sinh cùng nam sinh ôm nhau xoay tới xoay lui.

“Có đưa bé huyết còi đi ngang qua ngoài cửa, tôi và Khi nằm trên giường, chẳng nói chẳng rằng. Nghe tiếng còi từ xa đến gần rồi lại xa dần, trong lòng cuộn sóng...” Thời gian lâu quá rồi, có phải thanh niên Quách đã viết như vậy hay không, tôi cũng chẳng nhớ rõ lắm, nhưng trong đầu mãi mãi đều nhớ như in cảnh “bọn trẻ huyết còi” đó, đến nỗi sau này trong văn tôi viết, mấy chữ ấy cũng thường xuyên xuất hiện. Tôi vẫn nhớ tâm trạng khi đọc *Thanh xuân* của cậu ta, từ đầu đến cuối, không dừng lại giây nào, liền mạch một hơi, giống như sự phụ nội công cao thâm đang giúp chúng tôi đã thông hai mạch Nhâm Đốc. Nói thật lòng, văn của thanh niên Quách khiến tôi lần đầu tiên hiểu rõ cái gì mới là văn hay. Sau khi đọc xong, Khiếu Đông luôn miệng



khen: Đây mới là văn hay, thanh niên Quách giỏi thật.

Bởi vì mọi người đều bảo cậu ta quá giỏi, nên sau đó thanh niên Quách chẳng mấy khi viết văn nữa, mấy năm còn lại đều nghiên cứu thơ ca, ghi-ta và những phương thức nghệ thuật có thể giải phóng thiên tính khác. Tuy nhiên văn của cậu ta viết hay số một lại đã là sự thật không bàn cãi. Trong ba năm sau đó, bạn học khoa Ngữ văn kể cả tôi vẫn kiên trì không lơ lửng tìm kiếm phong cách của mình từ việc viết các thể loại văn khác nhau, thi thoảng nhờ thanh niên Quách chỉ bảo, cậu ta nhiều nhất trả lời một câu “Hi hi”. Vì cho dù nói nhiều rồi, bạn cũng chưa chắc nghe hiểu được tiếng phổ thông của cậu ta, cũng chứng minh thứ tốt mãi mãi đều chỉ có thể hiểu ý chứ không thể truyền đạt bằng lời.

Tốt nghiệp rồi. Nam sinh trong ký túc xá chia năm xẻ bảy. Khiếu Đông đi Sán Vĩ làm cảnh sát, Tô Triết vào Cảnh sát Võ trang Quảng Châu, Giang Hoa đến Cục Quy hoạch Hồ Nam, Vu Hồng đến Điện tín Hồ Nam, tôi vào Đài Hồ Nam, Lỗ Lương ở lại trường, còn có người đến các ban ngành chức năng Nhà nước. Các nữ sinh người thì kết hôn, người thì sinh con, người thì ra nước ngoài. Theo lý mà nói, đời người đến thời khắc này cũng đã mất đi vẻ rực rỡ ngày xưa, những xao động của tuổi trẻ ấy đến đây đã kết thúc, không ai mong đợi đôi bên có thể sống kiêu trời long đất lở gì nữa.

Thanh niên Quách quyết định đến một trường đại học nào đó ở Tân Cương làm trợ giảng, dạy nghệ thuật đương đại, đi biên biệt ba năm trời. Thịnh thoảng đăng nhập vào nhóm bạn học, giữa đồng ảnh đám cưới và ảnh chụp chung cả nhà của các bạn học, đăng lên vài tấm ảnh ở Tân Cương và cả tác phẩm mới nhất của mình, trừu tượng mà tùy ý, cái tính bừa bãi tùy tiện ấy của cậu ta vẫn không thay đổi.

Mỗi lần cậu ta xuất hiện, mọi người đều xôn xao trả lời ở bên dưới, vì cậu ta là người đi nhanh nhất, chạy xa nhất, trạng thái tự do nhất trong số chúng tôi, cậu ta tượng trưng cho tự do của tập thể cả lớp. Lời nhắn bên dưới là: Đợi bọn tớ đi thăm cậu nhé; sáu tháng cuối năm nay tớ dẫn bà xã đi, nhớ đón bọn tớ đấy; sang năm bọn tớ hẹn nhau mùa xuân, cùng đi Tân Cương gặp cậu...

Câu trả lời của cậu ta vĩnh viễn đều là: Được chứ được chứ được chứ được chứ.

Sau đó, theo tôi được biết, xưa nay chẳng có một người nào đi. Chẳng ai

trong xa hội gấp gáp này còn có thể đánh liều giữ lời hứa về tự do của mình, đây hẳn là một dạng bi thương.

Vì nguyên nhân mà mọi người đều biết thanh niên Quách không thể tiếp tục nán lại ở đó, một mình đến đóng cọc cắm dùi, cuối cùng một mình trốn chạy về. Trong điện thoại cậu ta nói: Suýt nữa mất mạng luôn rồi. Tiếng phổ thông của cậu ta vẫn tệ hại hết sức! Hễ nghe là khiến tôi rất muốn mỉm cười, sống mũi cay sè.

Các bạn học thường nói rất thích gặp tôi, là vì hình như gần đây năm tôi không có thay đổi, họ nhìn thấy tôi cứ như nhìn thấy họ của quá khứ. Cảm ơn tôi vẫn bám trụ trong ký ức của quá khứ.

Khi nói chuyện điện thoại với thanh niên Quách, tôi đột nhiên có một ý thức rất mạnh mẽ thế này, giọng điệu và cách cậu ta nói chuyện cứ như hồi năm thứ nhất Đại học, con người ấy mà tôi nhìn thấy luôn chưa từng thay đổi.

Hiện giờ cậu ta ở Bắc Kinh, đến Bắc Kinh hơn một năm rồi, đã ổn định, cuối cùng cũng tìm được phương thức liên lạc của tôi. Hôm trước trên blog tôi đọc được tin nhắn cậu ta gửi: *Khi, vẫn khỏe chứ? Từ là Quách Trân Minh, đến Bắc Kinh hơn nửa năm rồi, ở làng họa sĩ Tống Trang, ngụ trong căn viện nhà nông, sống cuộc sống thôn quê, làm nghệ thuật đương đại. Cậu có thời gian thì đến chơi, ở đây là một thế giới khác. Chúc mọi sự tốt lành!*

Đột nhiên muốn khóc quá chừng... Nguyên nhân khóc không nói ra được, bạn biết đấy, để mua nhà, để mua xe, để được càng nhiều người coi trọng, tôi giống như tất cả mọi người, hằng ngày bận rộn quay cuồng, có weibo rồi cũng không muốn bỏ ra một tiếng viết một bài blog nữa, có quá nhiều bạn bè ngay cả weibo đều không muốn viết, sách mua về đặt ở đầu giường hoặc trong phòng vệ sinh mỗi ngày đọc chưa đầy một trang, email chưa đọc cả đồng lớn cũng cố ý làm ra vẻ không nhìn thấy. Trong trạng thái này, đột nhiên thấy một người gọi biệt danh thời Đại học của tôi, giọng điệu thẳng thắn vô tư ấy, phương thức trực tiếp ấy...

Cùng chị Vi về nhà, Phi Phi của nhà chị ngồi ở ghế sau. Phi Phi 12 tuổi rồi. Từ khi chị Vi hai bàn tay trắng đã đi theo chị, mãi cho đến nay. Nếu dùng tuổi của con người để so sánh, trong loài chó Phi Phi đã 80 tuổi. Nó ngồi đó, ngồi rất an tĩnh, chị Vi gọi một tiếng tên nó, nó đứng dậy, từ ghế sau ghé sát đầu tới. Cọ Cọ, lại ngồi xuống.

Thanh xuân, chính là thứ như vậy. Cho dù năm tháng thay đổi thế nào, thanh xuân đều tồn tại với một tư thế xưa nay không đổi nào đó, vào lúc lơ đãng nhắc nhở bạn, thanh xuân của bạn ở đây. Dẫu sự đời rồi ren và đời đời ra sao, hãy giữ gìn nét vô tri, đơn thuần, lương thiện ấy nơi sâu thẳm nội tâm, vì đó mới là chúng ta thật sự.

*Sau lần trước để lại tin nhắn, đến nay, tôi vẫn chưa gặp được thanh niên Quách. Tôi thậm chí không biết số di động của cậu ta đã đổi chưa, cũng không biết phải chăng cậu ta vẫn một mình sống ở làng họa sĩ Tống Trang, không biết triển lãm tranh của cậu ta có thành công hay không. Về hồi ức, chẳng rõ vào lúc nào đã trở thành công cụ mà chúng ta đem ra cố gắng chứng minh sự ngây ngô và thuần túy của mình. Lúc cùng ngồi quây quần thì thốn thức, sau khi tản đi lại trở về hiện thực chẳng chút động lòng. Bạn rơi lệ nóng, bộ dạng như có được vật quý giá nhất cũng vền vện giới hạn ở thời khắc nhắc đến quá khứ, thế là, ngồi quây quần truy điệu thanh xuân từ lâu đã trở thành tiêu khiển cuối tuần sét đánh bất động của thanh niên lớn tuổi. Chúng ta chưa từng đi thăm thầy cô, chưa từng liên hệ bạn học, chưa từng về trường cũ, không có thời gian và hứng thú bấm gọi số của người bạn cũng bàn nghĩ đủ mọi cách tìm được. Tất cả đều là hình thức cứng tế, thanh xuân chết đi hóa thành tro cũng không chôn vùi được sự độc thân tịch mịch hiện giờ. Do đó, tình yêu nói yêu là yêu, chuyển đi nói đi là đi mới tỏ ra càng quý báu. Đó là phương thức tốt nhất để chúng ta tránh khỏi linh hồn xơ cứng.*

Ngày 22 tháng 3 năm 2012

*Về nhà nghỉ lễ Quốc khánh, trở lại đã viết một bài weibo: Đã gặp rất nhiều bạn học và bạn cũ, uống rất nhiều rất nhiều rượu. Trước đây tôi cũng nghĩ, đợi đến kỷ niệm một năm, ba năm, năm năm tốt nghiệp gặp lại, nhưng thật ra trong quá trình đó rất nhiều người đã mất liên lạc. Tất cả bạn bè hiện giờ có thể gặp được đều lần sau ít hơn lần trước, thậm chí bạn không biết thời gian gặp lại lần sau. Trước số phận chưa rõ, hết thấy lời hứa hẹn của thiếu niên đều chỉ là sự an ủi của hiện tại. Rồi một ngày kia bạn sẽ thấu hiểu: Có những người, có những việc, một khi bỏ lỡ, chính là cả đời.*

Ngày 10 tháng 10 năm 2012

## “Mọi người cố lên!”

Ngày hôm nay của năm 2004, tôi đã mang theo một chiếc vali đến Bắc Kinh, lòng không lo lắng vương vấn gì. Trong trường hợp xấu nhất, tôi lại trở về, về thành phố mình đã sống 18 năm mà thôi.

Ngày hôm nay của sau năm sau, tôi nhìn đồ đạc chất đầy căn nhà 73m<sup>2</sup>, lòng đầy bi thương. Sáu năm, trải qua đủ kiểu hỗn chiến giữa người và người, sự làm tổn thương của bạn bè, hoặc dùng thân thể cố sống cố chết chống đỡ hoặc bị người khác vu cáo hãm hại, cuối cùng tôi đã xây dựng lên lô cốt của mình.

Hôm nay trong phòng hóa trang có người bảo: Họ kể hôm qua anh nói... Họ nói anh nêu ý kiến rằng... Cách nói không đầu không đuôi, đôi là tôi trước đây sớm đã tranh luận rồi, nhưng hiện tại tôi có thể hoàn toàn xem đây là một câu chuyện cười.

Trước đây đi giải thích, đi tranh luận, là sợ. Sợ mình đắc tội người khác, sợ mình bị người ta tiêu diệt, sợ những cảm nhận nhỏ vô vị đó.

Hiện tại không đi giải thích, không đi tranh luận, vẫn là sợ. Sợ lãng phí thời gian của mình, sợ bản thân làm mờ nhạt tiêu điểm, sợ ảnh hưởng khẩu vị thưởng thức cuộc sống kiếp này.

Sáu năm, đã thay đổi một chút, cũng không thay đổi gì cả.

Một chiếc vali phát triển thành một mảnh rừng rậm nhiệt đới con con.

Một thiếu niên trở thành một nguy trung niên mặt dày mày dạn.

Trước đây, hằng ngày đúng giờ cập nhật blog.

Bây giờ, hằng tuần đúng giờ cập nhật blog.

Trước đây, hằng ngày tưởng tượng cuộc sống tương lai.

Bây giờ, hằng ngày hồi tưởng mỗi một ngày trong quá khứ.

Trước đây, rất khó kết giao được một người bạn thật lòng.

Bây giờ, thật lòng kết giao mỗi một người bạn xứng đáng qua lại.

Trước đây, phải nói rất nhiều lời mới có thể thăm dò tiếp tục hẹn hò lần nữa.

Bây giờ, nói đúng một câu liền có thể lạng lẽ uống cả chai rượu.

Trước đây, cho rằng mình không sửa soạn gì cả vẫn rất bảnh trai.

Bây giờ, cho rằng mình ăn vận một chút vẫn rất anh tuấn.

Ba năm trước, mấy nhà hóa trang trẻ tuổi theo sếp của họ, làm trợ lý hóa trang của chương trình.

Hôm nay, mấy nhà hóa trang trẻ tuổi ra ngoài mò mẫm lẫn lộn đó cuối cùng lại trở về chính thức tiếp nhận cả khâu tạo hình và hóa trang của Quang Tuyền. Nhìn cả đám người 8x quen thuộc chen chúc tất bật trong phòng hóa trang, dưới tầng hàng trăm đơn vị truyền thông đang chờ Quách Phú Thành, chờ Thư Kỳ, chờ Trương Tịnh Sơ, chờ Ngô Kinh, Trâu Triệu Long, Trần Mộc Thắng. Tiểu Lộ cầm bộ đàm nói: Lễ ra mắt truyền thông của phim *Toàn thành giới bị* còn một phút nữa sẽ bắt đầu, mọi người cố lên!

Cho dù bao nhiêu năm nữa trôi qua, tôi đều thích khẩu hiệu “Mọi người cố lên” ấy.

*Buổi chiều họp ở công ty, hai trăm con người chen chúc trong phòng họp rộng lớn. Cuối tháng công ty sẽ tổ chức đại hội sáng tạo, đây là cơn bão táp đối với đầu óc mà công ty cách hai năm tổ chức một lần. Là một trong những phòng ban quan trọng nhất của công ty, Phòng Sự nghiệp Tin tức Truyền hình đương nhiên không thể thua. Tôi và Đinh Đinh Trương động viên mười phút, sau đó nói: Mọi người cố lên! Tất cả vừa cười nói vừa rời phòng họp, cảm giác thật tuyệt.*

Ngày 11 tháng 10 năm 2012

## Sống trong thế giới của mình

“Đừng cảm ơn tôi, đây là thứ cậu nên có.”

Nếu không phải Tuyên Dao đã nói câu này, có lẽ tôi hoàn toàn không biết cái gì là mình nên có. Tôi thuộc chòm sao Song Ngư, đã quen tự mình lặn cấn, quen nhường nhịn làm người đàn ông khả ái, quen tự mình trị thương tránh cảnh khó xử.

Tôi sống rất lạc quan, lạc quan hơn đại đa số người. Do đó tôi luôn nói với bạn mới, mệt gì đó khổ gì đó buồn bã gì đó những điều ấy đều không nhằm nhò gì, cho nên tôi mới có thể nhớ mãi những niềm vui trong nỗi khổ kia, liên không cho là khổ nữa.

Tôi cũng từng một mình đeo tai nghe, đi bộ vòng quanh thành phố mình đã sống mười mấy năm, nghe thấy giai điệu du dương cũng khóc đến lồng ngực phập phồng, đứng ở ngã tư đường, nhìn bóng dáng mỗi tình đầu sót lại trên đường dành cho người đi bộ, ngồi xỏm trên thao trường nhìn vận động viên dần dần tản đi hết, sắc trời cũng từ lam thẫm biến thành xám mờ, từ xám mờ thành đen kịt.

So với máy bay, tôi thích tàu hỏa hơn. Trong toa tàu giường mềm yên tĩnh, ngồi bên cửa sổ cạnh lối đi, hưởng điều hòa, nghe bản nhạc quen thuộc, bất kể là từng hồi hận hay từng yêu thương, nội tâm đều dễ dàng trở nên tràn đầy.

Có những bài hát giống như thời gian vậy, có thể trôi đi mất, cùng tồn tại với sinh mệnh.

Chính vì hiếm khi chia sẻ với người ta, cho nên bản thân cũng trở thành một chiếc máy đảo rác cực lớn, may mà những năm qua đã động não khá nhiều, mới có thể phân loại những thứ rác rưởi này, từng phút một, cuối cùng hình thành thư viện của mình. Khi gặp lại phải vấn đề đối ứng, vào thẳng thư mục tìm được biện pháp ứng phó yêu cầu bức xúc lúc trước.

Đến nỗi gặp phải những người vì xung động mà làm ra chuyện trái với lệ thường, tôi luôn lặng lẽ thản thờ dài. Tuổi ấu trĩ sớm đã trôi qua, tôi đã không để tâm bị bạn bè gọi là ngụy trang đáng sợ, đạo hạnh sâu xa, giả vờ trong sáng hay là điều gì khác nữa, tôi quá hiểu rõ bản thân, tỏ tường đến



mức không cần bất cứ ai mách bảo “Cậu phải thế nào, cậu không thế thế nào, cậu còn có thế thế nào”.

Nếu một ngày kia, rốt cuộc bạn biết làm sao để bản thân tự do tự tại hơn giống như tôi, thì ngày đó, chúng ta mới có thể đối thoại như người lớn. Tôi sống trong thế giới của mình rất thoải mái, tôi cũng biết ai sẽ khiến thế giới của mình phong phú hơn, song sau khi bạn bước vào thế giới của tôi, lại tiến hành định điểm đánh nổ đối với những kiến trúc tôi đã mất nhiều năm xây nên, lý do là chúng không thích hợp với bạn.

Nhưng bạn có thích hợp với chúng không?

Còn là tay học việc vừa ra nghề, đã muốn đi đánh nổ lô cốt, cuối cùng trở thành liệt sĩ; vẫn chỉ là ở trong một thế giới hư cấu, không viết vào sách giáo khoa của chúng ta được.

Tôi xem bản thân rất thấp, nhưng tịnh không có nghĩa là bạn có thể xem tôi rất thấp. Tôi nhìn nhận tôi và bạn nhìn nhận tôi là hai chuyện khác nhau, do đó xin đừng tự ra chủ trương kéo gần quan hệ của hai chúng ta.

Chị Vi thường nói: Có lúc không gặp cậu thì thấy không thoải mái, vậy mà gặp rồi cũng chẳng muốn nói gì, gọi món, ăn uống, thanh toán, lên xe, thả cậu xuống ở cổng tiểu khu, sau đó ra về. Đôi khi, con người ta chính là cần một vật trang trí không thể thiếu trong thế giới tinh thần của mình. Thế giới của tôi chỉ có một vị chủ nhân là tôi, nếu một ngày nào đó có chiếc máy giặt chọt nảy ra ý tưởng lạ lùng muốn trở thành chủ nhân thế giới của tôi, thì hãy xem tôi có tháo banh nó ra không.

Bổ sung một câu:

A: Tớ đi công tác vất vả lắm, hôm nay cậu tiếp tục thác mộng để tớ mơ thấy cậu nhé, như vậy tớ mới không cảm thấy cô đơn.

B: Cậu giày vò tớ quá rồi đấy, tớ chạy đến đó xa lác xa lơ, hôm qua đã bị mệt đến chết rồi. Chi bằng bọn mình chọn một thành phố ở giữa đi, tìm giấc mơ của một người xa lạ mà gặp mặt, để người khác mơ thấy bọn mình đi, mọi người đều không mệt.

Đoạn đối thoại thật cảm động lòng người, xã hội hài hòa thì nên sống cuộc sống hài hòa như vậy.

*Đọc, đã quên mất chủ nhân của đoạn đối thoại ngắn sau cùng này là ai. Lúc đó khi ghi lại chắc là cảm thấy cực kỳ ngọt ngào, sau hai năm, ai lại nhớ ai từng nói những gì chứ? Chẳng ai rời xa ai thì không sống nổi, không sống nổi chỉ là bạn cảm thấy mình đã bị tổn thương, bạn phải dùng đối phương để bịt vết thương mà thôi. Thật ra trong quá trình bạ liên tục bị tổn thương những năm qua, vết thương của bạn từ lâu đã học được cách tự khép miệng. Có lẽ trong đầu bạn vẫn còn nổi rầu rĩ đình ninh nhớ mãi, nhưng trong lòng bạn sớm đã buông xuống. Có lẽ ngoài miệng bạn vẫn lải nhải nói bạn yêu ai, song vết thương của bạn đã lành lặn từ khuya, bạn đã quên vết thương ở đâu rồi.*

*Đây chính là chúng ta ở thời buổi này. Chúng ta dễ bị tổn thương hơn bản thân vẫn tưởng, tuy nhiên chúng ta dễ gánh vác hơn chúng ta của hiện thực.*

*Ngày 10 tháng 10 năm 2012*



## Bố tôi

Kỳ nghỉ lễ Một tháng Năm về nhà. Bố đã điện thoại cho tôi từ rất sớm, hỏi tôi sắp xếp thế nào, sau đó bảo sẽ dẫn tôi đến một ngôi làng đánh cá, nhỏ mẻo.

Tôi và bố có một đặc điểm chung, rất thích đi ở nơi xa lạ, có non xanh nước biếc càng tốt, đi một mạch, chẳng nói câu nào, người đi chậm ta cũng đi chậm, người đi nhanh ta cũng đi nhanh, người chạy ta cũng chạy, đó là quan hệ cha con trong ý nghĩ của tôi.

Còn bố cũng bắt đầu thích sắp xếp lịch trình khi về nhà cho tôi. Lần trước bố dẫn tôi đến thôn xóm cổ xưa có lịch sử năm trăm năm, đứng ở đầu thôn phân tích phong thủy với tôi và bạn bè, đâu là đất trồng trái, đâu là sông uốn quanh, trong thôn đã có bao nhiêu vị Trạng nguyên, kết cấu của thôn thế nào thế nào. Mỗi lần bố nói đến những chuyện này, tôi liền rất nghiêm túc lắng nghe đôi câu, khi càng nói càng sâu xa, tôi bèn không chịu nổi nữa, tung tăng cầm máy ảnh chụp xung quanh.

Bố gọi các anh em của hai gia tộc cùng đi, thôn xóm mà chúng tôi tới cách Sâm Châu chỉ mấy chục cây số, tính từ khi đi vào núi cũng chỉ mất nửa tiếng, đường núi vòng trái vòng phải, xanh rì dễ chịu, rẽ thêm một khúc ngoặt, cảnh sắc biến ảo khác hẳn.

Mẹ mở cửa sổ xe ra, bảo: “Không khí nơi này tốt, mau mau hít vài hơi, Bắc Kinh đâu có không khí trong lành thế này.”

Không biết bắt đầu từ lúc nào, mẹ rất thích để tôi chiếm hời, món hời đủ kiểu đủ loại đều để tôi chiếm, tất cả đều là vì thường ngày tôi không có thời gian, mà bây giờ đã có, tranh thủ một chút. Trước đây tôi cảm thấy mẹ rất tào lao, bây giờ tôi nghĩ, nếu tôi là mẹ, có lẽ tôi sẽ bảo con trai tôi đào cả một ít đất mang về Bắc Kinh để trồng cây.

Đạo trước xem xong bộ phim tài liệu *The Horse Boy* nói về trẻ em mắc bệnh tự kỷ, tôi nghĩ, nếu tôi có một đứa con mắc bệnh tự kỷ, liệu tôi có thể vì bé mà đảo lộn tư duy định sẵn của mình hay không, giống như người bố người mẹ trong phim đưa con đi Mông Cổ, cầu xin sự giúp đỡ từ vu thuật

Shaman mà họ hoàn toàn không hiểu rõ. Để chữa khỏi bệnh tự kỷ của con trai, bố mẹ đưa trẻ bị pháp sư Shaman dùng roi quất đến toàn thân chi chít vết thương, họ không hiểu làm vậy có ý nghĩa gì, nhưng vẫn tiếp tục chịu đựng, không rên tiếng nào. Tôi không dám khẳng định mình sẽ làm như vậy, song tôi khẳng định nếu tôi mắc bệnh tự kỷ, bố mẹ tôi sẽ làm như vậy.

Ngồi trên xe, càng nghĩ như thế.

Khi cậu em họ đeo bình ắc-quy sau lưng lội xuống dòng sông nhỏ bắt cá, bố xách chiếc thùng đứng bên cạnh nhặt. Bố kể hồi bé bố thường bắt cá kiều này, còn nói trước đây có người do điện quá mạnh, lỡ tay khiến mình bị điện giật chết. Lúc bố nói, không giống như hồi trước hề nói đến chuyện gì muốn tôi ghi nhớ bèn quay đầu lại nhìn tôi mà nói. Chẳng hạn trước kia lên núi hái thảo dược, bố ghé sát tôi, chỉ tôi xem các loài thực vật, nói chúng có công dụng gì, tôi chẳng nhớ gì cả. Còn hiện giờ, bố lảm bảm một mình, ngược lại, từng câu bố nói tôi đều ghi nhớ.

Bố dạy tôi nhổ măng loại nào, dạy tôi làm sao bóc đi lớp vỏ bên ngoài mà không làm tay bị thương.

Tôi đã 29 tuổi rồi. Đi đặng sau bố, bố chăm chú nhìn cá dưới sông bị điện chích ngất nổi lên, chỉ huy cậu em họ vớt. Tôi đề nghị: Để con đeo bình ắc-quy cho. Bố nói: Bình này nặng lắm, con đeo nổi không? Tôi liền gỡ ngay bình ắc-quy từ trên người cậu em họ, đeo suốt dọc đường.

Tôi đăng chuyện đánh cá bằng chích điện lên weibo, đông đảo bạn bè hỏi tôi cảm giác thế nào, vì họ chỉ nghe nói chứ chưa tự mình đánh bắt bao giờ. Tôi liền rất đặc ý kể ra.

Về đến Bắc Kinh, lật xem những tấm ảnh này, trong lòng đầy cảm xúc. Bố tôi cũng sắp 60 tuổi rồi, trong hơn 50 năm, ông từng đi qua vô số con đường, từng ngắm muôn vàn phong cảnh, từng thể nghiệm rất nhiều cuộc sống. Sinh mệnh gần 30 năm này của tôi, mỗi ngày mỗi tháng mỗi năm đều tràn đều mọi thứ mà đôi mắt bố từng nhìn thấy.

Trong cơ thể tôi đang chảy dòng máu của bố.

Bố đứng phía sau dìu tôi, dạy tôi biết đi xe đạp.

Bố nâng tôi, dạy tôi biết bơi.

Bố chuyển bóng cho tôi, dạy tôi ba bước vượt rào.

Sau đó bảo tôi rằng đau nên mua Metronidazole, các bạn học bị ốm nói triệu chứng bố liền kê đơn thuốc cho chúng tôi.

Bố dẫn tôi đi săn, ngắm địa mạo nguyên thủy, cùng tôi chơi chèo thuyền vượt ghềnh thác.

Bố cho tôi biết xem phong thủy thế nào, dẫn tôi vào bếp của nhà hàng xem đại sư phụ làm thức ăn.

Bố làm con quay, ván trượt đơn giản cho tôi, cũng dạy tôi cách tính bài khi chơi bài (mặc dù kỹ thuật của bản thân ông cũng thường thôi).

Khi làm phẫu thuật, bố bảo tôi mặc áo choàng vô khuẩn đứng trên ghế xem ông bận rộn dưới ngọn đèn không bóng. Hiện giờ bố còn dạy tôi làm sao đánh bắt cá bằng chích điện, nhổ mĂNG.

Bố đã cho tôi cả cuộc đời còn chưa đủ, ông vẫn không ngừng bảo ban tôi làm sao suy nghĩ, làm sao tiến bộ, làm sao thực hiện giá trị của mình, sau đó, bố chia sẻ mỗi một kỹ năng ông học được, bố từng vì thế mà có những thể nghiệm vui vẻ.

Nếu tôi là bố, tôi có thể làm được một nửa của ông không?

Hôm nay thầy Trương Hồng Kiệt trả lời phỏng vấn nói rằng: Vợ tôi mắc chứng huyết khối não, tôi thường trêu bà ấy, bảo kiếp sau tôi nấp trốn, không để bà tìm thấy. Bà ấy liền chăm rãi hồn hển nói, nấp tôi cũng tìm thấy ông. Tôi mong rằng kiếp sau chúng ta vẫn sẽ làm vợ chồng.

Còn Lâm Khôn nhìn Lý Tiểu Uyên nói: Không biết có pahir xem *Saint Seiya (Áo giáp vàng)* nhiều rồi hay không, tôi luôn cảm thấy mẹ tôi là nữ thần Athena, còn tôi là Pegasus Seiya, tôi sẽ luôn ở cạnh mẹ bảo vệ mẹ.

Mỗi người đều đang sống rất hạnh phúc, tôi cảm thấy nguyên nhân tôi hạnh phúc là, cuối cùng tôi hoàn toàn hiểu được niềm vui khi ở bên họ, nhất là khi bố tôi thấy tôi cũng thích bắt cá, còn mẹ tôi thấy tôi giúp bà nhổ mĂNG.

*Tôi quả là một đứa con trai ngoan.*

*Ngày 29 tháng 6 năm 2012*

*Bố thật sự là một người bố tốt.*

*Ngày 10 tháng 10 năm 2012*

## Bạn đừng đi đến nửa đường thì không đi nữa

Chòm sao của tôi là Song Ngư.

Lúc còn trẻ không thích thừa nhận chòm sao của mình, không biết bắt đầu từ khi nào, chòm sao này lại trở thành từ mà tôi bằng lòng thường xuyên nhắc đến. Phải rồi, hiền lành, dễ tin tưởng bất cứ ai. Tinh tế, nhận biết được hết thái nhân tố không tốt với mình, còn phải vờ làm ra vẻ không hề kiêng kỵ. Thản nhiên đối mặt tất cả mọi việc, rõ ràng trong lòng buồn bã đến chết đi được vẫn phải gắng gượng an ủi người khác rằng không sao đâu.

Giữa người và người, luôn kết duyên nhờ điểm giống nhau. Niềm đại giống nhau, khu vực giống nhau, người quen giống nhau, sở thích giống nhau, nếu tốt hơn, còn có sách cất giữ giống nhau, từng thích nghe cùng một bài hát, từng theo đuổi cùng một ca sĩ ngôi sao.

Vì từng gặp gỡ những người khác nhau, từng nói rất nhiều lời khác nhau, muốn khiến hai con người hoàn toàn không hiểu rõ tiếp nhận lẫn nhau, cần phải bỏ ra thời gian dài qua lại, thăm dò và cùng trải qua từng phút một, mới có khả năng đạt được tính nhất trí ở những phương diện nào đó. Bởi đã có tính nhất trí, mới có lối xung hô là bạn thân này.

Do đó khi chúng ta gặp người hơi hơi có một vài điểm tương tự với mình, liền kích động đến mức không thể kiềm chế bản thân. Bởi vì bạn không cần giải thích năm xưa khi đọc cuốn sách ấy vì sao nước mắt đầm đìa, bởi vì đôi phương và bạn chỉ một dấu tay liền có thể biết rõ ngọn ngành. Bạn cũng không cần nhấn mạnh trên MSN: Xin lỗi, tớ không thích trợ từ ngữ điệu vừa rồi của cậu. Sau đó đôi phương còn cảm thấy bạn rất lập dị, rất vô lý làm âm ỉ, rất bụng dạ nhỏ mọn, rất kỳ lạ không sao nói rõ được.

Ngay cả cách dùng một từ “ồ” cũng có thể nói đến một hai ba bốn năm sáu bảy cảm nhận tương đồng. Ở đầu bên này máy vi tính, bạn bắt giác đỡ trán, bắt đầu thấy lòng nặng trĩu.

Tôi thích các bạn - những người trong quán bar, là vì mọi người đối với người khác hết sức hào sảng, nói một là một, hai là hai. Chúng ta đều xung động, đều xử sự theo cảm tính, đều thông qua việc quen biết lẫn nhau mà cảm

thấy cuộc đời đầy sức mạnh. Tôi thích các bạn - những người rạng rỡ như ánh nắng, là vì nội tâm mọi người đều có một vùng đất cấm không bị chạm đến, chỉ mở ra với đôi bên. Tôi thích các bạn – những người lớn tuổi hơn tôi, là vì các bạn thường nhắc nhở tôi rất nhiều kết luận mà các bạn trải qua bao năm mới rút ra được, các bạn nói ra được từng sai lầm mà tôi đã phạm phải, đồng thời cũng có thể cho tôi biết từng ưu điểm của tôi. Tôi thích bố mẹ tôi, là vì mỗi lần tôi tranh luận với họ, họ đều yên lặng nghe tôi nói, sau đó ngầm thừa nhận thái độ của tôi. Tôi cũng thích các bạn – những người cùng cộng sự với tôi – vì các bạn thường khiến tôi cảm thấy cuộc đời thật tốt đẹp, đều bởi chúng ta tin tưởng phương hướng chính xác, công bằng và lương thiện.

Chúng ta đều đang phân đấu, chúng ta mê mẩn mỗi lần họp mặt tập thể, đấu chân kẻ trước người sau trên bãi biển Pattaya, cuộc tâm sự dưới ánh trăng trên đảo nhỏ bốn bề là nước của Hồ Nam, sự huyên náo ở quán ăn, bữa tối làm thêm giờ nơi vỉa hè. Chỉ vì có các bạn giống mình cùng nhau chia sẻ và tiếp tục.

Nhưng con người ta càng trưởng thành, càng lo lắng quan hệ dạng này sẽ bỗng nhiên đứt đoạn.

Quan hệ bền vững một thời đã đoạn tuyệt, tôi từng tự hỏi: Nếu chúng ta là người thân, phải chăng còn có khả năng khôi phục. Câu trả lời là khẳng định, đáng tiếc, chúng ta không phải người thân, cho nên không có sự bảo vệ bẩm sinh. Cho dù mấy mươi năm sau, cuối cùng một ngày kia chúng ta nhận thức được sai lầm của mình, vì thân phận người thân, chúng ta có thể cúi đầu, nhưng không có, thế là quan hệ thân thiết đến mấy cũng đành lựa chọn kiếp sau gặp lại.

Bởi vậy sau đó, dùng mọi cách biến hết mọi quan hệ mà mình cho là thân thiết thành người thân. Tôi có ngưỡng chịu đựng vô tận, tôi có tính tình tốt siêu cấp, tôi có thể nhẫn nhịn một vài bất mãn, chỉ vì tôi luôn xem bạn là người thân, cho nên xin đừng lãng phí sự tín nhiệm này.

Có người bạn nói: Chúng ta đều là con một, so với người khác càng khao khát có anh chị em từ bé sống bên nhau, nhưng ai thật sự hiểu rõ quan hệ giữa anh chị em chứ? Quan hệ của họ đích thực hài hòa giống như chúng ta nghĩ chăng? Vô tư như thế chăng? Gần gũi như thế chăng? Chẳng qua là một tòa thành vây bủa.

Cái gọi là lương duyên là lưỡng tình tương duyệt, như có vàng ngọc làm bạn, mới được xem là thêu hoa trên gấm.

Cái gọi là bạn bè là cơ duyên quen biết, nếu có sự giống nhau vô tận mới được xem là một giọt máu đào hơn ao nước lã.

Xem mỗi người bạn đều là người thân có thể trở thành một giọt máu đào hơn ao nước lã để kết giao mới là mục đích thật sự. Có lúc, các bạn đã bỏ ra mười năm cùng trưởng thành, bỗng dưng phát hiện, người được bạn gọi là rất giống người thân đó không ngờ đã đứng ở phía trước đợi bạn từ lâu, câu nói đầu tiên chính là: Sao giờ mới đến? Tôi đã đợi cậu ở đây mười năm rồi.

*Một năm nay, tôi đã quen biết một người bạn rất quan trọng. Chúng tôi gọi nhau là tâm gương. Anh luôn khiến tôi phản tỉnh bản thân, sau đó tổng kết: Anh mới là một Song Ngư rất đáng tin cậy. Thấm thoát hai năm đã đi hết, chúng tôi luôn nhất trí. Vào rất nhiều năm trước, có lẽ tôi cũng muốn trở thành người như anh vậy, cho dù đứng gần nhìn, anh cũng trong suốt đến độ không có khúc xạ. Tôi cứ nói, nhẹ nhõm một chút thoải mái một chút, sau đó phát hiện, khi chúng tôi bên nhau, ở anh mới là sự nhẹ nhàn thoải mái như không có ai khác.*

*Bạn thân thật sự chính là một linh hồn sống trong hai thể xác.*

*Ngày 31 tháng 7 năm 2012*

## Xem mỗi giây là cả đời để sống

Ipod của em để ở chỗ tôi đã hai năm.

Chưa từng chạm đến.

Tình cờ lục ra, nhớ đến hồi đó em dặn dò tôi phải đem đi sửa, trong khi sắp soi, phát hiện trong máy vẫn còn điện. Phần tai nghe đã hỏng, không nghe được nhạc, lúc ấy em cũng nói như vậy, nên giao ipod của mình cho tôi.

Lướt qua danh mục, rất nhiều bài hát tôi chưa từng nghe, hẳn đó là ca khúc em phải nghe hằng ngày, tôi nghĩ.

Tôi lấy loa riêng ra, cắm vào.

Jim Brickman, tôi chưa từng nghe, sau nhạc của anh ta, là *Cảnh không người* của Trần Dịch Tấn. hai bài hát liền mạch với nhau, nghe hay lạ lùng. Cách phối hợp này chưa bao giờ xuất hiện trong thế giới của tôi.

Sau đó, cứ thế, mãi nghe nhạc của em, trong óc cũng từ từ hiện lên hình ảnh em mà tôi không hiểu rõ, trong tình huống nào mới nghe nhạc yên tĩnh như thế, trong tình huống nào mới nghe nhạc khúc thương cảm như thế.

Em hỏi tôi có hiểu rõ em không? Nếu là trước đây, tôi sẽ đáp rằng có.

Tính cách, tính khí, phương thức tư duy quen thuộc của em, nơi em đến lúc chán chường, món quà sinh nhật tôi em sẽ tặng, tôi không cần suy nghĩ cũng biết đáp án.

Nhưng sau khi tôi đã nghe nhạc của em, em lại hỏi tôi câu này, tôi sẽ thoáng ngẩn ra, sau đó trả lời: Có lẽ là không.

Thế giới chân thực của em - người mà tôi chưa bao giờ hiểu rõ này mới là em hoàn chỉnh, có một không hai. Còn em mà tôi hiểu rõ ấy, chỉ là khi đối diện tôi mới có tư duy như thế, phản ứng như thế, tiết tấu và biểu cảm như thế. Người tôi hiểu rõ chỉ là em khi ứng phó với tôi chứ không phải là em thật sự.

Trong nháy mắt, tôi đột nhiên vỡ lẽ. Rất nhiều người cho dù bao nhiêu năm trôi qua, gặp gỡ tri kỷ xưa, vẫn sẽ khinh khỉnh nói: Dù sao thì cậu cũng



là một người như thế, năm xưa cậu... vân vân.

Thật ra hiện giờ xem ra với những lời này chẳng có ý nghĩa chút nào. Một khi tôi rời xa bạn, tôi của lúc này không phải là cái tôi mà bạn vẫn tưởng ấy nữa. Vì lúc đó tôi để tâm bạn, nên tôi mới tỏ ra rất mực hèn mọn, rất mực nhạy cảm, rất mực nóng lòng mong đợi. Nhưng một khi mất đi sự để tâm đó, bạn là ai chẳng liên quan đến tôi, mọi thứ của tôi thừa bạn sơ kỳ thực đều là bọt bóng, cũng là hư ảo, càng là khói lửa. Không cần phải nhớ mãi trong lòng, giả thiết trở thành kết cục của cuộc đời tôi, điều đó suy cho cùng không tốt với bạn. Tôi dù sao cũng đặc sắc hơn cái tôi trong tưởng tượng của bạn.

Đêm qua cùng mọi người xem bản cắt thô kết cục của *Ly ái*, đã khóc ba lần. Cuối cùng lá thư mà Cà Chua gửi từ quá khứ đến tương lai viết rằng: *Yêu nhau quá ngắn, mà lãng quên quá dài. Sinh mệnh quá ngắn, mà nhung nhớ quá dài. Nắm tay quá ngắn, mà nguội lạnh quá dài. Nụ hôn quá ngắn, mà hồi vị quá dài. Gặp nhau quá ngắn, mà chờ đợi quá dài.*

Nếu sinh mệnh luôn tồn tại mệnh đề mâu thuẫn nhường ấy, chúng ta hãy xem mỗi một giây là cả đời để sống.

*Giờ đây xem ra, rất nhiều người bao gồm bản thân chính là như thế, khi tốt thì dịu dàng ngoan ngoãn vô cùng, lúc trở mặt hoàn toàn trở thành một người khác. Người trước kia dần dần thay đổi, dù sao cũng có sự thay đổi. Người hiện tại trực tiếp chết máy, chẳng buồn cả chào hỏi. Thật ra tôi cũng biết, càng là người trở mặt không nhận người, thì càng là người trọng tình cảm, bởi vì không không chế được nỗi nhớ lúc gặp lại, cho nên chi bằng kìm nén tạp niệm dâng trào. Càng là người có thể quá độ ôn hòa, cười nói như cũ, thì trong lòng họ bạn cũng chẳng qua là một vị khách qua đường mà thôi. Các bạn cứ hận tôi đi, cảm ơn các bạn vẫn nhớ tôi.*

Ngày 11 tháng 10 năm 2012

## Kẻ thù khiến tôi sống mạnh mẽ hơn

Thỉnh thoảng sẽ nghĩ, vì sao một người bạn nào đó của tôi và một người bạn nào đó khác là kẻ thù nhỉ? Hoặc cũng sẽ nghĩ, vì sao người bạn đó của tôi lại làm bạn với kẻ thù của tôi nhỉ?

Tôi cũng rất hiểu, sắp 30 tuổi mà trong lòng tôi vẫn còn khái niệm kẻ thù này quả thực là ấu trĩ đến cực điểm. Đừng nói ai hỏi tôi vấn đề này, những người hễ cho rằng bản thân là vĩ nhân đều sẽ nói như thế.

Họ duy trì hòa bình của thế giới này, họ sống không vương một hạt bụi như tiên nữ xuống trần, họ là gương mẫu của loài người, là tháp hải đăng của cuộc đời, là xuân dục của tiến bộ.

Người vờ ngốc sẽ không hiểu khái niệm kẻ thù này. Thật ra tôi lại rất thích khái niệm kẻ thù này. Bởi vì có kẻ thù, tôi mới có động lực tiến về phía trước. Cảm thấy nhất định phải sống tốt hơn kẻ thù mới có ý nghĩa. Đối với tôi, kẻ thù mới là xuân dục, kẻ thù chính là tim gan của tôi tính mệnh của tôi. Không có kẻ thù, cuộc sống mỗi ngày vắng lặng tẻ nhạt, thiên hạ thái bình, dù sao cũng phải xảy ra chút chuyện gì đó mới được.

Kẻ thù thật ra cũng không hẳn là kẻ thù. “Người” trong câu “Lấy người khác làm gương có thể rõ cái được mất”, quá nửa là kẻ thù. Lấy đối phương làm gương, bản thân có được, đối phương chắc chắn mất đi rất nhiều. Nếu đối phương có được, bản thân mất đi, quan hệ của cả hai nhất định không tốt cho lắm. Tóm lại, hai người ắt hẳn không phải là bạn bè.

Kỳ thực đợi qua vài năm nữa, những kẻ thù kia lại đều trở thành bạn bè, lại nhắc đến những chuyện chướng mắt trước đây, tất nhiên cũng sẽ bật cười khanh khách.

Gần đây gửi tin nhắn cho bố Trương, anh chưa bao giờ trả lời. Từ khi anh và bà xã về Phúc Kiến sinh con thì bật vô âm tín.

Còn nhớ lúc anh mới đến quản lý phòng Chương trình, tôi và anh Hiếu Hi bàn bạc không thể hợp tác với anh, bởi vì anh chen vào khiến thầy Tô lúc đó là sếp lớn ra đi. Thế là mỗi lần họp đều không phát biểu, chỉ thị mệnh lệnh anh đưa xuống cũng không chấp hành, nhớ lại, ấu trĩ chết đi được. Cho dù là

cách làm như thế, cũng không cản trở quan hệ tình cảm như cha con người nhà giữa anh và mọi người sau này.

Tóm lại, mỗi giai đoạn tôi đều cần một, hai kẻ thù, sống mới mạnh mẽ.

*Lúc còn trẻ, luôn sống như phim truyền hình, mỗi tập đều muốn có một, hai cao trào, cuối cùng đều kết thúc bằng việc mình giành được thắng lợi. Ít ra, hiện giờ nhìn lại, tôi của thời gian trước sống tràn trề nhiệt huyết, xem cuộc đời như có ống kính đang quay vậy. Tôi của hiện tại dường như lại đang kiểm chứng một sự thực khác – Cuộc đời không cần nhất định phải tìm được đối thủ cạnh tranh, chỉ cần bạn làm tốt chính mình, đột phá chính mình, đánh bại cái chính mình mà bạn nghĩ, thì bạn không thể nào còn có đối thủ. Một người đã đánh bại bản thân, sao có thể thua người khác.*

*Sực nhớ đến Tả Hữu Hồ Bác của Chu Bá Thông<sup>[1]</sup>, sau đó thảm thốt ra một tiếng: Ô!*

*[1] Chu Bá Thông là một nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp Anh hùng xạ điêu và Thần điêu hiệp lữ của Kim Dung. Ông đã sáng tạo ra Tả Hữu Hồ Bác - tay trái và tay phải đánh nhau, là môn võ công độc đáo chỉ dành cho những người có đầu óc hoàn toàn vô tư, trong sáng.*

Ngày 11 tháng 10 năm 2012

## Quá trình là phong cảnh, kết quả là buu thiếp

Họ uống rượu của năm 1982, là vì họ lại nhớ đến những chuyện ấy của năm 1982. Cho dù sự đời qua đi thế nào, rượu vang đỏ mang theo hương thơm của nó đã ngưng đọng thời gian, hơi say, là một từ rất tuyệt diệu – Anh nói.

Lên ba tầng cầu thang bằng sắt loang lổ vết gỉ, đẩy ra một cánh cửa bọc da khép kín, lên hai bậc thêm nữa, người và người chen chúc với nhau, dưới nguồn sáng đặc chế của quây bar, ly rượu trong tay mỗi người trở thành chỉ dẫn duy nhất.

Một lần họp mặt lúc nửa đêm, có người đã uống mấy ly vẫn giữ được sự tỉnh táo tối thiểu, có người nhăm nháp vài ngụm vẫn xem là tham dự một buổi giao lưu quan hệ công cộng, cũng có người từ xa lạ đến nhiệt liệt, giữa cảnh chen chúc không chịu nổi mà rơi vào tình thế đầy lúng túng.

Thế rồi không biết sao lại thảo luận đến cuộc đời.

Sau đó trong quá trình lãng quên thời gian, anh nói mê hoặc, uy hiếp, tuyệt vọng là ba yếu tố hợp thành thế giới, nói thay cũ đổi mới là động lực duy nhất chỉ dẫn người ta đi tới. Còn nói rất nhiều, những mùi vị độc đáo trong óc bởi vì chất cồn mà bốc hơi ra ấy.

Nằm trên ghế chân cao, ngắm nghía quán bar được đồn là của Vương Gia Vệ này. Chất cồn của niên đại khác nhau bị che lên màu sắc khác nhau, niêm phong trong chai rượu khác nhau. Sau đó xảy ra một vài tranh chấp, anh nói: Thứ uống vào là thời gian, thứ bốc hơi ra là câu chuyện, thứ ngủ vùi đi là phản bội, thứ nhớ được duy nhất là ánh mắt.

Thế là tôi sực nhớ đến bản thân khi nghe *Mây khói thoảng qua* năm xưa.

Rất nhiều năm đã trôi qua, dần dần học được tùy theo tính cách mà làm, tôn trọng nội tâm, có được niềm an ủi, như thế tái sinh.

Một đêm nọ nghe sư phụ giảng kinh, tôi hơi mất kiên nhẫn hỏi: Vì sao, những điều mà các thầy nói đó tôi đều không hiểu rõ lắm, nếu thầy đã biết thế giới này là do công thức hình hình sắc sắc tạo thành, việc gì phải khổ sở lãng phí ngàn ấy thời gian đi giải thích từng công thức một. Còn tôi, chỉ dùng

công thức của mình để giải cấu trúc tất cả.

Thầy nói: Tất cả tín ngưỡng, cuối cùng đều là tín ngưỡng vị Phật ấy của nội tâm. Đó là một cái bạn khác.

Do đó tôi rất thích một câu nói đọc được gần đây. “Bệnh tâm thần phân liệt của tôi đã khỏi, tôi và tôi đều rất tốt.”

Tôi và tôi đều rất tốt.

Tìm thấy và không chế, giao lưu và trao đổi, tìm thấy một cái bạn khác của sinh mệnh bạn, một cái bạn khách quan khác độc lập với thế giới chủ quan của bạn. Đó mới là tôn giáo của bạn và tín ngưỡng của bạn.

“Mọi người áp ủ một kiểu tư tưởng cao cả mà đơn thuần nào đó, điều này khiến họ quy y tôn giáo cùng loại. Thứ tạo thành khác biệt của các giáo phái luôn là vật thêm vào cơ bản nào đó. Các kiểu tư tưởng đã vượt qua khoảng cách thời đại, bày tỏ lòng tôn kính lẫn nhau bằng lễ nghi Hội Tam Điểm không hề có thiên lệch.” Có lẽ một kiểu tư tưởng cao cả mà đơn thuần nào đó chính là một Chân Ngã khác.

Nói đơn giản, nếu ngay cả bản thân bạn cũng nhận biết không rõ, không kiểm soát nổi cảm xúc của mình, không nắm bắt được hành vi của mình, không phát huy ra sự ảm nhận của mình, ngược lại khoanh tay trước ngực, tán gẫu chuyện một người bạn không hề tìm hiểu và biết rõ nào đó, trong mắt Thượng đế, ít nhiều sẽ cảm thấy có phần nực cười. Ừm, quả thực nực cười.

Bạn nói thật ra tôi cũng chẳng qua như thế.

Đó là vì chúng ta đều chẳng qua như thế, cho nên mới luôn hướng đến phương hướng đó không ngừng theo đuổi, vàng dương ở phía trước, là đứng cách thật xa tiếp nhận ơn huệ, hay là giống như chim kền kền bay đón mặt trời, cơ thể tan chảy trong ánh nắng, thế gian không tìm thấy bất cứ thi thể nào của chúng.

Viết đến đây, rất muốn chia sẻ với bạn bài hát *Quá trình* của Đan Bảo. *Tất cả chỉ là quá trình, tất cả đều là quá trình. Trước khi rời khỏi thế gian, tất cả đều là quá trình. Tất cả quá trình này, chúng ta từng yêu hay hận, những thứ ta tưởng là kết quả ấy, thật ra là một điểm dừng, mỗi lần qua một điểm dừng, không ngừng bắt đầu mỗi một chặng đường. Mỗi một buổi tối, mỗi một nửa*

*không được chọn của mỗi một chọn lựa, đều đang thắc mắc bạn có tiếc nuối hay không. Gương mặt xa lạ bạn chưa từng thấy, nước nóng hơn hay lạnh hơn, mềm miêng mềm mỏng hơn hay cay nghiệt hơn, những điều sâu sắc hơn, làm thế nào thể hội? Ánh mắt của ai sâu thẳm nhất? Làm thế nào thể hội? Nụ cười dạng nào quý giá nhất? Không quên được nhất? Sự thực gì bạn không buông bỏ được nhất? Tăm tối không quên được, hoang mang không quên được. Hồi những ai đang trải qua, đó đều là quá trình. Chúng ta gửi gắm hy vọng vào con đường, thành phố, gửi gắm tinh thần vào điện ảnh, âm nhạc, văn chương, mọi người ghi lại nét chân thực mà họ nói. Như thế, bạn chỉ biết câu chuyện kết cục. Viết ra kết quả, bởi vì mọi người thích đi ngược lên ngọn nguồn lược bớt quá trình, từng cái bạn bắt gặp, từng cái bạn rải rác, đều được nhất nhất nắm bắt trong phim âm bản. Thế nên quá trình là phong cảnh, kết quả là bưu thiếp.*

Bạn xem, nếu chúng ta tiếp tục cuộc đời kiêu ấy, đời người đại đế cũng chỉ có thể lặp lại như vậy, thậm chí còn không đặc sắc bằng được viết thành lời bài hát. Chúng ta có thể viết công thức lên giấy, viết xếp hạng lên giấy, viết kinh nghiệm lên giấy, viết những gì mình cho là đúng lên giấy, đem giấy làm thành đèn không minh, sau đó đốt đèn. Ngẩng đầu, nhìn chúng bay đi thế nào, ai nhất được thì là của người đó, dù sao cũng không liên quan đến chúng ta nữa.

Còn hai người đã mất đi hạch não là chúng ta, thì có thể hoành hành ngang ngược trên thế gian này rồi. Ừm, ngang ngược lâu rồi...

Có câu nói rất ra vẻ ta đây, nhưng tôi rất thích. Có thể xem là câu kết của nhật ký hôm nay: Tôi thích nhà thờ yên tĩnh trước khi nghi thức bắt đầu hơn bất cứ bài giảng đạo nào.

*Mãi đến hôm nay, tôi vẫn thích thỉnh thoảng sau khi bình tĩnh tự thuật, thêm vào sự khẳng định của mình. Không thể đi khắp nơi giành được sự khen ngợi của người khác, đành đổi cách để tự mình ủng hộ chính mình. Đến nỗi khi đọc câu chữ trước đây, trong óc tôi thường hiện ra hình ảnh một cậu con trai hơi vũng vàng thận trọng xoa trán một cậu con trai hơi ương bướng, sau đó cậu thứ nhất luôn có thể giải quyết cậu thứ hai bằng cách của mình. Đó là hình ảnh luôn tồn tại trong quá trình trưởng thành của tôi, chỉ có sau khi người này trở nên vũng vàng thận trọng, hai cậu con trai kia mới trở thành một người. Nhưng tôi nghĩ, ngày ấy có lẽ mãi mãi sẽ không đến.*

*Ngày 22 tháng 3 năm 2012*



## Hiểu rõ bản thân mới có nhân duyên tốt

Nhớ đến những tháng ngày sống một mình đó. Dùng máy vi tính viết rất rất nhiều chữ, hỏi bản thân vô số vấn đề, sau đó viết từng chút một, từ từ chỉnh lý ra đầu mối. Liên tục thốt lên, ồ hóa ra mình là một người như thế.

Tôi từng phát hiện mình quá ưa thể diện, tôi từng phát hiện mình quá sợ mất đi một người nào đó, tôi từng phát hiện mình đang sống cuộc sống quá đổi dựa dẫm vào người khác, tôi từng phát hiện mình hóa ra rất lợi thế, tôi cũng từng phát hiện mình trông thật khó coi, bản thân thật sự không phải là dạng người có thể đi tuyến đường khoe khoang tài năng và học vấn, tôi từng phát hiện mình đích thực thích giờ chút khôn vặt, tôi phát hiện mình từng lạm dụng và thấu chi sự tín nhiệm của người thân đối với mình.

Giống như sau này tôi cũng phát hiện thật ra mình rất ngoan cường, tôi phát hiện thật ra không có chuyện gì làm khó được bản thân, tôi phát hiện hóa ra bản thân bất chấp tất cả cũng có thể không cần thể diện như thế, tôi cũng phát hiện kỳ thực mình có một chút lòng chân thành, tôi phát hiện từ từ hóa ra bản thân cũng có chút ít tiếng tăm.

Trong quá khứ, tôi so đo bất cứ lời chê trách sau lưng nào của người ta đối với mình. Hiện tại, bạn chỉ vào mũi tôi mắng tôi, tôi cũng có thể tươi cười.

Có người bạn hỏi: Vì sao hiện giờ cậu thay đổi nhiều đến thế? Ai đó đã giúp cậu phải không?

Phải, rất nhiều rất nhiều người từng giúp đỡ tôi.

Nhưng người quan trọng nhất là Lưu Đồng.

Chúng ta luôn để tâm hình tượng của mình trong mắt người khác, nôn nóng tìm hiểu người xa lạ chỉ từng gặp mặt hai ba lần, thăm lén ngòi lê đôi mách về người chẳng có liên hệ gì với mình. Song những người này, ngay cả bản thân đều không hiểu rõ mấy, ngược lại hấp tấp đi tìm hiểu người khác.

May thay, trong mấy năm qua, tôi thường ở trong nỗi cô độc. Thế là người bạn tốt nhất của tôi chỉ có bản thân, viết lách trước khi ngủ, hỏi tưởng trước khi nhắm mắt, ngày lại qua ngày khiến bản thân dần nhìn thấy sự hư vinh của mình, thói ích kỷ của mình, khuyết điểm của mình, đủ thứ việc riêng và ác



niệm không ai hay biết của mình. Mỗi lần khi tôi vô cùng buồn bã tiếp nhận những kết luận “hóa ra mình thật xấu xí”, “hóa ra mình thật sự không phải là người văn hóa gì”, “hóa ra mình thật sự chẳng có vốn liếng gì”, “hóa ra có lúc mình thật sự yếu đuối đến chết đi được”, tâm trạng của tôi *down* đến tận đáy. Người khác mắng bạn, bạn còn có thể phản bác, song tự mình mắng mình, ngay cả cơ hội phản bác cũng không có, chỉ đành chấp nhận.

Nhưng cũng chính là như vậy, bắt đầu từ một ngày nào đó, tôi đột nhiên cảm thấy bản thân không quá dỗi để tâm cách nói của người khác nữa. Bởi vì, tôi là một người ra sao, tôi rõ ràng hơn bất cứ ai, tôi giỏi cỡ nào, kém cỡ nào, trước khi các bạn phát hiện, từ lâu tôi cơ bản đã nhận ra rồi. Do đó tôi không còn sợ được sợ mất trước sự chỉ trích của người khác đối với mình, mà nhanh chóng cải tiến, nhanh chóng uốn nắn, nhanh chóng bù đắp.

Trong quá trình con người ta trưởng thành, vấn đề khó khăn lớn nhất không phải là sự hiểu lầm của bạn bè đối với mình, mà là chúng ta cố sống cố chết không chịu thừa nhận bản thân mà bạn bè nói đó. Con người bạn trong mắt bạn bè, và bản thân bạn trong mắt bạn không hề chồng khít nhau, điều này mới là nguyên nhân quan trọng cản trở chúng ta trở nên tốt hơn.

Cho nên, các bạn thân yêu bên cạnh tôi, hãy bỏ thêm một chút thời gian vào việc tìm hiểu bản thân, bớt đi một chút thời gian dùng để ứng phó người khác. Vì cuối cùng, người dành cho bạn sự giúp đỡ có lợi nhất, ngoài bản thân bạn, không có ai khác.

*Nếu nói năm lớp 12 thi vào Đại học Sư phạm Hồ Nam đã có phương hướng là lần thăng hoa thứ nhất trong đời tôi, vào ngành truyền hình đã có mục tiêu cụ thể là lần thứ hai, thế thì sự hoàn thành bài nhật ký này mang ý nghĩa là bản thân của lúc đó có lẽ đã biết mình là ai, đã thăng hoa đến giai đoạn thứ ba của cuộc đời. Gần 30 tuổi mới sơ lược hiểu ra mình là ai, quả là một chuyện vất vả cực nhọc mà đáng để mừng vui thanh thản.*

*Tuy những quan điểm này không phải hoàn toàn thích hợp với mỗi người, mặc dù đã có những quan điểm này, tôi vẫn thỉnh thoảng bức tức, nhưng đối với tôi tác dụng tốt nhất là ở chỗ - Cho dù bạn không muốn đối kháng đấu tranh nữa, những điều này đều là đường rút lui mà bạn thuyết phục bản thân.*

Ngày 11 tháng 10 năm 2012

## **Năm 2011, tôi 30 tuổi, tôi của lúc đó cho rằng:**

Trước đây, rất khó kết giao được một người bạn thật lòng.

Bây giờ, thật lòng kết giao mỗi một người bạn xứng đáng qua lại.

So với lựa chọn của chúng ta, kết quả của mọi chuyện đều tỏ ra không quan trọng nữa.

Cảm nhận của lựa chọn vượt xa hưng phấn khi có được.

Trong từng khoảnh khắc của cuộc sống, chúng ta đều là người mà chúng ta muốn trở thành, chứ không phải là người mà chúng ta từng trở thành.

Do đó, tôi bèn kịp thời dán nhãn từng cái một lên tất cả những niềm hạnh phúc của hiện tại, để chuẩn bị cho kiếp nạn trầm luân vào một ngày nào đó. Lúc ấy, rơi vào trong bể khổ, đôi tay vùng vẫy trên mặt biển, một cọng rơm một mẩu nhãn dán tiện tay tóm được chính là câu kê cứu mạng.

Mọi cuộc tình đều là một ván cờ, luôn có kết thúc, lại bắt đầu một ván mới. Tôi không thể bảo đảm ván cờ này chơi được suốt đời, tôi chỉ có thể cố gắng hết sức để ván cờ này có kết cục hòa, để chúng ta đôi bên có một *ending* tốt đẹp. Như thế, chúng ta đều chẳng còn mảy may tiếc nuối này nữa.

Cứ xem như đời người lại đi thêm vài bước

Bầu trời xanh ngắt đến lạ lùng, giống như quang cảnh một năm rồi lại một năm.

Năm nay tôi bước vào tuổi 30.

Rất nhiều năm tôi đều thử thoát khỏi lời đánh giá: “Bạn nông nổi, không vững vàng thận trọng, làm ầm ĩ quá.”

Tôi sợ mãi đến khi mình không giằng khỏi nổi nữa, tôi mới hiểu rõ, tôi chính là một người như vậy. Do đó tôi lưu lại một số địa chỉ mạng, tiện tay là có thể nhấp vào mở ra, bản thân tôi một thời cũng cầm con chuột, đọc từng chút một, cảm nhận từng chút một như thế.

Chẳng hạn A Tam Mộc Quân, cũng chính là blog của Sam. Chẳng hạn blog của 223. Sau này 223 chuyển hình thành công, tình cảm trong văn

chương dần dần trở thành thứ mà tôi càng ngày càng không hiểu, tôi liền đọc câu chữ lúc trước của anh. Sau đó blog của anh cũng dọn nhà, nhưng liên kết của tôi vẫn không thay đổi.

Bạn thấy đấy, năm xưa chúng ta đều yêu thích blog như thế, có vẻ như ai nấy đều không buông bỏ được. Nói thực, hai tháng trước tôi cũng suy nghĩ chuyện có cần đổi blog hay không.

Kết luận là không cần.

Tôi là một người sống yêu ghét rạch ròi. Yêu ghét của người khác đối với tôi cũng vậy.

Nhiệt liệt lại rõ ràng. Lạnh lẽo mà rung động lòng người.

May thay tôi có một vị sư phụ cùng tôi cập nhật câu chữ, chụp ảnh. Đơn thuần xem là dùng trong nhà, không có tác dụng nào khác.

Cậu nhóc mà tôi quen ấy, trước đây nói chuyện thì thì mà mà, hờ tí là rơi lệ. Sau đó một mình lưu lạc kiếm sống ở bên ngoài, trở nên rất sáng láng, ăn nói hoạt bát, kiểu tóc gọn gàng. Chúng tôi nói chuyện rất lâu ở số 3 Bến Thượng Hải, nhớ lại quá khứ, ngắm đèn neon từ đồ rục đến ẩm đạm, cất công đi đến Bách Lạc Môn, cũng đến phố Hà Phi chụp ảnh. Về sau, cậu ta ăn vận sắc sỡ, cất quả đầu hình nấm, khi cười trên mặt bắt đầu có dấu vết của năm tháng. Nói cách khác, chúng ta luôn tình kiếm bản thân trong luân hồi.

Thật ra tôi không hề sợ cái gọi là thất bại, cái gọi là thành công, tôi chỉ sợ khi tôi muốn làm một việc nào đó đã không còn tình cảm mạnh liệt bột phát nữa. Có lẽ đằng sau tình cảm dạng này là sự thúc đẩy của cái gọi là “thành công”.

Năm ngoái chị Thu Vi cãi nhau với tôi bốn tiếng trong điện thoại, vừa cãi vừa khóc.

Bạn xem, bây giờ còn có ai không ngừng nghỉ không cúp máy cãi vã lâu như thế. Hiện tại kể cả nói tiếng “chúc ngủ ngon” cũng cảm thấy phiền phức rồi.

---

Hôm qua Giao thừa, qua 12 giờ cả đám chúng tôi đã về đến nhà, vui đầu ngủ ngay. lại vớt ra sau ột chuyện hứa với Hàng Châu Tửu Đà phải học được

bài hát *Tiểu thư tiêu sái*.

Tôi nhớ có một hôm, chúng tôi ăn hải sản ngoài quán, từ tối ăn mãi đến khi trời sáng. Mấy người chúng tôi đi nhau về đến khách sạn. Đã lâu lắm không hứng làn gió kèm theo ánh sáng thân thiết như thế rồi.

Tấm ảnh này chụp trên tàu thủy, nếu muốn lên đảo thì phải xuống tàu bơi qua. Sau đó tôi bèn bơi qua. Đi một vòng xa xa, cứ xem như đời người lại đi thêm vài bước mà thôi.

Để người khác trả giá vì xung động

Rất nhiều người hẳn là bị tâng bốc quá độ mà kiêu ngạo tự mãn, đình trệ thụt lùi thậm chí dẫn đến sa đọa, thất bại.

Còn tôi cũng từng không hay không biết tham dự cuộc bao vây tiểu trừ của tâng bốc.

Sau này, trong những người tôi thích ấy, người thật sự luôn xuất hiện trong tầm mắt, không phải đã tồn thất thì là lánh đi, đương nhiên còn có người bị lãng quên, những tấm ảnh có ký tên kia không nỡ vứt bỏ, dứt khoát ném vào xô xỉnh, cùng phủ bụi với kết quả.

Tôi nghe *Sunrises* của Thuận Tử, tia sáng xuyên qua khe hở từng chút từng chút chen vào trong lòng, hạt bụi li ti lơ lửng, trên mặt bị bóng râm và ánh nắng chia cắt ra khu vực rõ rệt. Ngẩng đầu lên, bản thân thời thơ ấu có từng biết trước bản thân của hôm nay không?

Thật ra tôi rất khâm phục bản thân. Rất nhiều rất nhiều năm về trước, tôi từng tự nhủ. Nhớ lấy mọi chuyện xảy ra hiện tại. Độ ấm, màu sắc, âm thanh, tâm trạng. Đan xen với nhau, thử nghĩ năm năm sau lại hồi tưởng tất cả những chuyện này nên là tâm trạng thế nào.

Thế là ký ức của tôi thường vào đêm nương cánh gió, êm đêm mát muôn nơi<sup>[1]</sup> mà tan ra. Không gian của một người nhân nhã và tự có niềm vui như thế.

[1] Nguyên văn: *‘Tùy phong tiệm nhập dạ/Nhuận vật tế vô thanh.’* Trích từ bài thơ của Xuân dạ hỉ vũ (*Đêm xuân mừng mưa*) của Đỗ Phủ, bản dịch của Hải Đà.

Trong lòng luôn chứa vài người, không thường xuyên chạm đến, vì những thứ nhạy cảm đụng chạm nhiều rồi liền không còn hứng thú. Ngắm nghĩa, thưởng thức từ đằng xa, tưởng tượng như đúng rồi. Tôi là vai chính trong bộ phim điện ảnh của mình, nếu bạn bằng lòng phối hợp, thì tôi cũng tính thêm một người là bạn. Nếu bạn không bằng lòng, biên kịch cũng là tôi, viết bạn chết là xong.

Năm thứ ba Đại học, tôi vô cùng yêu thích thơ của Nạp Lan<sup>[2]</sup>.

*[2] Tức Nạp Lan Tính Đức, tự Dung Nhược, hiệu Lãng Già Sơn Nhân. Ông được biết đến như là một tài năng văn chương, tài hoa nhưng yếu mệnh, được tôn là “Đệ nhất từ nhân đầu đời Thanh”, có nhiều tác phẩm để lại thắm đẫm nỗi sầu bi, lụy khổ.*

Đương nhiên cũng có phần trước đây không hiểu, khi đọc đến câu “Gần đây sợ nhắc chuyện năm đó, thất vật áo tơ, đèn tỏ trăng mờ, đi đâu tìm mây về trong mơ”, thần thờ mất một giây, bèn không cho mình thời gian nghiền ngẫm nữa, tràn trề mong đợi đối với loại ý cảnh khác người “Trăng sáng đa tình ắt cười tở, xuân đẹp ngẩn ngơ, sao nữ hững hờ, một mình dạo bước lại ngâm thơ”<sup>[3]</sup> này.

*[3] Câu này và câu trên thuộc bài từ theo điệu Thái lang tử của Nạp Lan Tính Đức.*

Lúc đó tôi vừa vào Đài Hồ Nam, vẫn đang lẩn cẩn “Ai mạnh hơn ai, mình nên làm thế nào?”, “Làm sao để lãnh đạo thích mình hơn?”, “Không thể quá thông minh, bằng không sẽ bị gạt bỏ.”, “Đáng thương bản thân là một kẻ làm thuê, lúc nào có thể làm ông chủ đây?” Hiện tại thì sao? Cho rằng sau khi trả qua nhiều năm đã nhìn thấy tất cả, không còn lẩn tẩn vì những điều này nữa. Thật ra, sau nhiều năm, vẫn đang lẩn tẩn vì những điều này, chỉ là có vẻ sâu hơn, có vẻ phức tạp hơn, kỳ thực vẫn là vì một chữ - sống, thế là thần nhiên tiếp nhận. Tất cả những gì “không thích” trước đây, đã đổi một tấm mặt nạ khác đeo lên mặt, biến thành “có thể tiếp nhận”. Ai bảo thứ bản thân không thích là sai nhỉ? Khi bản thân trở nên càng ngày càng có thể tiếp nhận, ngược lại sẽ cười giấu sự “rất ấu trĩ” trong quá khứ.

Tôi cũng thường tốt bụng làm chuyện xấu, cũng thường vì thành tựu nhỏ mà càn rỡ đến độ bị người ta ghi nhớ dăm ba năm trời khó mà trở mình, sau đó cũng đã xem nhạt. Xem nhạt rồi không có nghĩa là tôi có thể làm theo

cách của tôi. Xem nhạt rồi có nghĩa là tôi vẫn là tôi, nhưng gắng hết khả năng biểu hiện ra cái tôi mà nhiều người hiểu và tiếp nhận hơn.

Tôi cũng thường vì thẳng thắn mà suy nghĩ một giây liên buông ra một câu nặng rồi, ân đoạn nghĩa tuyệt.

Hiện tại vẫn như vậy, có điều trước khi làm những việc này, tôi sẽ bỏ thêm ba mươi phút tỉ mỉ phân tích và giải thích với đối phương. Sau khi tất cả được hòa giải, lại nói: Vốn dĩ tôi đã dự định nếu anh nghe không hiểu thì ân đoạn nghĩa tuyệt. Kết quả là: Tôi cũng thẳng thắn, đối phương cũng hiểu rõ, sau này sẽ không tái phạm nữa.

Trước đây tôi thường thường trả giá vì sự xung động của bản thân, hiện giờ tôi gắng hết khả năng để người khác trả cái giá này.

Mùa xuân luôn là một mùa thích hợp đối thoại với chính mình. Nghĩ đến hiện tại, tôi một mình ngồi trong văn phòng, chờ duyệt phim.

Lại qua ba năm nữa, tôi của lúc đó sẽ đang làm gì nhỉ?

*Sau khi hết lần này đến lần khác bị cú đâm ập thẳng vào mặt đánh gục, cuối cùng tôi cũng xem như đã học được cách yên lặng quan sát rồi tránh né. Thật ra đến giai đoạn sau, lại gặp phải cú đâm nhằm ngay mặt, bạn cũng lười né, đối với bạn, nỗi đau đòn đó hoàn toàn đã không còn là cảm giác xé tim xé phổi lúc trước nữa. Có một khoảnh khắc cảm giác mà trưởng thành cho tôi chính là - không phải học cách tránh né nguy hiểm, mà học cách không sợ đau đòn.*

Ngày 11 tháng 10 năm 2012

## Trước mặt thời gian, tất cả đều bất lực

Tôi và Tuyết - cô bạn cùng bàn ở Bắc Kinh ngần ấy năm, bỏ ra chút thời gian, liền có thể đếm ra số lần chúng tôi cùng ăn cơm tối, không phải vì quá nhiều mà là vì quá ít. Xen lẫn trong những tháng ngày bộn bề hỗn loạn đã mất ấy, rơi vào khe hở, không quét dọn kỹ lưỡng là căn bản sẽ quên. Trong đó òn bao gồm cái lần Sáo Tử - con trai cô, con trai nuôi của tôi chào đời.

Thật ra số lần chúng tôi gặp mặt và nói chuyện điện thoại cũng tính ra được.

Một nam một nữ, cô sống ở thành phố Bắc Kinh rộng lớn theo quỹ đạo của cô, tôi sống theo phương thức của tôi.

Cuộc sống của một người không thể nào sao chép cho một người khác, giống như cô và anh chàng bắt đầu yêu đương từ cấp Ba đã bàn việc cưới gả, đã sinh con trai, trả qua năm lần xuân hạ thu đông trong căn hộ chung cư ở đường vành đai 4.

Hôm qua, trong điện thoại cô hỏi: Cậu có tiện nói chuyện không?

Cô có vô vàn lời muốn nói. Nhưng mỗi lần cô hỏi tôi như vậy, tôi đều nghe một lát, rồi bảo hôm khác bọn mình gặp mặt nói rõ hơn. Sau đó kiểu nói rõ này cũng rơi vào bên lề cuộc sống, vừa bận rồi len liền rơi vào khe hở, không thấy lời hứa đâu nữa.

Tôi đáp: Cậu cứ nói đi, không sao.

Cô nói: Tớ và anh ấy đã bàn bạc, bọn tớ dự định về Hồ Nam sống.

Trong thời gian rất dài, trong ấn tượng, tư duy không có sự đình đốn và để trống lâu như vậy.

Tám năm sau khi tốt nghiệp, sáu năm sau khi đến Bắc Kinh, trong đầu toàn là chuyện, câu nói đoạn tuyệt, một số lý tưởng nực cười, lối thoát mình chưa sẵn cho mình, một chút âm áp, một chút sở thích, một vài mập mờ có thể có có thể không, nhưng quả thật tràn đầy. Tôi cũng luôn duy trì thói quen nhắm mắt là ngủ ngay, mở mắt liền hành động.

Tôi thường nói: Đừng để tôi vừa dứt lời, bạn liền trả lời, ứng phó tôi.



Sau đó tôi nhận ra bản thân cũng hay như vậy, người khác vừa nói xong, tôi liền trả lời một hai ba bốn.

Thế là tôi bèn sửa câu này thành, nếu bạn chưa từng trải qua, thì bạn đừng vội trả lời ngay, câu trả lời quá xảo quyết thông minh hoàn mỹ ngược lại là sơ hở lớn hơn.

Mà khi trong điện thoại cô lặng lẽ nói ra quyết định của mình, bảo phản ứng của tôi như thể bị một viên đạn bắn vào tim cũng không quá lời. Hình ảnh được máy quay phim tốc độ cao ghi lại, máu bắn tung tóe, chậm rãi mà sôi sục, mang theo sức mạnh tích góp mấy năm nay, phun vọt ra.

“Bắc Kinh ra đường toàn là người, khắp nơi là gió cát, quanh năm suốt tháng không thấy màu xanh, tiền cũng chẳng dành dụm được bao nhiêu. Bọn tớ đóng thuế chưa đầy năm năm nên không có tư cách mua nhà, chủ nhà bảo tiền thuê hằng tháng phải tăng từ 3800 lên 6000 đồng. Tớ nghĩ, hay là tìm một môi trường tốt hơn cho sự trưởng thành của Sáo Tử, đừng sống vất vả như bọn tớ.”

Trong năm năm này, cô từng làm người quản lý của rất nhiều nghệ sĩ, sau đó vì con trai mà từ bỏ công việc trông có vẻ thuận lợi rồi đã có quyết định về Hồ Nam này. Năm năm, thu hoạch lớn nhất ở Bắc Kinh của cô chính là đã sinh một đứa con trai. Những thứ khác, dường như không có được gì cả. Những gì cô bỏ ra còn bao gồm từ hoa khôi trường trở thành thiếu phụ, từ cô gái rạng rỡ trở thành bà mẹ nói chuyện suy trước nghĩ sau.

Trước mặt thời gian, tất cả đều tỏ ra bất lực.

Nói cách khác, so với lựa chọn của chúng ta, kết quả của mọi chuyện đều tỏ ra không quan trọng nữa.

Cảm nhận của lựa chọn vượt xa hưng phấn khi có được.

Có lúc, vì người mà chúng ta muốn trở thành ấy, vì lối sống mà chúng ta muốn có được ấy, chúng ta dễ dàng lãng phí rất nhiều năm, cuối cùng thứ có được chẳng qua chỉ là một câu nói, một đáp án: “Phải, tôi đã thỏa mãn”, hoặc “Không, tôi đã thất bại”. Trước khi ngừng hơi thở cuối cùng, e rằng kể cả đáp án nói trên chúng ta đều không thể xác định.

Trong từng khoảnh khắc của cuộc sống, chúng ta đều là người mà chúng ta



muốn trở thành, chứ không phải là người mà chúng ta từng trở thành.

Xem *Chiến trường của tuổi trẻ* mà bạn gửi, thời gian đã rất muộn. Từng tấm từng tấm ảnh thay thế, người đó dần dần bị mờ nhạt đến nỗi đã không còn giống bản thân. Mỗi tấm ảnh đều là một đoạn hồi ức, thế là cấp tốc nhớ lại, lúc đó khi chụp tấm ảnh này, tôi ở đâu, nghĩ gì. Tôi sẽ xem lại tấm ảnh này vào lúc nào, với tâm trạng ra sao?

Lúc đi ngang qua cầu lớn Tương Giang, ánh nắng chan hòa. Còn tôi chỉ nhớ đêm tối trắng mờ gió lộng, chúng tôi sóng vai đi bộ, thấy hơi lạnh, trong MP3 phát bài *Giấy chứng nhận tình yêu*. Tôi đang nghĩ, làm thế nào bày tỏ với bạn tâm trạng hiện giờ của tôi, để bạn biết tôi rất để tâm bạn, để bạn biết đây là bài hát mà tôi thích nhất, để bạn biết tôi đang nghĩ chúng ta phải chăng có thể đi lâu hơn một chút, để bạn càng trân trọng những thời khắc này trước mắt giống như tôi vậy.

Hôm đó, tôi ít nhiều thất vọng. Bằng không, giờ đây nhớ lại, tôi sẽ không cảm thấy tiếc nuối nhường ấy. Nhưng cho dù hiện tại tiếc nuối, nghĩ đến sự thỏa mãn ở hiện tại, lại cảm thấy từng trải trước đây chẳng qua như thế mà thôi.

Chẳng qua như thế. Một câu cảm thán chỉ có trải qua thời gian mới dám nói ra, vừa khẳng khái, vừa táo tợn.

Ai lại có thể đảm bảo tôi của mười năm nữa sẽ không đọc nhật ký hiện tại và tự nhủ: Chí hướng của mày lúc đó chẳng qua cũng như thế.

Gần đây, việc dần nhiều lên. Tôi cảnh tỉnh bản thân, bấy nhiêu năm đều đã trải qua, việc hiện giờ toàn bộ đều là cơ hội, bỏ lỡ nhất định hối hận. Thế là không ngừng làm gấp, không ngừng làm gấp. Hoàn toàn không còn vẻ ung dung bình tĩnh trước đây.

Bắt đầu lo nghĩ, bắt đầu vỹ về nội tâm, bắt đầu sống theo quy cũ, bắt đầu trở nên bận rộn mà rối loạn.

Giờ đây, xem ra, Tuyệt đường như phát hiện bản chất của cuộc sống sớm hơn tôi. Nhưng rốt cuộc ai tiếp cận cuộc sống hơn, hiện tại không ai có định luận.

Có điều, tôi phát giác bản thân yêu thích một từ hết sức dung tục, đó mới

là tôi.

Khảng khái nhi.

*Đọc đến rơm rớm nước mắt. Tôi không biết đời này tôi và Tuyết còn có mấy lần trò chuyện giống như vậy, hoặc là đợi đến ngày chúng tôi đều già rồi, lại tấn nhau một trận, thua đối phương một cuộc? Không biết, cũng không hiểu. Lúc tôi viết những câu chữ này, cô đã rời Bắc Kinh, trước khi đi, chúng tôi không gặp mặt lần nào. Giữa chừng có vài lần tôi muốn hỏi cô ở đâu, sau đó ngẫm nghĩ, lại giấu bém ý định đó đi. Chúng tôi chẳng qua là dạo chơi trên bản đồ đời người gần trăm năm, chẳng ai đi ra cả. Khác biệt giữa gặp và không gặp không phải là không có, nhưng ý nghĩa ở đâu? Thôn thức một hồi ư? Cảm thán một phen ư? Chủ đề khi già biệt, vui vẻ chúc tụng thế nào, đều là vui vẻ tiễn đưa. Rời khỏi con tim của bạn, rời khỏi khoảng cách của bạn, rời khỏi thế giới của bạn, rời khỏi tầm mắt của bạn, rời khỏi sinh mệnh của bạn... Kết cục tốt nhất cũng chẳng qua là vui vẻ tiễn đưa.*

Ngày 15 tháng 7 năm 2012

## Tận tình nỗ lực vào lúc nên nỗ lực

Đêm nay chẳng làm gì cả.

Xem ảnh của “lúc đó”, nghĩ câu chuyện của “lúc đó”, cuộc sống hằng tưởng “lúc đó” phải chẳng giống như bây giờ thực hiện.

Hai năm nay, thích một ca sĩ tên A Siêu. Một cái tên đặt giữa hàng hóa giá rẻ có thể bị trước tiếp xử lý luôn, thậm chí không cần báo cáo. Người tên A Siêu, hẳn là kín đáo biết mấy nhỉ?

Ban đầu nghe bài hát của anh, cảm thấy anh chỉ hát cho mình nghe. Sau đó, cảm thấy anh hát cho tôi nghe. Hai năm trôi qua, mặc dù xung quanh đều là bạn bè trong giới truyền thông, cũng không có bất cứ ai từng nhắc đến tên anh ở trước mặt tôi. Hai năm nay, ca khúc của anh dường như chỉ có anh hát, tôi nghe. Từ *Bạn khỏe không* đến *Người tốt hơn bạn* đến *One luyện tập ngắn số một*. Như lần đầu tiên nghe được *Để em nghĩ xem* của Trần Ý Trinh. Thâm thoát mười năm, nhạc hội của Trần Ý Trinh đã một vé khó cầu, muôn người hợp xướng, tập thể lệ tuôn, tiểu thanh tân thăng hoa thành đại đoàn kết, tôi đã quên tình cảnh năm xưa vào ngày mưa ôm máy CD đi xuyên qua trường, quên nhiệt tình vì một bài hát của cô mà mua album hợp tuyển phiên bản lậu, cũng ngậm miệng không còn nhắc đến việc nhờ bạn của bạn đến quán cà phê bên Đài Loan mua đĩa demo phiên bản số lượng có hạn của cô. Nhưng vẫn yêu thích, giấu sâu trong lòng.

Đại đa số con người ta đều là người phạm. Hạnh phúc của một ngày đã có thể khiến anh ta quên đi tất cả bất hạnh trong quá khứ, bất hạnh của một ngày cũng có thể khiến anh ta quên đi tất cả hạnh phúc trong dĩ vãng. Chị Vi là tín đồ Cơ Đốc, lời chị nói lấy từ *Kinh Thánh*.

Do đó, tôi bèn kịp thời dán nhãn từng cái một lên tất cả những niềm hạnh phúc của hiện tại, để chuẩn bị cho kiếp nạn trầm luân vào một ngày nào đó. Lúc ấy, rơi vào trong bể khổ, đôi tay vùng vẫy trên mặt biển, một cọng rom một mẩu nhãn dán tiện tay tóm được chính là câu kệ cứu mạng.

Hôm qua lại lời tiểu thuyết đã ngừng hai tháng nay ra viết tiếp.

Nhớ lại những ngày viết tiểu thuyết thanh xuân, không bán chạy, viết cũng

không xuất chúng, chỉ có sự kiên trì một con đường đi đến cùng đã khu biệt tôi và họ - những người tài hoa sáng chói ấy. Giữa chừng chưa bao giờ nghĩ sẽ ngừng lại, xem như là viết cho bản thân, nhà xuất bản bằng lòng xuất bản thì càng tốt, dù sao tiền thuê nhà cũng là một khoản chi tiêu lớn. Đến nỗi, trong chặng đường quá khứ, từng xuất bản *Năm mưu mét xanh thắm*, cuốn tiểu thuyết hoàn toàn dựa vào nhuệ khí của tuổi trẻ để chống đỡ, từng xuất bản *Đẹp nhất tuổi thiếu niên* im đậm cái tôi, từng xuất bản *Ly ái* mà mọi người đọc hiểu được. Ban đầu, bố tôi rất đỗi ý. Sau đó bố cũng thường hỏi, không không thể viết chút ít đề tài xã hội hay sao? Viết chút ít bối cảnh vĩ mô hay sao?

Xin lỗi, tôi của lúc đó chỉ chìm đắm với đối thoại giữa mình với chính mình, tuyệt đối còn chưa có tư cách tiến hành đối thoại với xã hội này, thậm chí với người khác,

Tuy nhiên, bỗng dưng có một ngày, khi tôi lại đặt bút viết, phát hiện hóa ra tôi đã ngâm nhiều năm trong xã hội rồi, những gì viết ra tự nhiên liền trở thành của xã hội.

Bạn xem, tôi nói mà, đừng sốt rượt, cứ từ từ, khi đến lượt bạn tự nhiên sẽ đến lượt bạn.

Trước đây từng viết một câu, đại ý chính là, hãy để bản thân tận tình nở rộ vào lúc nên nở rộ, qua mùa rồi, tất cả liền không hợp thời nữa.

*Tháng 4 năm 2011, hoàn toàn không ngờ rằng sau này sẽ xuất bản hai cuốn sách về công sở Bị tiêu diệt và Không có bệnh. Cũng hoàn toàn không ngờ rằng lượng tiêu thụ của hai cuốn sách này trong một tháng đã vượt qua tất cả tác phẩm đã xuất bản trước đây cộng lại. Chuyện không ngờ có rất nhiều rất nhiều. Hôm nay bộ phim điện ảnh Truyện cổ tích thương tâm do tôi làm nhà sản xuất đã tung ra trailer phiên bản đầu tiên. Và, tôi đã gặp bạn, ăn ý như thế.*

*Bạn nói đến chuyện yêu thâm lúc đó, tôi hỏi bạn cảm giác thế nào. Bạn nói: Hằng ngày đều muốn đọc được tin tức của đối phương, đoán đối phương đang làm gì, phải chăng có liên quan với mình. Tôi cảm thấy luôn liên quan, thật ra đáp án là: Không liên quan.*

*Sự tốt đẹp của yêu thâm chính là ở chỗ, có lẽ mãi mãi sẽ không thất tình.*

*Họ hỏi tôi: Từ lúc nào anh biết mình nhất định phải làm ngành này, phải viết sách, phải làm phim? Anh làm thế nào để bản thân có được sự công nhận?*

*Kỳ thực tôi đều không được lựa chọn. Chỉ có hứng thú đối với truyền thông, lúc buồn thì viết lách, cảm thấy mình có thể làm phim thì đưa ra đề nghị muốn thử sức với điện ảnh. Điều duy nhất tôi có thể lựa chọn là tâm trạng của bản thân. Rất nhiều sự việc, chỉ cần cam tâm tình nguyện thì rất cả là lẽ đương nhiên.*

*Tất thấy hiện tại, theo tôi thấy đều là lẽ đương nhiên. Bởi vì xưa nay tôi đều cam tâm tình nguyện.*

*Ngày 29 tháng 6 năm 2012*

*Truyện cổ tích thương tâm đã công chiếu, đầu tư 3 triệu, doanh thu phòng vé 12 triệu, cộng thêm bản quyền các loại, bộ phim này đã có lãi. Đây là di chứng của nhà sản xuất, hết thấy đều chỉ nhìn vào tiền bạc. Chỉ có buổi tối lên weibo mới chia sẻ mọi cảm nhận của khán giả, rất nhiều người đã khóc, rồi lại cười, muốn tìm thấy một nhân vật giống “Lư Đông” trong phim. Thật ra tất cả những điều này đã đủ rồi, vô vàn chuyện chúng ta làm, ý nghĩ đầu tiên trong thâm tâm không phải vì tiền, không phải vì danh, mà là vì có giá trị, đó là một thứ cảm giác tồn tại quý giá. Có lẽ hôm nay có người không hiểu cụm từ “cảm giác tồn tại” này, nhưng rồi một ngày nào đó bạn sẽ hiểu.*

*Ngày 11 tháng 10 năm 2012*

## Cảnh giới cao nhất của yêu là chờ đợi

Em chắc chắn không nhớ rõ, có một lần đi lướt qua nha, còn có một lần tôi đã chết vì em. Một tình tiết phim đang hot muôn người truyền miệng, tôi đành ở trong góc yên lặng lắng nghe - *Diễn viên tạm thời*, bài hát của Hoàng Bột. Lâu rồi vào một năm trước, tôi ngồi ở tầng ba trong nhà an tĩnh nghe anh kể câu chuyện về bài hát này, lúc đó tôi còn nghĩ, nếu bài hát này được tung ra, nhất định sẽ nổi tiếng.

Một năm đã qua đi như thế. Hình như tôi đã nghe demo của bài hát này không dưới 100 lần trong xe.

Câu chuyện dạng này đọc quá nhiều rồi, cho dù kịch bản gắng gượng đổi vai chính là tôi, lại có thể diễn ra hạnh phúc như thế nào? Vai diễn không đáng nhắc đến như tôi, em từng gặp đâu chỉ có hàng triệu người.

Bài hát này từ những ngày chưa được phát hành, sớm đã trở thành ca khúc chủ đề trong lòng tôi.

Giống như lời bài hát viết vậy. Từ ký hợp đồng, đến sắp xếp lời thoại, thỉnh thoảng vài lần đi lướt qua nhau, cuối cùng vì em khóc lóc một trận, mới biết bản thân hóa ra chỉ là một vai diễn tạm thời.

Ánh nắng sớm mai sẽ lạnh, suốt đêm không ngủ. Đầu tóc bù xù, tôi di chuyển từ trạm xe này đến trạm xe khác, trong phòng vệ sinh sân bay người ra kẻ lại, trước ánh mắt của đám đông, lấy ra dao cạo râu vừa mua, chậm rãi cạo đi râu mọc lởm chởm vì thức đêm nhưng nhớ.

Tôi của lúc đó bao nhiêu tuổi nhỉ? Vì sao còn lại một chuyện khiến mình cảm thấy hết sức khắc khổ, lại tự có niềm vui.

Dùng nước sạch rửa mặt sạch sẽ, ngắm bản thân trong gương, thật ra tôi cũng mặc kệ tôi của lúc đó bao nhiêu tuổi, trong cuộc đời trước đó của tôi, tình tiết phim dạng này chưa bào giờ diễn ra. Có lẽ, qua hai năm nữa, khi tôi đạt được giải Oscar của cuộc đời nhờ đánh giá tốt, tôi vẫn sẽ cảm ơn em, cảm ơn màn kịch nội tâm mà em sắp xếp cho tôi lúc đó. Trà trộn giữa nghìn người, bước ra khỏi ga tàu hỏa, trên áo thun còn đượm mùi của một điều thuốc miễn cưỡng hút để đề kháng cảm giác thiếu sức. Trong óc còn khắc ghi

sự quyết tuyệt không quay đầu của em lúc sau chót. Cái ôm ghi cuối cùng buổi sáng sớm, hương vị vương vấn của rượu để qua đêm trong miệng.

Tuy nhiên, những điều này, nếu không ghi chép thành câu chữ, một ngày hai ngày trôi qua, hẳn là sẽ quên. Từng đọc được một câu nói: Tuy chúng ta đã chia tay, nhưng tôi vẫn lưu những ton nhắn mà em gửi cho tôi. Không vì điều gì khác, chỉ để chứng minh, người như em, cũng từng yêu tôi thắm thiết như thế.

Từng yêu. Thầy giáo Ngữ văn đã nói, đây không phải là một từ.

Sau này em nói một cách khẳng định, thầy giáo Ngữ văn sai rồi.

Em bảo: Em giống như một con cò bị nhìn thấu kết cục, cùng anh chung sống yên ổn vô sự, không hề tham lam, chỉ hy vọng những tình cảm nồng nàn mãnh liệt này tan biến chậm một chút.

Cảnh giới cao nhất của yêu không phải là đòi hỏi, mà là sự chờ đợi lặng lẽ.

Tôi đáp: Mọi cuộc tình đều là một ván cờ, luôn có kết thúc, lại bắt đầu một ván mới. Tôi không thể bảo đảm ván cờ này chơi được suốt đời, tôi chỉ có thể cố gắng hết sức để ván cờ này có kết cục hoà, để chúng ta đôi bên có *lột ending* tốt đẹp. Như thế, chúng ta đều chẳng còn mấy may tiếc nuối nào nữa.

Em nói: Kết thúc không có tiếc nuối dù sao cũng tốt hơn kết thúc cụt hứng.

Đây là một bài văn lộn xộn về nội tâm.

Tôi đã bao lâu không viết những thứ này rồi.

Ngẩng đầu lên nhìn bản thân trên mặt biển, những ý chí chiến đấu của tuổi thanh xuân trà trề chan chứa nhiệt liệt ấy, những chân lý công sở từng chữ từng chữ giáo điều đóng khung ấy. Những cái gọi là nguyên tắc chạm vào là chết, vừa chết liền tan rã ấy.

Chính vì thế, tôi không chút ý tới tâm trạng từng nhận được hoa, cũng không đọc ra nổi cân nhắc đắn đo đằng sau bức thư viết tay. Không hiểu cả đêm không ngủ chỉ vì lời hứa phải bầu bạn nàng. Sau này, tôi dần dần đã hiểu, dần dần biết rằng, hoá ra rất nhiều sự việc đều là chuyện của hai người.

Hạnh phúc rốt cuộc là gì nhỉ?



Trước đây cho rằng là gặp gỡ, trước đây cho rằng là kỳ duyên, trước đây cho rằng là ở bên nhau, trước đây cho rằng là hẹn ước, trước đây cho rằng là tất cả tâm cảnh giải thích không rõ và thể hội không rõ.

Hiện giờ, có lẽ tôi chỉ trả lời: Hạnh phúc chính là vui vẻ.

Em nâng tôi trên tay, áo trắng nhàn nhạt. Tôi đặt em trong lòng, trời biếc mênh mông.

Chỉ cần yêu, nhiều năm sau, nhất định có thể gặp lại.

Chợt quay đầu, một câu từ: “Ta khách ôu sầu nơi nhân thế, biết chuyện của người lệ tuôn ròng, nhớ bình sinh, tiếng khóc xé lòng.”<sup>[4]</sup>

*[4] Một câu trong bài từ theo điệu Hoán kê sa của Nạp Lan Tính Đức.*

Tôi chỉ nhớ khi viết những câu chữ này, tôi vẫn vật vã trong nỗi thất tình. Đến nỗi từng chữ từng câu đã nói trong quá trình đều vô cùng rõ ràng, nhưng hiện giờ, chỉ nhớ mình rất buồn bã mà đã quên nỗi đau khổ lúc đó. Chẳng qua một năm, tôi đã bước ra khỏi tình cảnh khốn cùng, thật là nằm ngoài dự liệu của bản thân. Tôi còn nhớ trên tầng cao nhất của một khách sạn tại Sanlitun, tôi đã uống một ngụm rượu lớn, chia sẻ tâm sự với người bạn, tôi nói: E rằng đây là cuộc tình khó quên nhất trong suốt cuộc đời tôi. Một năm sau, ngoài nhớ tên của đối phương ra, những thứ khác tôi đều quên sạch. Hoàng tử bé của cung Hoàng Đạo nói người thuộc chòm sao như tôi dễ tin tưởng tình yêu, cũng dễ lãng quên tình yêu. Luôn dùng vết thương mới để bù đắp tình yêu cũ. Bây giờ khi nghe nói sợ muốn chết, tưởng rằng bản thân ngày phải thương tích khắp người, nhưng sau khi trải qua mấy lần như thế, cảm thấy cũng chẳng qua là vậy. Trương Tiểu Nhàn nói không sai, tất cả nỗi đau khổ thất tình, một là niềm vui mới không đủ tốt, hai là vì thời gian không đủ dài. Cô nói đúng, thất tình sẽ không chết được. Một năm, là kỳ hạn.

Ngày 31 tháng 7 năm 2012



## May mà chúng ta vẫn có thể đi tiếp

Ann gửi cho tôi một tin nhắn đa phương tiện có ảnh Ngọc Long Tuyết Sơn, kèm thêm một câu: *Cảnh đối diện giòng ngủ, nơi xa là Ngọc Long Tuyết Sơn*. Không đầu không đuôi, nhưng dường như đặt bút nghìn lời.

Quan hệ giữa người và người, một khi lúc bắt đầu đã gần gũi, thì cả đời cũng gần gũi như thế.

Bởi vì ngay từ đầu Ann xem tôi là cậu nhóc đàn em cầu tiến, cho nên trong lòng tôi, bất kể thế nào chị đều hiểu biết nhiều hơn tôi, chẳng hạn lần đầu tiên tôi mời chị ăn cơm, chị có thể nói ra bữa ăn khuya ở đâu vừa ngon vừa rẻ. Lần ấy ăn cơm, xem như một lần phỏng vấn, sau đó tôi đã trở thành một cán sự nhỏ của Ban Tuyên truyền do chị phụ trách.

Tôi thích danh từ “cán sự” này. Cho nên nhưng tháng ngày ở trường ấy, không ngừng làm việc, cũng không biết những việc mình làm đó có tác dụng gì với tương lai, nhưng cứ ngược xuôi bận rộn, rất dễ dàng an ủi bản thân “Hình như mày cũng không lãng phí thời gian ở Đại học”.

Về sau tôi đã mua một chiếc xe đua cực kỳ thời thượng, bất kể lên dốc xuống dốc có bậc thềm hay không, đều băng băng chạy thẳng qua. Có một lần, Ann ngồi trên xà ngang xe đua của tôi, tôi chạy từ khu lớp học phía Nam tới khu văn phòng trường phía Bắc. Sau đó, các đàn anh đàn chị liền kháo nhau Ann đang có một cuộc tình chị em. Bấy giờ chị học năm thứ tư, tôi học năm thứ hai.

Có những người, một khi bị xung quanh hiểu lầm có mờ ám, cả hai liền bỗng dưng có sự ngăn cách, nhưng tôi và Ann chỉ nhìn nhau mỉm cười. Ann là Trưởng ban của Ban Tuyên truyền lúc đó, văn chương và khí chất đều rất xuất chúng. Tôi rất trân trọng sự tín nhiệm chị dành cho tôi, đối với con gái của khoa Ngữ văn, bất cứ cơ hội tiếp xúc với nam sinh nào đều sẽ hạ thấp cảm giác thần bí của mình trong mắt người khác, vậy mà Ann không có chút phòng bị nào đối với tôi. Nói đến tâm trạng của tôi hồi ấy, cho tôi một khẩu súng trường chính là Don Quixote<sup>[5]</sup> rồi, nghĩ bụng làm thế nào không để Ann bị càng nhiều người hiểu lầm, song phần nhiều là làm thế nào để Ann có thể diện hơn, vì tôi biết rất nhiều đàn anh chỉ cho rằng tôi miệng còn hôi sữa mà

thôi.

*[5] Nhân vật trong tiểu thuyết cùng tên của nhà văn người Tây Ban Nha Miguel de Cervantes Saavedra (1547-1616)*

Tuy lúc đó ca khúc *Tháp thỏm* vẫn chưa phổ biến, nhưng nghĩ đến tâm trạng lúc đó, hằng ngày cứ như đang giẫm lên lời bài hát từng bước từng bước đi về phía trước vậy.

Khi Ann tốt nghiệp, chúng tôi cũng không có quá nhiều lời từ biệt.

Về điểm này, tôi là một người hết sức tự tin.

Tôi luôn cho rằng, nếu đối phương có vị trí trong lòng tôi, cho dù người đó đi bao xa, cũng không đi ra khỏi tim tôi.

Sau đó Ann đã đến trường cấp Ba trọng điểm của Hồ Nam làm cô giáo, lại một năm trôi qua, chị quyết định ra nước ngoài du học hai năm, rồi về Thượng Hải. Từ công tác không thuận lợi, đến chủ biên cổng thông tin điện tử, từ không kiêng kỵ ánh mắt của người khác luôn sống độc thân, đến cuối cùng quyết định an gia lạc nghiệp gả làm vợ người ta ở Thượng Hải. Thấm thoát mười năm, tôi và Ann, giống như hai tấm phim đèn chiếu. Đôi bên chiếu ảnh của cuộc đời lên người đối phương, nhưng tất cả đều chỉ là ảnh chiếu. Màu sắc, hoa văn của nét vẽ, kể cả nhiệt độ tỏa ra trên người đối phương riêng biệt của chúng tôi đều chưa từng thay đổi.

Tôi từng đầu bù tóc rối đến cửa hàng chuyên doanh mua cho chị một chiếc áo chống rét mùa đông.

Hàng năm đến thời điểm đó, đề tài câu chuyện của chị đều triển khai xoay quanh chiếc áo ấy.

Cứ cách vài tháng, tôi và chị lại tiến hành nghiên cứu thảo luận về bước chuyển ngoặt của cuộc đời.

Chị nói: Thật ra trải qua ngàn ấy chuyện, cậu sẽ phát hiện, đời người đâu đâu cũng là chỗ rẽ ngoặt. Nhưng may mà chúng ta vẫn có thể đi tiếp.

Đi tiếp. Hai chữ này tổ hợp lại rất tuyệt diệu.

Phía trước đã không còn đường, đi tiếp, có thể đi ra một con đường.

Phía trước vô số con đường, tùy tiện chọn một lối đi tiếp, đi đến cuối

đường đều có tiếng hoan hô.

Trước mặt sắc màu rực rỡ, cuối đường có vẽ bút về đích. Nhắm mắt đi tiếp, vút đám đông ra sau, khi tiếng ồn ào nhộn nháo dần bật, đó chẳng qua là một màn phồn vinh giả dối, quên lãng một lần mê hoặc trước đó mà thôi.

Tin nhắn của chị gửi đến. Người cũng điềm đạm, nước cũng mịt mờ.

Chị nói cuộc đời mình dường như đã cố định, cho nên muốn thử mạo hiểm một lần nữa, hỏi ý kiến của tôi.

Tôi luôn cho rằng, sự mạo hiểm lớn nhất của đời người chính là không mạo hiểm.

Chị hoan hỉ tiếp nhận.

Bởi vậy bất kể tiếp theo chúng tôi ai nấy lựa chọn thế nào, cũng chẳng qua là một dòng chảy ngầm nhỏ bé trong dòng sông dài quen biết của chúng tôi.

Hôm trước, bố tôi mừng sinh nhật 60 tuổi. Tôi nói, bố đã bước vào tuổi trung niên, còn tôi cũng ở tuổi thành niên rồi. Ngày tháng còn dài lắm, trên đường còn có khối người.

*Về Ann, đến đến đi đi dường như chỉ là một chút chuyện như thế. Thoáng nhớ tới, vẫn là một chút chuyện như thế. Bạn bè, bạn bè thân hơn, cũng chẳng qua mới một vài chuyện như thế lưu giữ trong ký ức. Những người khác, có lẽ càng ít. Do đó mỗi lần vui vẻ, tôi bèn lấy máy ảnh chụp lại tình cảnh lúc ấy, vì tôi biết tương lai chắc chắn sẽ quên.*

*Ngày 11 tháng 10 năm 2012*

## Tận cùng con đường rốt cuộc còn có thể đi tới đâu

Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy bạn, tôi liền nghĩ, bất luận nghe thấy điều gì đều vô thức nhếch môi, bạn hẳn là một người rất dễ giao thiệp.

Sau đó, suy đoán này tăng lên từng chút một. Bởi vì thiếu giao lưu bằng ngôn ngữ, cho nên tôi thường dùng hành vi và cử chỉ tiếp theo của bạn để chứng thực quan điểm của mình.

Có người bạn hỏi: Cậu hiểu rõ đối phương là một người như thế nào chứ?

Tôi không hề do dự trả lời: Một người trầm lặng, ít nói, tâm sự quá nặng nề, khó mà bày tỏ bản thân.

Người bạn hỏi: Cho nên, cậu hoàn toàn không hiểu rõ người này đúng không?

“Trầm lặng, ít nói, khó mà bày tỏ bản thân” những điều này đều là biểu tượng ngoại hóa, chính vì như thế, thế giới bên ngoài cũng không hề có khả năng tiến về con đường của nội tâm bạn. Nhớ lại, trong quá trình đi vào nội tâm một người, chúng ta đều có một khoảnh khắc cảm thấy rằng, chỉ cần vừa vươn tay thì có thể có được con người bạn thật sự, nhưng cuối cùng, đều là một giấc mơ vô căn cứ mà chúng ta suy đoán.

Trong sự giao du giữa người và người, rốt cuộc phương thức thế nào mới là chính xác và hữu hiệu?

Đến giây phút này, tôi vẫn không hiểu rõ.

Bạn bảo chúng ta phải lượng thứ cho nhau.

Đối với bạn lượng thứ là một kiểu thái độ. “Được, cậu đi đi.”, “Được, tùy cậu.”, “Không thành vấn đề, tớ có gì mà giận chứ.” Bạn rất có thành ý tỏ ra thái độ lượng thứ, nhưng không màng đến kết quả sự lượng thứ của bạn hay không. Sự lượng thứ không thể khiến tôi trở nên độ lượng, không phải là sự lượng thứ mà tôi muốn.

Đối với tôi lượng thứ giống như là một kiểu kết quả hơn. Thông qua thái độ lượng thứ mở đầu, hành vi lượng thứ xuyên suốt từ đầu đến cuối, song phương mang thái độ lượng thứ lẫn nhau khiến đôi bên càng có lòng tin đối

với tương lai, mới là lượng thứ thật sự.

Nếu không, kiểu ôm cục tức chỉ trích đối phương: Cậu xem, tớ đã lượng thứ cho cậu như thế, cậu còn oán trách nổi gì?!

Nếu bạn lượng thứ thật sự, thế thì, tôi hoàn toàn không oán trách, chiến tranh lạnh hay im lặng nữa.

Trên con đường tình cảm, tôi từng một dạo cho rằng mỗi người đều không thể nhận thức được khuyết điểm của bản thân một cách chính xác. Sau đó mới phát hiện, đây là một sự hiểu lầm. Đa đa số người thậm chí vô cùng hiểu rõ khuyết điểm của mình, nhưng họ thường kiên trì đặt một số tên mới cho những khuyết điểm này, hoàn toàn khác với cách gọi theo thói quen của người đời đối với khuyết điểm.

Do đó, trên con đường tranh luận chúng ta thường xuyên lạc mất phương hướng.

Mãi đến cuối cùng, tôi mới phản ứng lại, con voi mà tôi luôn nói, thật ra chính là con hổ mà bạn hay kể. Chúng ta mất quá nhiều thời gian thảo luận rốt cuộc là voi hay hổ. Trên thực tế, mấu chốt mà chúng ta phải thảo luận là, làm thế nào khiến bạn hiểu ra con hổ của bạn kỳ thực là một con voi.

Viết đến đây, tôi đột nhiên hơi vỡ lẽ. Có lẽ không phải chúng ta không hiểu cái gì gọi là lượng thứ, song lượng thứ theo cách hiểu của bạn là lượng thứ theo cách hiểu của tôi không phải cùng một chuyện.

“Lượng thứ” của bạn là một dạng thỏa hiệp trên ngôn ngữ. Không chứng tỏ khí thế của bạn thỏa hiệp, không chứng tỏ bạn thỏa hiệp đối với kết quả, không chứng tỏ bạn thỏa hiệp đối với toàn bộ hành vi của tôi.

“Lượng thứ” của tôi vừa khéo ngược lại. Ý tôi là sự thỏa hiệp của toàn bộ hành vi, tuy vậy đối không phải là ngôn ngữ, khí thế, sử dụng câu từ có thể bao hàm.

Thật ra, từ lâu đã muốn dùng phương thức ghi chép bằng câu chữ để suy nghĩ vấn đề này.

Mỗi lần nhắc bút đều không biết viết từ đâu, hôm nay, có một chút đốn ngộ.

Sự trón tranh viện có vì bạn, thực chất sớm đã tạo nên thay đổi cực lớn đối với cuộc sống.

Nếu hiểu rõ những điều này sớm hơn một chút, phương pháp xử lý rất nhiều sự việc sẽ đơn giản hơn mà không phải lăn tăn nữa.

Trong lòng cũng đặt dấu chấm hết cho một chuyện nào đó.

Duyên phận giữa người và người, từ kiếp trước tiếp diễn đến kiếp này, cũng chỉ có ngàn ấy phần phước. Giày vò xong, bất kể cố gắng thế nào cũng không có ích gì. Rốt cuộc sẽ khiến hai người đều mệt chết, đôi bên vẫn không nhận biết cái tốt của nhau. Thay vì cuối cùng nhếch nhác kết thúc, chi bằng nhân hiện tại có lý trí, ung dung bình tĩnh nói câu tạm biệt.

*Sau này tôi thường quan sát, rất nhiều người xảy ra tranh chấp với chúng ta, thông thường là tranh chấp cùng một việc, ví như đèn xanh sáng rồi, xe của chúng ta đều có thể đi, nhưng màu xanh tôi nói là xanh lục, màu xanh bạn nói là xanh lam, thế là chúng ta tranh cãi cả ngày.*

Ngày 14 tháng 10 năm 2012

## Đường đời tuy hẹp, nhưng thế giới rộng lớn

Nếu ngoảnh đầu nhìn lại, rất cuộc bước nào là quan trọng nhất.

Đây là câu hỏi gần đây tôi thường hỏi bản thân.

Sở dĩ bây giờ muốn hỏi, đó là vì, cuộc sống hiện tại đích thực có sự khác biệt so với trước đây.

Thật ra bề ngoài là giống nhau, hằng ngày đều tắt bật từ sáng đến tối như thể được tiêm máu gà. Nhưng trước đây phần nhiều là đối mặt với sự việc, hiện nay phần nhiều là đối mặt với con người.

Bởi vì đối mặt với nhiều người hơn, cho nên trên một ý nghĩa nào đó, ngay cả chị Vi cũng nói: Rất nhiều bạn bè xung quanh gặp tôi đều khen cậu, nói cậu em trai này của tôi biểu hiện thật không xoàng. Trên một ý nghĩa nào đó, có người hỏi: Xin hỏi bạn làm thế nào đạt được thành công hôm nay? (Thật tình, người hỏi ra câu này, khiến tôi thật sự rất muốn đánh đối phương. Kỳ thực, tôi vẫn luôn cảm thấy mình rất thành công. Ha ha.)

Thành công là gì nhỉ? Thành công không phải là đã kiếm được bao nhiêu tiền, không phải là có mấy triệu người hâm mộ, không phải là đã chụp ảnh bìa cho bao nhiêu tạp chí. Thật ra từ năm thứ hai Đại học, bắt đầu từ thời khắc tôi biết mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm trong tương lai mình chắc chắn sẽ làm công việc truyền thông và chữ nghĩa, tôi lén liếc nhìn người bên cạnh vài cái – Đại đa số người thậm chí không rõ tháng sau bản thân sẽ làm gì. Tôi liền biết mình rất thành công, khi một người bắt đầu hiểu rõ bản thân, giải đáp thắc mắc cho mình, chỉ rõ phương hướng cho nội tâm mình, đó chính là thành công lớn nhất của đời người.

Do đó trở về câu hỏi đầu tiên. Rất cuộc bước nào là quan trọng nhất? Câu trả lời không phải là bước nào quan trọng nhất, đáp án là cái năm biết bản thân đi bước đầu tiên ra sao quan trọng nhất.

Tất cả những điều này học được từ mẹ tôi.

Năm đó thành tích thi vào cấp Ba của tôi vô cùng kém cỏi, hoặc bỏ ra 5000 đồng học lớp bình thường của một trường cấp Ba trọng điểm, hoặc bỏ



ra 5000 đồng học lớp trọng điểm của một trường cấp Ba bình thường.

Lương tháng của mẹ tôi lúc bấy giờ chỉ có 1200 đồng. Mẹ ngẫm nghĩ rồi bảo: Thay vì chen chúc với một đám người nộp học phí không thích học trong lớp bình thường của trường trọng điểm, chi bằng đến lớp trọng điểm của trường bình thường, nơi có rất nhiều học sinh cố gắng cầu tiến. Theo lời giải thích của mẹ chính là: Độ thuần của lớp trọng điểm trường bình thường cao hơn.

Trường cấp Ba trọng điểm cho dù trọng điểm cỡ nào, ở lớp bình thường, độ thuần học tập đương nhiên rất thấp.

Trường cấp Ba bình thường cho dù bình thường đến đâu, ở lớp trọng điểm, bất kể ra sao cũng đều chịu ảnh hưởng bởi bầu không khí học tập có độ thuần cao.

Mọi chuyện chứng minh mẹ tôi đúng.

Sau đó tôi đã vào Đại học Sư phạm Hồ Nam. Bấy giờ Đại học Sư phạm Hồ Nam vẫn chưa phải là trường Đại học trọng điểm của 211<sup>[6]</sup>. Đối với một đứa chẳng có hứng thú sở thích gì như tôi, chỉ có vào một chuyên ngành có phong cách học tập tốt mới có khả năng kéo dài hơi tàn. Thế là tôi đã chọn khoa Ngữ văn có phong cách học tập tốt nhất lúc đó. Sự thực chứng minh, đó lại là một bầu không khí học tập có độ thuần cao.

*[6] Tác “công trình 211”, là công trình xây dựng khoảng 100 trường đại học, cao đẳng trọng điểm và một số ngành học trọng điểm của Trung Quốc, nhằm hướng đến thế kỷ XXI*

Về sau tôi cũng thường xuyên đọc thấy có người viết: Bất kể thời đời tôi thế nào, chỉ cần bạn giữ gìn sự thuần khiết cao độ của nội tâm, bạn vẫn sẽ là một người tốt.

Tôi sửa câu trên thành: Nếu bạn không phải là một người có khả năng tự kiểm soát siêu mạnh, thế thì hãy ở bên cạnh nhiều người có tấm lòng hướng thiện giống như bạn hơn, tập thể tu luyện lớn mạnh, cá nhân đương nhiên có thể lớn mạnh.

Có người dựa vào thi đỗ Thanh Hoa, Bắc Đại, Phúc Đán, dùng môi trường cứu rỗi bản thân, có người phát huy sai lầm vào cao đẳng cũng một mình

xông pha ra một mảnh trời đất. Đừng bao giờ cho rằng thi Đại học hoặc thi vào cấp Ba, hay một lần phỏng vấn sẽ quyết định cả đời của mình. Chỉ cần ngọn đèn ấy của nội tâm thấp cháy vì bản thân, tiếp tục cháy, mỗi khi mất phương hướng, hãy nhìn ánh sáng của nội tâm, tất cả sẽ không đáng sợ nữa.

Trước năm thứ hai Đại học, mỗi khi không biết cuộc đời là gì, tương lai là gì, tôi luôn cố gắng tìm một người nội tâm mạnh mẽ tràn trề ánh sáng, luôn cảm thấy gặp gỡ một người như vậy thì có cơ hội được chỉ dẫn. Thế là hỏi bạn cùng bàn, hỏi bạn học, hỏi bậc cha chú, hỏi tất cả những người có thể hỏi, nhận được câu trả lời ba phải. Đáp án là gió to thổi dậy từ lâu đã thổi tắt ngọn lửa leo lét của nội tâm, nếu thâm hơn, lại đổ một cơn mưa lớn, trong thời gian dài, ngọn lửa không còn khả năng cháy lại.

**Năm 2012, tôi 31 tuổi, tôi của lúc đó cho rằng:**

Không cần quá để tâm việc bị người khác đánh giá thấp.

Không có sự tràn đầy thực sự, cũng không có nỗi cô độc thực sự.

Sự hoàn mỹ của một người, vừa khéo ở chỗ người đó dám phơi bày sự không hoàn mỹ của mình.

Người có tín ngưỡng luôn tích cực.

Toàn tâm toàn ý, từ này rất quan trọng.

## Dùng sức võ mới có ánh sáng

Nghe một bài hát xưa, ngồi cả buổi chiều, đôi tay ghi chép một chút tâm trạng muốn lưu giữ lại. Cho dù không có rượu, cũng cảm thấy sảng khoái. Hằng ngày lên weibo, ngôn ngữ rời rạc lộn xộn, chẳng khác nào kính bị đập vỡ, từng mảnh đều phản xạ ánh sáng lóa mắt, chói chang đến mức gười ta không mở mắt ra nổi, kích thích, nhưng tâm ý hoảng loạn. Chỉ bằng mở một văn bản word, trắng tinh, chỉ có con trỏ yên tĩnh nhấp nháy, nhắc nhở lộ trình phải trải qua của câu chữ.

Lật xem từng tấm từng tấm ảnh từng vì hoảng loạn mà chụp lại trong máy tính, mới nhớ được toàn cảnh lúc đó. Có lúc sẽ hối hận hồi ấy không để ý quá nhiều, cho nên thường thường đều có đôi chút tiếc nuối. Vào mấy năm trước, cung Hoàng Đạo chưa được hoan nghênh như thế, tôi cho rằng thế giới này có lẽ cũng chỉ có bản thân vì yêu nên lưu luyến, vì hận thêm xa lạ, sau đó viết mấy câu thơ tôi yêu chết đi được nhưng cũng có thể làm ai đó lập dị chết đi được như “Gió đông chẳng thổi tan sầu muộn/Mỗi hận vì xuân lại vẫn vương”<sup>[1]</sup>. Lúc đó còn sống trong một thế giới khác, một thế giới chỉ có thể tự mình trò chuyện với mình, không có ngàn ấy câu hỏi không dứt, đáo án không dứt, ID không dứt, mọi thứ không dứt như thế, dường như tất cả đều sẽ không kết thúc như vậy, dù sao cũng mệt mỏi.

*[1] Nguyên văn: “Đông phong bất vị xuy sầu khứ / Xuân nhật thiên năng hạ hận trường.” Trích từ bài thơ Xuân tứ kỳ (Ý nghĩ mùa xuân kỳ 1) của Giả Chí thời Đường, bản dịch của Lê Nguyễn Lưu.*

Hiện tại đã học được cách nói, ồ, chòm sao này của chúng tôi hoặc loại người như chúng tôi chính là như vậy, đừng để ý đến chúng tôi. Sau khi vô số thế giới cô đơn có vẻ như bị một số khái niệm nào đó định nghĩa thành liên kết, chỉ chít trong như hệ Ngân Hà, đấy mắt ánh lên một mảng ấm áp, ừm, còn có một chút khí thế kêu gào với thế giới.

Cũng giống như lại nhặt lên cây ná chưa từng bắn trúng mục tiêu thời thơ ấu, nhìn quanh nhìn quất, ngoài thêm can đảm ra, không phát huy được tác dụng thực chất gì cả. Cầm cây ná, từng bước từng bước đi về phía trước. Trong tình tiết phim, đạo diễn cho đệm một bài hát quen thuộc, nội dung là

bạn một mình đi ngang qua, tình tiết lạnh nhạt, nghe ai đang thề thốt hứa hẹn. Trên phố lớn người qua kẻ lại, bạn kéo lê theo vô số vương vãi, luôn muốn trốn đến chỗ đơn giản, nhưng lập tức bị điều về. Lâu ngày, bạn cũng đã quen với tình huống này, sự lặp đi lặp lại của các kiểu mừng giận buồn vui, chẳng qua là công tác trên tường lâu năm không được tu sửa, thỉnh thoảng dùng sức vỗ vỗ mới có ánh sáng.

Phương hướng đó mà họ nói tràn ngập đủ thứ giấy tờ có thể sao chép, ngủ nghỉ, làm việc sáng tác, nói một chút cảm xúc cũ kỹ không cũ kỹ, mới mẻ không mới mẻ. Bạn hỏi tôi, có phải rất căng thẳng không. Tôi đáp không, không căng thẳng chút nào, giống như vệ tinh trên quỹ đạo, ngày hôm nay của sang năm, bạn đều tính được chuẩn xác mình ở đâu. Có điều tôi đã quên lần trước có cảm giác yêu đương là lúc nào rồi.

## Dù sao cũng có thứ cảm giác tịch mịch

Một chuyến du lịch nói đi là đi, cùng một người nói yêu là yêu.

Có vẻ như tôi đều từng trải qua rồi.

Cuối tuần, cô bạn rủ, chúng ta đi Tây Song Bản Nạp dự lễ hội té nước nhé.

Thế là chiều ngày hôm trước đến, chiều ngày hôm sau đi.

Chẳng qua hai mươi tư tiếng, nhưng đã xảy ra rất nhiều chuyện như của hai thế giới.

Gia Nam chạy chiếc xe được cải tạo đến nỗi nửa dơi nửa chuột, viết đầy phiên âm những câu chữ như tạp chí tiếng Anh, Văn Nam Trung Quốc của cậu ta, men theo ruộng bắp, rừng chuối, rừng cao su, chạy băng băng trước sắc mặt vẫn còn kinh ngạc của tôi. Đi xuyên qua trong rừng núi thường khiến tôi mất cảm giác phương hướng, còn cậu ta - sinh năm 1987 - giống như một đứa trẻ hoang dại nắm chắc tay lái, thứ cậu ta dựa vào không phải đôi mắt, mà là quán tính dưới ta.

Mặt mày thanh tú, màu da phơi nắng đến khỏe mạnh quá độ, tỏ ra hết sức chói mắt trong lúc cậu ta rẽ ngoặt gấp hết lần này đến lần khác. Tôi hỏi Duệ về quá trình quen biết giữa Gia Nam và cô. Cô nói: Lần trước cô đến Tây Song Bản Nạp, công ty du lịch sắp xếp cậu ta đón cô, sau đó họ đã trở thành bạn bè, cậu ta là một bạn trẻ đặc biệt tốt.

Bạn trẻ đặc biệt tốt này không phải là người bản xứ, mà lúc mười mấy tuổi theo người nhà từ Hồ Nam đến đây định cư. Sản phẩm khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất mà cậu ta từng sử dụng là chiếc xe trong nước sản xuất được cải tạo đó của cậu ta, những thứ khác đều là chúng tôi sử dụng, cậu ta nêu câu hỏi.

Khi chiếc xe này còn chưa trở thành xe chuyên dùng đón du khách, cậu ta đã thích một mình chạy xe dọc theo đường biên giới đi mãi về phía trước, có lúc bản thân cũng không biết đã đến đâu, chỉ biết Tây Song Bản Nạp ẩn giấu nhiều phong cảnh hơn trong tưởng tượng của mình. Có lẽ là cảm xúc lớn hơn từ vụng, sự mong đợi đối với Tây Song Bản Nạp ngay từ ban đầu của chúng tôi hoàn toàn bắt nguồn từ thần thái của cậu ta - Rất cuộc là phải có một vùng

cảnh quan thế nào, chúng tôi mới giống như cậu ta, hưởng thụ đồng thời lại cảm nhận được sự nhỏ bé của bản thân.

Đó là một rừng chuối bao la không nhìn thấy bờ bên ở biên cảnh với nước Lào. Ánh nắng buổi chiều bị tầng mây đè xuống cực thấp, lần đầu tiên cảm giác ánh nắng không phải chiếu rọi mà là quét rọi. Đi trên con đường nhỏ trong rừng chuối, cái bóng bị kéo dài dằng dặc như nổi nhớ, mỗi động vật đều rõ mồn một, kể cả tư thế tay OK tôi ra dấu với Duệ.

Tối hôm đó tôi viết trên weibo: *Bạn có lúc nào từng thấy cảnh sắc như thế này, trong cả thế giới dường như chỉ có một mình bạn. Thường thường lúc này, bạn sẽ hy vọng có một đôi tay có thể nắm, có một đôi tai nghe hiểu bạn đang nói gì. Con người ta rất tịch mịch, cho nên trong ấn tượng của bạn mới có nhiều bóng lưng đã đi mất như thế.*

Không có sự tràn đầy thật sự, cũng không có nỗi cô độc thật sự. Bất cứ kiểu tự tràn đầy nào cũng theo sau cảm giác cô độc tới đột ngột, còn nỗi cô độc thường xuyên lại luôn đi kèm cảm giác khoan khoái ngấm ngấm. Tôi của thời còn học Đại học, biểu hiện giống như một tay thợ chữ, tôi nhớ lúc đó viết: Cô độc không đại diện cho tịch mịch. Cô độc là một thứ khoái cảm tự tu dưỡng nào đó mà bản thân theo đuổi, còn tịch mịch thì là sự rối loạn của linh hồn không chốn nghỉ chân. Đối với tôi thời còn học Đại học, lời giải thích như vậy quả là khiến bản thân khâm phục chính mình suốt một thời gian. Giờ đây xem ra, thời trẻ, cô độc và tịch mịch quả thực là hai chuyện khác nhau, so với cô độc, đúng là tịch mịch lại tỏ ra không đẹp đẽ như thế.

Nhưng hiện tại, cô độc vẫn là cô độc, song tịch mịch đã không còn tịch mịch nhường ấy. Trước đây ngưỡng tối thiểu của tịch mịch là bản thân không thể đối thoại với chính mình, còn bây giờ đó là lời mình nói ra với mình không nghe thấy mấy may tiếng vọng trở lại.

Bởi vì thứ cảm giác tịch mịch này, có lúc bạn sẽ đặc biệt muốn tìm thấy một người nghe hiểu được lời bạn nói. Chúng ta luôn nói người đó chính là một cái tôi khác. Thật sự có không? Cho dù có, ai sẽ bằng lòng hi sinh bản thân để trở thành một cái bạn khác cơ chứ?

Trong thời buổi hòa bình này, chẳng ai muốn hi sinh bản thân tác thành cho đối phương, thế là “tìm kiếm một cái tôi khác” đã trở thành lời nói dối “để bạn đến lúc lâm chung vẫn đang theo đuổi ước mơ”.





## Người có tín ngưỡng luôn tích cực

Thiếu khí ôxy. Chìm vào đáy biển càng lúc càng sâu. Không phải vì tâm trạng, mà vì công việc càng lúc càng nhiều.

Ngay cả thời gian quay người cũng không có.

Đang làm một số việc có vẻ không thích hợp với bản thân, chẳng hạn người dẫn chương trình của Talk Show. Nhưng hiện nay sớm đã không còn như mấy năm trước, làm bất cứ chuyện mới mẻ nào đều lo lắng. Hiện giờ cũng đã thấu hiểu, rất nhiều chuyện, chỉ cần tin rằng người của bạn cảm thấy có thể, bản thân bạn cảm thấy có thể, thì chuyện đó thật sự có thể.

Bởi vậy, một khi từ bỏ, là đã lãng phí tín nhiệm và lòng tin. Chống đỡ một năm, hẳn cuối cùng cũng sẽ có một vài tiến bộ. Ít nhất, tiếng phở thông của tôi tiến bộ một chút so với tháng trước.

Thử xem, cảm giác mỗi ngày viết 5000 chữ. Nôn ra máu. 31 tuổi rồi, tôi nói với đồng nghiệp, tôi đã 31 tuổi rồi, không ngờ lại trở về bộ dạng mười năm trước vừa vào Đài Truyền hình, điều khác biệt duy nhất là, lúc đó viết bản thảo cho người dẫn chương trình, bây giờ viết bản thảo cho bản thân, đây được xem là tiến bộ rồi không phải sao?

Chương trình Truyền hình Vệ tinh mới, tuyên truyền phim điện ảnh mới, viết sách mới, mẹ tôi bảo con dứt khoát từ từ thôi.

Nhưng khi người khác đều xem trọng bạn, bạn không trân trọng, trước đây bạn chẳng phải ngày ngày thấp hương cầu Bồ tát khiến người ta xem trọng bản thân hay sao? Mẹ tôi ngẫm nghĩ rồi bảo đúng nhỉ, đúng nhỉ.

Tiểu quái thú lại tặng tôi một CD của Lý Vũ Xuân, lần này tôi nhận. Lần trước, cô ấy vẫn chưa lĩnh lương, lần này, cô ấy đâu có thiếu tiền.

Người có tín ngưỡng luôn tích cực. Cố lên! Anh máu gà!

## Tôi lúc 20 tuổi ít nhiều phỏng đoán được bản thân lúc 30 tuổi

Tôi lúc 20 tuổi ít nhiều phỏng đoán được bản thân lúc 30 tuổi.

Không phải là một tình cảnh hay dáng vẻ nào đó cụ thể, mà là niềm vui thắm trong lòng khi hoàn thành mục tiêu dự định.

Hôm nay viết trên weibo: Ngày kỷ niệm nhỏ. Một câu nào đó của mình được đăng trên tạp chí lần đầu tiên. Sau đó bài viết về ngôi ao được đăng trên tạp chí. Tiếp theo rất nhiều ý nghĩ của bản thân xoay quanh một chủ đề được đăng trên tạp chí. Kế đó trở thành khách mời được phỏng vấn còn được chụp vài tấm ảnh đăng trên tạp chí. Rồi sau đó đã có chuyên mục của mình, có thể định kỳ viết những thứ muốn viết trên tạp chí. Hôm nay tên của chuyên mục lần đầu tiên được in trên trang bìa tạp chí.

Ban đầu là thực tập ở toàn soạn báo, 1500 chữ đã viết 30 lần cuối cùng chỉ dùng 40 chữ đặt ở bên lề, bình luận phim 38 chữ, tên 2 chữ.

Sau đó lần lượt có bài đăng trên tạp san nội bộ của Đài Truyền hình, đăng trên những tạp chí không nổi tiếng phát hành trên cả nước. Với tư cách là dân thường cũng đã đăng trên một hai tạp chí Street Snap, với tư cách là người làm truyền thông cũng thỉnh thoảng phát biểu quan điểm của mình trong bài viết chủ đề của một vài tạp chí. Về sau có thêm một tấm ảnh 3x4 để giới thiệu. Rồi sau nữa tham gia quảng cáo mềm của một số thương phẩm, nhưng ít nhiều đã có thể chụp một tấm ảnh thời thượng khổ lớn. Có vài biên tập những năm qua hằng năm mời tôi thực hiện một cuộc phỏng vấn, chụp một tấm ảnh, ghi lại thay đổi từng năm của tôi.

Thật ra cũng chỉ là vào mấy năm trước, tôi hy vọng giúp *Tuần san Giải trí Nam Đô* viết bài miễn phí, đá chìm biển cả. Hôm nay, tên chuyên mục vô tình cảm liễu liễu xanh um được in trên trang bìa.

Nhớ lại mấy năm qua, rất nhiều rất nhiều người nói với tôi đây thiện ý: Lưu Đông, cậu kín đáo một chút được không? Đừng nông nổi như thế một chút được không? Giấu niềm vui của mình một chút được không?

Tôi quả nhiên không làm được. Ví như, tôi viết cho mình một bài weibo kỷ niệm cái ngày mà theo người ngoài thấy thật ra cũng chẳng có chuyện gì

to tát, nhưng đối với tôi lại là pháo hoa ngày lễ cực lớn.

Tôi thường vì chuyện vô vị mà cảm thấy thú vị, cũng thường so đo với chuyện không có ý nghĩa. Tôi sống trong thế giới nhỏ của mình, tự mình với mình diễn kịch nội tâm phong phú, đoạt được giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất của chính mình, quanh năm làm nhà cái, là lẽ đương nhiên.

Tôi tùy tiện chia sẻ sai lầm mà người không quen phạm phải trong cuộc họp nhóm, cũng từng nghĩ có lẽ truyền ra ngoài sẽ bị người ta tiêu diệt, nhưng tính cách bẩm sinh gần bướng lại dễ thỏa mãn, cho nên trong nội tâm không hề tuân theo quy củ cho lắm.

Tôi nói với Boya: Thật ra những năm qua, chuyện vất vả hơn không phải là sự kiên trì của bản thân, mà là làm sao cải chính cách nhìn của người khác đối với mình. Sự cải chính này không phải vì để tâm người khác, mà là không muốn để mình phải tuổi thân. Cậu ta nói cậu ta hiểu, đại khái là tất cả mọi chuyện đều phải cứng đàng với cái tôi trong thân thể, đã thật sự cố gắng, thì không muốn bị người khác đánh giá quá thấp.

Kỳ thực bị người khác đánh giá thấp không cần quá để tâm. Mấu chốt là bị ai đánh giá thấp. Được một người có giá trị quan, có khả năng phán đoán khẳng định, có giá trị hơn nhiều so với vị một trăm kẻ bàng quan và khách qua đường phủ định. Con người ta luôn có một quãng thời gian, chỉ ở giữa biển người mênh mang, tìm kiếm sự khẳng định của những người có giá trị này, và làm quen với nhạc nền của kẻ bàng quan.

*Xem ra, tôi thường dùng một số thay đổi nhỏ bé để tự nhủ rằng tất cả là xứng đáng. Buồn cười, lại cảm thấy khổ sở. Nhưng rất tốt.*

*Ngày 6 tháng 10 năm 2012*

## Sao cuộc sống có ngàn ấy triển vọng

Ánh nắng lúc 12 giờ trưa gay gắt đến phát sợ. Không muốn ăn cơm tí nào.

Tâm trạng tôi tệ vô cùng. Hôm qua cuối cùng lại đi học một buổi Anh văn, há miệng hồi lâu chẳng nói ra được từ nào, mặt chắc là đỏ bừng ngay tắp lự. Tôi nghĩ cô giáo Michelle của tôi ắt hẳn rất không muốn dạy học sinh như tôi, bất kể cô bỏ ra bao nhiêu thời gian, cậu học trò nói quên là quên, muốn lên lớp thì đến lên lớp, phiền cũng phiền chết đi được.

Nhớ đến mấy năm nay, chuyện duy hát tôi kiên trì làm tiếp chỉ có viết. Đó còn là vì viết chỉ cần dùng máy vi tính, hơn nữa viết lách đối với tôi mà nói không cảm thấy mệt chút nào. Chuyện khiến bản thân cảm thấy mệt ngoài, nhưng lại cố gắng khắc phục gần như là không có.

Gặp người mình thích cách mấy, nếu đối phương lần đầu tiên không có sắc mặt tốt, thì tôi cũng ép bản thân “tự sát”. Không phải do tuổi tác lớn dần, mà là lười cố gắng, lười giải thích, lười bỏ ra thời gian. Không phải đã nói sao, hăng hà sa số chuyện tốt đẹp, nên gặp chứ không phải theo đuổi hay chờ đợi.

Lại nhớ đến người bạn giảm béo thành công đó. Từ bé tôi đã thích xem loại phim hoạt họa có thể biến hình, mặc kệ trước kia bạn là người như thế nào, nhưng sau khi biến hình bạn sống giống con người hơn. Tôi xưa này rất hy vọng cuộc đời mình có hiệu quả của phim đảo ngược dạng này, nhưng với tôi, mọi chuyện đều từ từ từ từ mới có thay đổi. Ừm, tôi hình như chính là như vậy, tất cả đều chậm rãi, tùy chẳng có gì không tốt, song cứ mong có một chút hiệu quả của phim đảo ngược. Vén áo thun lên, ồ, cơ bụng sáu múi; ở sân bay bị người ta sỉ nhục bằng tiếng Anh, bèn há mồm oanh tạc lại bằng ngôn ngữ bốn nước, như thế mới có chút ý nghĩa.

Mỗi lần tưởng tượng đến những tình cảnh này, trong lòng liền cực kỳ vui vẻ, cảm thấy cuộc sống rất có triển vọng.

Cuộc sống còn có triển vọng, sẽ khiến mỗi một ngày đều có đôi chút theo đuổi.

## **Dũng khí của tôi bắt nguồn từ anh**

Đại Bình<sup>[2]</sup> không còn trên cõi đời này nữa.

*[2] Tác Dư Bình (1975 - 2012), tên tiếng Anh Tony Fish, nghệ sĩ hài nổi tiếng người Đài Loan.*

Tôi lái xe, có người ngồi bên cạnh, tôi ra vẻ tùy ý nói câu này xong, sau đó hốc mắt ươn ướt.

Lúc đó tôi vừa đến Bắc Kinh, hằng ngày xem chương trình nghệ thuật tổng hợp của Đài Loan để giết thời gian, thỉnh thoảng cũng bắt chước chiêu thức khoe tài trong đó. Chẳng hạn chiêu nuốt nắm đấm mà tôi từng rất thạo, chính là học từ Đại Bình.

Sau này anh hút thuốc phiện bị bắt, tôi cũng thầm mong rằng anh sớm tốt lên, mỗi lần trong mục tin tức đưa tin về anh, dù chỉ có mấy mươi giây, tôi cũng dừng lại. Bất kể anh ở đâu, có đội mũ lưỡi vệt hay không, có phải vì vóc người gầy bé mà co rúm trong một góc hay không, điều kỳ diệu là, theo tôi thấy, anh luôn lấp lánh.

Khi làm khách mời, những lời anh nói luôn nằm ngoài dự liệu của người khác; khi biểu diễn, luôn tỏa sáng lạ lùng. Diễn xuất của anh, tôi thường phát đi phát lại, còn có người nói tôi và Đại Bình trông rất giống nhau, tôi gật đầu đầy đắc ý, sau đó tiếp tục luyện tập chiêu nuốt nắm đấm của mình.

Mỗi thiếu niên đều có vài thần tượng, Đại Bình chính là người đó trong lòng tôi. Xưa nay không sợ bị người ta cười giễu, xưa nay không che giấu khuyết điểm của mình, gắng sức bày tỏ nội tâm của mình, đồng thời, có lòng hăng hái dám dốc hết tất cả vì chuyện mình muốn làm. Có lẽ, chính vì anh thương bị người ta châm biếm, có lẽ, cũng là vì anh chưa bao giờ để tâm những điều này.

Những điều này là tất cả những gì tôi nhìn thấy trên người anh, ngoài nuốt nắm đấm ra.

Hôm đó đọc được một câu, sự hoàn mỹ của một người, vừa khéo ở chỗ người đó dám phơi bày sự không hoàn mỹ của mình.

Sự hoàn mỹ của anh chính là như thế. Cho dù sau này anh hút thuốc phiện, tiêm nhiễm ma túy, lời xin lỗi anh nói mỗi lần đều khiến tôi tràn đầy mong đợi đối với sự tái xuất của anh.

Nhưng không ngờ, sau khi đã đợi rất lâu, hôm nay lại được biết tin tức thế này.

Anh cũng có một đám bạn bè thân thiết, cùng một lớp, cùng một quần thể, cùng một ngành nghề, nhưng không cùng số phận. Sau khi họ hết người này đến người khác trở thành ca sĩ nổi tiếng, người dẫn chương trình lừng danh, diễn viên tên tuổi, anh vẫn tranh thủ thù lao lên sân khấu biểu diễn 3000 đồng một lần bằng tướng mạo không có gì xuất sắc, dốc sức diễn xuất.

Sau khi hút thuốc phiện, anh nói anh có thể làm công việc hậu trường trước, nhận tiền lương 8000 đồng, chờ đến cơ hội thích hợp lại tái xuất. Tôi tin tất cả những lời anh nói, anh không những là con trai trưởng trong nhà, mà cũng là nguồn thu nhập quan trọng nhất trong gia đình.

Về sau công việc của tôi bắt đầu bận rộn, chương trình mà anh tham gia cũng ít hơn rất nhiều. Tính ra, kỳ thực tôi cũng có năm, sáu năm chưa xem chương trình mới của anh, nhưng anh vẫn như mặt trời buổi sớm tồn tại trong tâm trí tôi.

Trên tin tức nói phôi anh bị nhiễm trùng dẫn đến qua đời, có rất nhiều cách nói. Thật ra đi như thế nào, tôi không để tâm. Tôi chỉ để tâm, anh ra đi ở tuổi 36, với tính cách của anh liệu có cảm thấy không cam lòng hay không.

---

Tôi không phải người hâm mộ trung thành của anh, cũng không phải là bạn anh. Là người đứng trong góc luôn yêu thích anh, tôi không biết sau khi anh ra đi, có bao nhiêu người hâm mộ sẽ vì thế mà rơi lệ, cũng không biết một vị khách mời của chương trình nghệ thuật tổng hợp với thiên phú dị bẩm như vậy được hưởng đối xử trong hậu khi từ trần cao nhường nào, nhưng sinh thời thứ anh mong muốn có được nhất hẳn là tiếng vỗ tay, lúc này, thứ anh mong muốn có được nhất chắc là tiếng khóc.

Tôi lật ra bài nhật ký mình viết vào ngày 21 tháng 5 năm 2005, trong đó viết đặc kín đều là về anh, anh trong ấn tượng của tôi bảy năm về trước.



Ngày 21 tháng 5 năm 2005

Mỗi tiết mục đều sinh ra vì một người

Giải trí trăm phần trăm trong ba người kỳ thực là xem Tiểu Trư (La Chí Tường), Guess trong ba người thật ra là xem A Nhã, Thiên tài rất nhiều người, trên thực tế xem Ngô Tông Hiến, Công ty Điện lực xem Thái Khang Vĩnh, Khang Hi đến rồi xem Tiểu S, vân vân vũ vũ. Cho dù trong những chương trình này họ cộng tác lẫn nhau, có người này người nọ tham gia, nhưng mãi mãi không bằng vị trí trong đó của một người.

Có một người tên Đại Bình, chính là người dẫn chương trình tự tin siêu cấp, có thể đút nắm tay vào trong miệng, xương cốt toàn thân mềm đến gần như toàn bộ gãy nứt, thích bắt chước, thích sáng tạo cái mới nhưng trông không đẹp trai cho lắm.

Tôi trước giờ đều thích anh, tôi cũng luôn cho rằng cuối cùng anh sẽ ra mắt – Giống như Tiểu S vậy, tìm được chương trình của mình, phát huy ra cái tôi hoàn chỉnh một cách tinh tế sâu sắc. Thế nhưng khi những người tốt nghiệp trường Nghệ thuật Hoa Cường đều dần có phong độ của Đào Tử, dần thay thế Đào Tử thành công, trong đó lại không có bóng dáng của Đại Bình.

Xem lại băng ghi hình ba kỳ Khang Hi đến rồi mà anh tham gia, giống như lúc xưa, tôi vẫn cười đến chết đi sống lại, xem xong đột nhiên liền hiểu rõ nguyên nhân bản thân không nghĩ thông suốt.

Tuy trên mặt người người đều nở nụ cười, Tiểu S là nụ cười táo tợn, Thái Khang Vĩnh là nụ cười bình tĩnh, chỉ có trên mặt Đại Bình dường như cách một lớp giấy lọc âm u, thậm chí không muốn gượng vờ vĩnh. Anh quá hiểu rõ vai trò và định vị của bản thân, thế nên trong mọi lúc đều không ngừng so đo với bản thân, không cho phép trong tư duy của mình có bất kỳ sơ suất nhỏ nào, mọi câu chuyện đều có đầu có cuối, mọi chuyện cười đều có mở đầu kết thúc, sống quá thấu hiểu, sau khi được trao cho danh hiệu “Nhân tinh” lại cố chấp với điều đó, không muốn từ bỏ.

Anh rất cố gắng, từ diễn xuất và thái độ đối với công việc bản thân của anh nhìn ra được, đối với chuyện mình thích làm có thể bỏ ra công sức hết tuần này đến tuần khác, bất kể là cosplay hay công việc kim chỉ, anh thôi miên bản thân thành người trong người, thử thách tất cả những việc mà



người khác không làm được, tuy cuối cùng có được tiếng vỗ tay và thành công, nhưng không thể tạo ra sự vượt trội lớn hơn nữa, cũng không thể giống như bạn học A Nhã, Tiểu S của mình. Có lẽ anh cũng hiểu rõ chỉ có vượt qua chính mình mới có khả năng khiến mình sống vui vẻ hơn, nhưng tôi tin rằng anh không làm được. Mặc dù từ khi vừa vào nghề anh đã nhờ vào điều này trở thành người dẫn chương trình rất có tiềm chất, thời gian sau này, anh hoàn toàn chìm đắm trong đó, không có bất cứ sự thỏa hiệp nào với sự vật, chỉ lấy yêu thích của bản thân làm chuẩn mực phân biệt đoán định của mọi thứ.

Vì quá đôi ép buộc bản thân, cho nên anh đã có hôm nay, cũng vì quá ép buộc bản thân, do đó anh có ngày mai rất khó dự đoán.

Sau khi nghĩ rõ thảo luận với bạn bè thân thiết, kết luận đưa ra đại thể như vậy. Anh luôn là hình mẫu của người nhanh mồm nhanh miệng, khiến người xung quanh có động lực vui vẻ, mà bản thân anh lại không ngừng cưỡng ép bản thân, lồng bản thân vào trong vai diễn không thể tự rút ra. Nhưng thế thì con người ta lại có thể tự cứu bằng cách nào? Chúng ta bảo Đại Bình nói chuyện nhanh là vì miệng anh lớn, đầu lưỡi của anh tự do dạo chơi trong không gian vô hạn. Chúng ta bảo ai hôn anh chắc chắn bị trời lên thiên đường, vì đầu lưỡi của anh linh hoạt. Chúng ta còn bảo làm bạn với anh nhất định rất vui vẻ, vì anh là một người thích chà đạp bản thân, đem bản thân để làm vui người khác, vì anh biết phương pháp thật sự khiến người khác vui vẻ. Những điều này đều là chúng ta nói, anh chỉ mỉm cười đáp lại, quay người mà thôi.

Con người ta đều có nỗi bi ai của mình, hướng chi là nghệ sĩ.

Còn nỗi bi ai của tôi là: Thường có bạn thân đề nghị tôi, nào, bắt chước Đại Bình nuốt năm đấm cho tớ xem. (Vì tôi thật sự có thể...)

Thứ Ba ngày 24 tháng 7 năm 2012, bỗng dưng nhớ đến, ngoài nuốt năm đấm, trong buổi liên hoan cuối năm của công ty tôi đã nhảy *Dancing Diva*, dũng khí cũng bắt nguồn từ anh.

## Cho bạn của mười năm nay, đứng bên quan sát tôi của mười năm sau

Từ năm 1999 rời nhà đến nay đã 11 năm, thời gian 11 năm thật ra đủ để thay đổi một người - Tôi cũng từng nghĩ như vậy. Nhưng hiện giờ xem ra, tôi không thay đổi chút nào, vui vẻ thì phóng túng, buồn bã thì dung tục, toàn tâm toàn ý thì khóc đến trời đất tối tăm, xưa nay không có một tiếng nói khác nhắc nhở bản thân nên thế nào, làm cho mình giống như đóng phim ma vậy. Tất cả mọi chuyện, tôi đều nghĩ sẵn trước, sau đó khởi động trình tự, giữa chừng mới không có khả năng lại xuất hiện một tiếng nói lái nhắc nhở bản thân. Tôi cảm thấy hễ ai có ý nghĩ như vậy đều là người không chuẩn bị trước, dễ phân tâm, không toàn tâm toàn ý.

Toàn tâm toàn ý, từ này rất quan trọng.

Toàn tâm toàn ý yêu thương, toàn tâm toàn ý làm việc, toàn tâm toàn ý căm ghét, toàn tâm toàn ý cầu thả, toàn tâm toàn ý hít thở từng ngụm không khí, có thể phân biệt ra thành phần của ôxy và độ ẩm của ánh sáng, toàn tâm toàn ý cắt cuộc đời thành từng hình dạng bạn nói ra được, sau đó xào một đĩa thức ăn nóng hổi, rất đưa cơm.

Ngày mai sắp về nhà rồi. Đã đặt vé máy bay.

Mấy năm trước, số lần tôi đặt vé máy bay còn rất ít.

Nhưng bắt đầu từ vài năm nay, mỗi tháng đều phải bay tới bay lui. Thường nghĩ, nếu bắt bản thân trả tiền thì đánh chết cũng không ngồi máy bay. Tuy nhiên, kể từ năm nay, tôi rút cuộc cũng dần lòng bỏ ra mấy nghìn đồng đặt vé máy bay khứ hồi, chỉ để tiết kiệm một chút thời gian trên đường, nỗi giày vò mong đợi về nhà ấy, so với mong đợi vòng tay ôm ấy của tình yêu càng khiến người ta sốt ruột.

Thời gian không phải là con dao mổ lợn, sẽ không từng nhát cắt thịt. Thời gian chẳng qua là bóng râm loang lổ trên tường vôi, thay hình đổi dạng bởi ánh nắng, cuối cùng, bạn vẫn là bạn.

Cảm nhận càng ngày càng mãnh liệt là, thật ra thế giới này không hề rộng lớn như trong tưởng tượng của mình. Đôi khi, cố gắng vươn tay là chạm đến biên giới, mới hiểu rằng, rất nhiều sự việc không phải là cảnh giới thảm hại

không thể được thay đổi.

Những năm qua, có người xin nghỉ việc, có người khởi nghiệp, có người đi du lịch, có người lưu đày, có người tìm mộng, họ kiên định thay đổi phương hướng tiếp tục bôn ba, điều đó hẳn được xem là một tuyến đường mình đi này quá nhiều du khách, chết độ quá nghiêm, chi phí quá cao, thật ra đi mãi đi mãi, khi bạn đi xa hơn người khác, thứ bạn nhìn thấy chính là những gì bạn chưa bao giờ nghĩ đến.

Nếu bạn đủ thấu hiểu bản thân, bạn không cần phải đi xa, ở trong lòng đã du lịch vòng quanh thế giới này rồi.

Ann là đàn chị thời Đại học của tôi, chúng tôi quen nhau đã hơn mười năm. Đánh giá cao nhất của chị dành cho tôi là: Khi mọi thứ xung quanh đều thay đổi, thứ duy nhất tôi có thể tin rằng mãi mãi không đổi chính là cậu.

Vì cuốn sách kỷ niệm mười năm trưởng thành này, chị đã viết một lá thư thật dài cho tôi. Giống như tôi của năm xưa ngồi trong phòng thuê ở tầng trệt viết thư cho chị vậy, từng chữ từng câu khắc họa ra tâm lòng.

Giờ đây trong văn phòng, tôi tham lam đọc từng chữ chị viết cho mình, giống như nghiêm túc hít một ngậm không khí, hàm lượng ôxy và kích cỡ đo đạc của ánh sáng, đều mặc niệm trong lòng, từ nay về sau rướm lệ.

Có lẽ, đây không phải là cái tôi thật sự, có lẽ bên trong có một vài tình tiết chán nản sát sạt ngay cả tôi cũng đã quên mất, nhưng tôi tin rằng đây nhất định là con người tôi hoàn chỉnh nhất trong mắt chị.

Quỹ đạo thanh xuân mười năm, dù sao cũng phải nở ra một, hai đóa hoa nặng trĩu.

**Năm 2013, tôi 32 tuổi, tôi của lúc đó cho rằng:**

Sở dĩ sinh mệnh đặc sắc chính là vì trong lòng chúng ta nhất định có một người.

Sở dĩ cuộc sống đặc sắc chính là vì từng bước đi hiện tại của chúng ta đều là bước đi trong tương lai muốn trở lại.

Cần nhắc một người có yêu bạn hay không, không phải xem người đó ở bên bạn bao lâu, mà là xem khi yêu bạn người đó điên cuồng nhường nào.

## Cho bạn một cỗ máy thời gian

“Nếu cho bạn một cơ hội ngồi lên cỗ máy thời gian, bạn sẽ trở về năm nào?”

Đây là một câu hỏi cũ rích, không phải người khác hỏi tôi, mà là kể từ khi bắt đầu thoát khỏi bầu không khí của bạn học, bắt đầu một mình ngồi trên xe buýt trống không, chen chúc trong tàu điện ngầm nhộn nhịp, hoặc lúc rảnh rỗi giữa cuộc họp, đi trên đường phố không chút quen thuộc của một thành phố xa lạ, tôi luôn có một ý nghĩ thoáng qua: Đây là cuộc sống mà mày muốn sao? Cuộc sống hiện tại rẻ ngoặt từ ngã rẽ nào nhỉ? Nếu cho bản thân một cơ hội, mày sẽ trở về năm nào?

Muốn trở về năm thứ nhất Đại học, tôi biết sau khi tốt nghiệp những người nào sẽ càng đi càng xa, do đó bắt đầu từ năm thứ nhất sẽ càng trân trọng đối với những tình bạn cuối cùng sẽ nhạt nhòa khỏi cuộc sống ấy. Có lẽ tôi sẽ ghi chép lại từng chi tiết khiến người ta cảm động, ghi chép lại chân lý mà mỗi một lần ở bên nhau mới lĩnh ngộ được. Bởi vì nhiều năm sau, khi có người lại nhắc đến với tôi ai đó, tôi chỉ có thể nói một câu: Ừm, họ đều rất tốt. Khi cuộc sống chỉ có kết luận mà không có tình tiết, thì chẳng khác nào cây khô chết, bạn thấy được dấu vết nó cố gắng vươn tới bầu trời, nhưng không còn dấu hiệu của sinh mệnh.

Cũng muốn trở về năm thứ hai Đại học, có lẽ tôi sẽ càng trân trọng cơ hội đến Đài Phát thanh thực tập, vì sau khi tốt nghiệp tôi không vào Đài Phát thanh làm việc, đó là cơ hội làm việc ở Đài Phát thanh một lần duy nhất trong đời tôi. Lúc đó thầy hướng dẫn chương trình dạy tôi làm thế nào nhận điện thoại của thánh giả, làm thế nào tiến hành kiểm soát thời lượng phát sóng tôi hẳn là nhớ rõ hơn, còn âm nhạc phát trong chương trình buổi tối nên nghe thêm vài lần, có lẽ tôi có thể vì thế viết lời dụng tâm hơn một chút.

Nếu có thể trở về năm thứ tư Đại học, tôi sẽ ngăn cản kết thúc của một cuộc tình. Lúc đó một cuộc tình không dung kết thúc, sau này, chúng tôi gặp nhau ở Bắc Kinh, cảm xúc không hề trời sứt, giống như sự gặp gỡ giữa nước hồ và nước hồ, thiên nga bèo trôi, sóng lớn không sợ. Kết quả như vậy không được xem là kết quả tốt, cho nên mở đầu oanh oanh liệt liệt đó ngược lại có

chút huy động nhiều người rồi, giống như dây pháo vào mùng Một tết, tung bùng xong là thôi, cả mặt đất đầy giấy vụn.

Đúng, tôi cũng từng nghĩ, nếu có thể trở về thời cấp Ba thì càng tốt, nhớ chiếc bàn học, nhớ thầy cô giáo, cho dù bạn dùng mẩu phấn ném chết tôi, tôi cũng sẽ cười nói không sao. Những đề bài chết cũng không biết làm ấy, bây giờ mới biết thật ra cũng không khó, cái khó là bản thân lúc đó không hiểu rõ vì sao phải giải chúng. Hiện tại biết rồi, giải nhiều một chút, điểm số thi Đại học có lẽ cao hơn một chút, có lẽ cách mục tiêu của mình gần hơn một chút, thế giới nhìn thấy có lẽ sẽ lớn hơn một chút.

Dần dần bạn sẽ phát hiện, kỳ thực mỗi một bước bạn đều muốn trở về. Nhưng một khi mỗi một bước đều muốn trở về, trên thực tế cũng có nghĩa là trở về hay không đều chẳng hề gì. Song bạn hãy nghĩ nghiêm túc hơn một chút, nếu chúng ta trở về thời cấp Ba thật, thi Đại học tốt hơn một chút thật, thì chúng ta sẽ không vào trường hiện nay, sẽ không gặp gỡ người khiến bạn mộng hồn lớn vờn hiện nay, sẽ không vào ngành nghề bạn đang làm hiện nay...

80% những người trong sinh mệnh của chúng ta đều là sau Đại học mới quen biết, nếu để chúng ta trở về quá khứ, những người chiếm tỷ lệ 80% này sẽ trở thành người xa lạ chỉ trong một đêm, cho dù mặt đối mặt đi tới, cũng chỉ đi lướt qua nhau. Dẫu trong số người này chỉ có một người đáng để bạn sở hữu và trân trọng, đôi mắt cỗ máy thời gian chỉ có thể ngồi một lần, tôi nghĩ bạn cũng không dám tiến lên một bước ấy. Chỉ cần người này hoặc từng thấy bạn khóc, hoặc từng nghe bạn cười, hoặc từng tranh cãi, ôm ấp với bạn, khi bạn quần bách nhất ngủ chung giường với bạn, khi bạn cô độc nhất luông không rời không bỏ, khi bạn hoài nghi bản thân nhất đã cho bạn sự tín nhiệm... là đủ rồi.

Có lúc chúng ta nghĩ không rõ, vì sao có người lại vì một gốc cây mà từ bỏ cả khu rừng rậm. Mãi đến khi chúng ta đứng trước cỗ máy thời gian có thể quay về quá khứ, vì một người mà không dám sải ra một bước ấy, chúng ta mới thấu hiểu: Sở dĩ sinh mệnh đặc sắc chính là vì trong lòng chúng ta nhất định có một người, sở dĩ cuộc sống đặc sắc chính là vì từng bước đi hiện tại của chúng ta đều là bước đi trong tương lai muốn trở lại.

## Gửi những người trẻ tuổi có mười vạn câu hỏi vì sao

“Vì sao chúng ta phải làm một chương trình cho người lớn tuổi xem?”

“Vì sao chúng ta không thể làm một số chương trình cho người trẻ tuổi xem?”

“Vì sao khán giả truyền hình đều là người lớn tuổi mà không phải là người trẻ tuổi?”

“Vì sao chương trình truyền hình của chúng ta không thể sử dụng sân thể thao lớn như *American Idol*?”

“Vì sao họ đều không ngó ngang đến tôi?”

“Vì sao họ đều đối với tôi như vậy?”

Nghe nói, người thích nêu câu hỏi tỏ ra đặc biệt thích suy nghĩ, cho nên từ bé tôi đã rất phòng bị người dạng này. Tôi nhớ mang máng bất kể thời cấp Một, cấp Hai hay cấp Ba, trong lớp đều có một hai bạn học như thế, khi thầy giáo rất nghiêm túc rất vất vả dùng hết sinh mệnh giảng giải xong một đề khó, vừa định khách sáo một chút: “Xin hỏi các em còn có vấn đề nào khác không?” Mấy bạn học đó liền soàn soạt giơ tay, nếu trên tay họ cầm phi tiêu, thầy giáo đã bị đóng đinh trên bảng đen thành tiêu bản từ lâu rồi.

Họ lật ra tập đề luyện thi Olympic của mình, tùy tiện chọn một vấn đề trong đó rồi hỏi: “Thưa thầy, em không hiểu vấn đề này, làm phiền thầy giúp em giải đáp một chút được không ạ?” Mặc dù thầy giáo gắng gượng trả lời, bạn học này không hề tạm nghỉ, ánh mắt co chặt như người máy, nói: “Thế thì, thưa thầy, em còn có một vấn đề khác.”

Họ xem nêu câu hỏi là trò đùa. Họ luôn cho rằng “nêu câu hỏi” = “hiểu học”, đâu biết rằng phải “biết nêu câu hỏi” mới là “biết suy nghĩ”. Để chứng minh mình hiểu học, họ ném tới tập về phía thầy cô giáo hết vấn đề này đến vấn đề khác như quả lựu đạn, khiến họ rên xiết thảm thiết, khắp người thương tích. Mãi đến hôm nay, nhắm hai mắt lại, khi thầy giáo hỏi: “Xin hỏi các em còn có vấn đề gì”, từng đôi từng đôi tay ủ mưu đã lâu đó vẫn giơ lên trong óc tôi.



Giống như mấy câu hỏi ở đoạn mở đầu, đó là lời oán trách của cậu em tôi vừa tham gia công tác về môi trường làm việc của mình. Cậu ta luôn oán trách chẳng ai muốn nghe ý kiến của mình, oán trách công việc của mình cực kỳ buồn tẻ, oán trách khả năng của mình không có nơi phát huy.

Tôi hỏi cậu ta, xin hỏi hằng ngày cậu làm những công việc gì. Cậu ta đáp hằng ngày sắp chỉ họp, thảo luận làm thế nào làm một chương trình cho người lớn tuổi xem. Sau khi cuộc họp kết thúc, cậu ta bèn nói: “Cuộc họp kết thúc rồi, tôi có thể nói ý nghĩ của mình hay không.” Sau đó liền xuất hiện một màn ở trên.

Tôi tiếp tục hỏi cậu ta: Cậu có biết người lớn tuổi thích xem chương trình loại hình nào không? Cậu có biết làm thế nào để người lớn tuổi đến tham dự chương trình của các cậu không? Cậu có biết hằng ngày người lớn tuổi ngồi trước tivi xem truyền hình đều là những người nào không? Cậu có biết sử dụng một sân thể thao phải thông qua sự thẩm duyệt của những phòng ban nào, cần trả bao nhiêu chi phí, và sân thể thao chứa được bao nhiêu người, cần thiết bị quay phim gì, nên sử dụng cầu quay phim bao lớn và ống kính góc rộng loại nào không? Cậu có biết sử dụng hiện trường dạng này cần bao nhiêu điện lực duy trì không?

Cậu ta ngớ ra, nói mình không biết.

Rất nhiều việc đều là như vậy. Một khi một ý nghĩ nào đó chiếm cứ đầu óc chúng ta, chúng ta liền không thử tìm hiểu chuyện người khác muốn để chúng ta tìm hiểu nữa mà chỉ muốn để người khác tìm hiểu chuyện bản thân chúng ta cảm thấy hứng thú.

Giống như cậu em tôi, cậu ta không suy nghĩ khán giả của nhà tài trợ quảng cáo hiện có là người lớn tuổi, không suy nghĩ làm một chương trình có thể khiến bậc cha chú của chính chúng ta thích xem như thế nào, cậu ta thậm chí không biết rằng, khi sắp đưa ra một yêu cầu công việc rõ ràng, điều họ hy vọng nhìn thấy là suy nghĩ về công việc này của bạn chứ không phải là những chuyện khác.

Nếu đổi là tôi, tôi chắc chắn xếp cậu em tôi vào hàng ngũ những đồng nghiệp khiến người ta chán ghét nhất. Chúng tôi sút đầu mề trán muốn để khán giả ngồi trước tivi xem truyền hình lựa chọn chúng tôi, nhưng cậu ta lại đưa ra kế hoạch xa vời hơn – để khán giả trẻ tuổi không xem truyền hình trở



về trước tivi xem truyền hình – Cậu ta không sai, có điều cậu ta phải chứng minh mình có khả năng này rồi mới có thể làm như vậy.

Công sở chính là nơi rất thực tế. Công sở quả thực chính là như thế, bạn nhất định phải chứng minh bạn có năng lực rồi mới có thể khiến càng nhiều người bằng lòng lắng nghe ý kiến của bạn, sau đó dẫn dắt mọi người tiến về phía phương hướng mà bạn cho là chính xác.

Cậu em tôi im lặng hồi lâu, đoạn hỏi tôi: “Anh cảm thấy em có vấn đề ở đâu?”

“Tôi cảm thấy vấn đề lớn nhất của cậu chính là không suy nghĩ nhu cầu của đối phương mà lại đưa ra quá nhiều câu hỏi không liên quan.”

## Yêu cần thỏa thích, mãnh liệt

Trước đây cho rằng cân nhắc một người có yêu bạn hay không, không phải xem người đó đối với bạn tốt cỡ nào, mà là xem người đó ở bên bạn bao lâu.

Sau này cho rằng, cân nhắc một người có yêu bạn hay không, không phải xem người đó ở bên bạn bao lâu, mà là xem khi yêu bạn người đó điên cuồng nhường nào.

Tình yêu, chính là liều thuốc có thể biến người bình thường thành ngốc nghếch, cũng là ngọn lửa rực có thể hâm nóng nhiệt độ cơ thể. Nếu sau khi bạn và một người chia tay, ngay cả hồi ức điên cuồng cũng không có, chứng tỏ hai người các bạn vốn dĩ chính là khách qua đường, thậm chí chưa từng nảy sinh hoa lửa.

Tuy trong thời đại này, đa số kết quả hai người ở bên nhau e rằng đều không được như ý. Sau khi gặp gỡ vui vẻ, chia tay yên bình có người gượng nở nụ cười, trong chuyện đã sai cứ để sai luôn, có người hối hận quá khứ, không bệnh mà chết cũng sẽ không quên đau khổ đã qua. Nhưng chỗ tuyệt diệu nhất của tình yêu chính là, nếu một mực ngọt ngào, thì thứ chờ đợi ta chỉ là phát gãy.

Bất kể là đã kết thúc hay đang tiến hành, tiếc nuối, e rằng là cảm xúc thường bộc lộ nhất trong quan hệ giữa người và người. Tiếc nuối là từ mang nhãn dán tông màu tối. Nếu gặng gượng phải tìm một từ phản nghĩa, có lẽ chỉ có “thỏa thích” mới bù đắp được vết thương mà tiếc nuối mang lại.

Tiếc nuối thời gian bạn và tôi quen nhau không đủ dài, tiếc nuối bạn và tôi chung sống không đủ lâu, tiếc nuối còn có vô vàn lời trong lòng chưa nói ra, tiếc nuối khi chia tay vẫn chưa ghi nhớ mùi vị cơ thể đối phương, tiếc nuối không biết đối phương có thể trao ra bao nhiêu vì mình. Tiếc nuối dù sao cũng có, Tương Giang ngày đêm cuộn cuộn sóng, làm ướt cánh hoa ở dưới hiên.

Thuở ban sơ khi hai người chung sống, hẳn là không có lời nào không nói, không có chuyện gì không làm, cả hai đều sợ nếu bớt nói một câu những lời trong lòng thì sẽ quên, một khi quên thì không thể khiến người ấy hiểu rõ cái

tôi chân thực.

Sau đó, chuyển hoán lời nói và cảm xúc thành linh hồn, trao đổi vào thân thể đôi bên, cho dù một câu không nói, ôm hôn, cúi nghe tim đập, bạn cũng biết người ấy yêu mình nhường nào.

Trong qua lại tình cảm, các bạn có thể hi sinh bao nhiêu cho nhau? Hỏi cô vấn đề này, cô ngẫm nghĩ, lấy di động ra, một tấm ảnh bạn trai mặc nội y của cô tủa chiếu lên vẻ bình thản giả vờ của tôi, nhưng không mấy may cảm thấy dung tục. Cô nói bạn trai cô lớn lên trong khu tập thể bộ đội, thường ngày không dễ dãi nói cười, song tất cả yêu cầu cô đưa ra, cho dù chỉ là một câu trần thuật dạng nói đùa cũng sẽ khiến anh bốc cháy bản thân giống như thần đèn Aladin.

Cô gái thích nghe phát thanh, chàng trai gắng hết sức năn nỉ DJ mà cô thích ghi âm riêng một kỳ tiết mục độc quyền cho sinh nhật của cô.

Chàng trai thành tích không tốt, đành thi trường bình thường, cô gái cùng anh điền nguyện vọng giống nhau.

Còn bản thân tôi, cũng từng viết thư tình dài mười mấy trang cho người thầm yêu trộm nhớ, làm cho người ấy vô cùng cảm động, sau đó vừa khóc vừa từ chối tôi.

Có những hồi ức rất tốt đẹp, sẽ không có ai một lần nữa làm vì chúng ta; có những hồi ức rất xót xa, chúng ta cũng sẽ không làm vì người khác nữa.

Tình cảm giữa người và người đều là xúc tác lẫn nhau bùng cháy, bạn dám tận hứng, thì tôi dám bắt chấp tất cả.

Bạn và tôi, tốt nhất như sự gặp gỡ của khí ôxy và lửa, hoàn toàn phóng thích, hòa vào nhau mới có thể nóng lên đến bùng nổ, cho dù cuối cùng chỉ để lại mặt đất đầy mùi khói lửa, ít ra bạn còn có một bóng lưng cùng bạn ngắm khói lửa. Yêu cần thỏa thích, mãnh liệt, không phải vì bản thân, cũng là vì gieo xuống hồi ức tốt đẹp trong tương nhớ của đối phương.

**Năm 2014, tôi 33 tuổi, tôi của lúc đó cho rằng:**

Một chặng hành trình dài, tuy bôn ba nhưng ngoảnh lại có thể nhìn rõ nguồn gốc của nhiều việc.

Bạn không cần tiếp cận ngữ hệ của người khác vì thể diện, cũng không cần phải giả vờ đồng cảm để người khác cảm thấy bạn và người đó là cùng một loại người.

Bạn từ nỗi cô độc bị gạt bỏ, đi đến nỗi cô độc tự thành một phái.

Đến gần người khác dù sao cũng quá khó khăn, làm một người để người khác dễ đến gần ngược lại dễ dàng.

Có những nỗi khổ không đáng để oán trách, bởi vì bạn biết chúng sớm muộn sẽ trở nên tốt đẹp.

## Có những nỗi khổ không đáng để oán trách

Ngày mai tôi lại phải rời nhà về Bắc Kinh rồi. Không tham gia bữa liên hoan cuối cùng với bạn bè, nằm trên giường trong phòng ngủ đọc bài viết về cuộc sống phiêu bạt ở Bắc Kinh, nghe cuộc trò chuyện của bố mẹ và họ hàng tại phòng khách.

Những năm trước, mỗi lần khi nói đến tôi ở Bắc Kinh, bạn của bố mẹ luôn bảo: Giỏi thật, dám đi Bắc Kinh. Lại nghe nói tôi làm việc ở một công ty truyền thông không xoàng, họ càng cảm thấy một người tỉnh khác như tôi phấn đấu ở Bắc Kinh không dễ dàng gì. Thật ra sếp lớn, sếp hai, sếp ba bốn năm sáu bảy của công ty chúng tôi đều không phải là người Bắc Kinh; kỳ thực, trong phần lớn đơn vị và doanh nghiệp, dân phiêu bạt đều chiếm đại đa số, cho nên ai cũng đều không phải là người ngoại tỉnh trong mắt người khác.

Mỗi lần về nhà nghỉ lễ Tết xong, khi về lại Bắc Kinh, tâm trạng đều phức tạp nhất. Lúc đó cũng luôn tự hỏi một câu: Nếu ở lại quê nhà làm việc, sẽ như thế nào? Câu hỏi kiểu này trên cơ bản chỉ nêu lên mà thôi, ngay cả nghĩ đều không muốn nghĩ cho lắm. Ở lại? Có lẽ hoàn toàn không tìm được việc. Ở lại? Có lẽ hoàn toàn không thể thích ứng với môi trường nhỏ mọi việc đều phải nói các kiểu lễ nghi, quy củ. Không thể nổi cáu, càng chớ nghĩ đến việc trở mặt với người hợp tác, tài nguyên chỉ có bấy nhiêu, phạm một chút sai lầm thì khó mà trở mình. So ra, phiêu bạt Bắc Kinh tràn đầy cơ hội và bao dung. Công ty này không được thì đổi công ty khác, nghề này không ổn lại đổi nghề khác. Người người đều bận muốn chết, không có thời gian để nhắm vào bạn, xét từ điểm này, lựa chọn phiêu bạt Bắc Kinh dường như thoải mái hơn ở lại quê nhà.

Về nhà trò chuyện với rất nhiều bạn trẻ sắp đi làm, đa phần cảm thấy lựa chọn phiêu bạt Bắc Kinh là một hành động vĩ đại, dũng cảm mà vinh quang. Thật ra phiêu bạt Bắc Kinh chỉ là một chọn lựa cá nhân đưa ra khi một người không thể chịu đựng nổi cuộc sống không mấy may thay đổi, là sự thay đổi trong sinh mệnh vừa liếc mắt liền nhìn thấy tận cùng, không chịu đựng tiếp được bị buộc phải thực hiện. Nói dễ nghe một chút là vì lý tưởng, nói đời thường một chút cũng chẳng qua là vì ham muốn của bản thân.

Vì mong muốn sống không cần nhìn sắc mặt người khác, vì mong muốn cuộc sống muốn ngủ đến mấy giờ dậy thì có thể mấy giờ dậy, vì mong muốn cuộc sống một tháng dựa vào bản lĩnh kiếm tiền lương bằng một năm của bố mẹ, vì mong muốn có thể một mình sống độc lập, chúng tôi đã lựa chọn phiêu bạt Bắc Kinh. Những người này không làm phiền lẫn nhau, hợp tác trong quy tắc có thứ tự, cũng có người kết thành bạn đời sinh con đẻ cái, đặt một dấu chấm tròn vẹn cho cuộc sống phiêu bạt Bắc Kinh của mình.

Đọc một bài viết về phiêu bạt Bắc Kinh, bất giác cảm thán những năm tháng ấy. Một quyết định phiêu bạt Bắc Kinh, khiến chúng tôi – vốn là những người bình thường – đã tìm thấy con đường thể hiện cái tôi, không những đã có nhiều cơ hội công việc hơn mà còn quen biết rất nhiều người thành công. Người trước đây không quen từ chối, trong những tháng ngày phiêu bạt Bắc Kinh, dần dần trở nên biết mình muốn thứ gì, bắt đầu học cách nói “không”, từ đó có được nhiều thời gian và không gian thuộc về mình hơn; người trước đây không tin tưởng bản thân, cũng vì sự tín nhiệm của càng nhiều người xa lạ, nhận thức lại bản thân, thốt ra lời cảm thán “hóa ra mình cũng có thể như vậy”.

Bởi vì đã có sự lựa chọn phiêu bạt Bắc Kinh như thế, cho nên rất nhiều người mới có cuộc sống có thể tự mình kiểm soát. Nếu bạn là một người muốn làm chính mình, phiêu bạt Bắc Kinh nhất định sẽ giúp bạn tìm thấy cái tôi gắn với chân thực. Nếu bạn ôm ấp một lý tưởng và hoài bão lớn lao nào đó mà lựa chọn phiêu bạt Bắc Kinh, có lẽ nó sẽ giới thiệu cho bạn đầy đủ nước lạnh. Cái gọi là quá trình phiêu bạt Bắc Kinh, có lẽ chính là quá trình dạy cho một người thích ứng trôi nổi trên biển cả trước, rồi học cách xây dựng hải thị thần lâu cho mình.

Giờ này của ngày mai, tôi lại trở về cương vị bận tụy vì công việc của một năm mới. Tuy là rời xa quê hương, nhưng không cảm thấy bi tráng chút nào. Điều nói cố gắng và phấn đấu là thể hiện giá trị của một con người, nhưng không phải mỗi người đều có cơ hội cố gắng và phấn đấu. Phiêu bạt Bắc Kinh có lẽ ban đầu đều rất khổ, song mỗi người đều có thể gặp được những cơ hội mà mình từng không gặp được, đó chính là món hời lớn nhất.

Tôi nhớ đã đọc một đoạn trong nhóm chat (chưa qua khảo chứng, nhưng quả thật rùng động), ý đại khái là, có người nói với Mã Vân, tôi khâm phục anh vượt qua được những tháng ngày khó chịu đựng như thế, sau đó mới có

sự huy hoàng của hôm nay, anh quả thật không dễ dàng gì. Mà Vân đáp: Chịu đựng những tháng ngày cực khổ đó không khó chút nào, vì tôi biết nó sẽ tốt lên, người tôi càng khâm phục là bạn, biết rõ cuộc sống không hề thay đổi, vẫn kiên trì trải qua như thường, mấy mươi năm như một ngày, đổi là tôi thì đã phát điên từ lâu.

Có những nỗi khổ không đáng để oán trách, bởi vì bạn biết chúng sớm muộn sẽ trở nên tốt đẹp.

## Nỗi cô độc của mỗi người đều là viên kim cương của người đó

Đi ở phố thị của một quốc gia xa lạ, vừa khéo gặp ngày lễ của địa phương, trung tâm thương mại đều không kinh doanh, đa số người bản xứ một ngày trước đã đến thôn trang gần đó nghỉ lễ, để lại thành phố trống vắng, mặc người đi đường xông xáo dọc ngang. Gió lạnh 15 độ bạt vào góc tường thổi vào mặt, khiến bạn biết một cách tinh tế quan hệ giới hạn rõ ràng giữa mình và phong cảnh lúc này, cho dù một tích tắc sau vượt bạn từ đây lên bờ, trên người cũng không vương giọt nước nào.

Giống như quan hệ giữa bạn và một số người, các bạn là phong cảnh của nhau, tựa gỗ xếp hình xếp chồng lên nhau, sau khi tách ra, anh ta là anh ta còn bạn là bạn, trong thời gian các bạn ở bên nhau, không xảy ra bất cứ phản ứng hóa học nào, cùng lắm xem như là thi được thành tích tốt về môn Vật lý.

Không có khoảng cách, không nhìn thấy toàn cảnh.

Không trải qua mất đi, làm sao hiểu được yên tĩnh.

Một chặng hành trình dài, tuy bôn ba, nhưng ngoảnh lại có thể nhìn rõ nguồn gốc của nhiều việc.

*Trên đường đi đọc sách* của Dư Hoa, kể rằng năm xưa thầy Thôi Vĩnh Nguyên đến trường cấp Một ở làng núi hẻo lánh miền Tây Nam, nhằm lúc đang diễn ra World Cup, thầy Thôi tổ chức cho hơn 1000 học sinh toàn trường cùng đá bóng. Nhà quay phim là người mê bóng đá, lẽ đương nhiên do anh thị phạm với các bạn học sinh đá phạt đền như thế nào. Có lẽ thường ngày người đá nhiều, người xúm quanh xem ít, giờ đây đối mặt một đám khán giả đen nghịt, nhà quay phim hơi run chân, sút bay lên trời, quả bóng vượt qua cầu môn tạm thời, rơi vào giữa bãi phân trâu. Nhà quay phim hậm hực chạy đi nhặt bóng, giội rửa sạch bằng nước, lại đặt về chấm phạt đền. Sau khi thị phạm hoàn tất, các bạn học sinh từng người một xếp hàng đá phạt đền, sau khi mỗi bạn đá xong, bạn tiếp theo đều nhặt bóng lên ra chỗ nước sạch nghiêm túc giội rửa một phen, rồi lại đặt về chấm phạt đền. Họ cho rằng đây là nghi thức bắt buộc trước mỗi lần đá bóng...

Họ không biết quy tắc đá bóng, không mất mặt.



Họ thành kính đối đãi với sự việc mới, lại cảm động lòng người.

Nhớ đến bản thân không thường uống cà phê, do đó không phân rõ lắm sự khác biệt giữa Blue Mountain, Latte, cà phê kiểu Mỹ, Cappuccino cho lắm. Mỗi lần đồng nghiệp mua cà phê cho tôi, hỏi tôi muốn uống gì, tôi luôn nghiêm túc suy nghĩ một chút sự khác biệt giữa chúng, rồi nói, gì cũng được. Tôi cũng không biết đang suy nghĩ gì, tóm lại tỏ ra mình đang suy nghĩ, sau đó đáp án nói ra hẳn đối phương ít nhiều sẽ cảm thấy đáng tin.

Tôi cũng không thường uống rượu vang đỏ. Thỉnh thoảng khi uống, bạn bè sẽ chọn năm, sau đó “đánh thức” rượu<sup>[1]</sup>, nhấp nháp, hồi vị, cuối cùng phải đánh giá. Tôi chỉ biết mùi vị chát hay không chát, hoàn toàn không hiểu những thứ khác. Bạn tôi nói, có người để biểu thị rõ ràng đầy đủ quyền phát ngôn đối với rượu vang đỏ của mình, trước khi uống rượu vang đỏ thường chuẩn bị một bộ tính từ, các kiểu bày tỏ đều khiến kẻ tốt nghiệp khoa Ngữ văn là tôi xấu hổ đến toát mồ hôi. Họ miêu tả ly rượu vang đỏ là “một tấm thảm dày nặng mà quý giá”, tôi nghĩ có lẽ là cảm thấy rất đậm rất sánh. Họ miêu tả ly rượu vang đỏ là “kiến trúc Gothic cực kỳ phức tạp”, tôi nghĩ có lẽ là cho rằng mùi vị kỳ lạ, các loại vị giác nườm nượp kéo đến. Họ còn miêu tả ly rượu vang đỏ là “thiếu nữ trút bỏ y phục hoa lệ kiểu diêm, làn da tựa mỡ đông”, tôi nghĩ có lẽ là nói ly rượu vang đỏ này vô vị, thanh đạm đến nỗi chẳng khác nào một ly nước đun sôi chãng? Tôi đều đoán, họ nói nếu bạn không thể dùng vị giác bày tỏ cảm nhận một cách chính xác, thì tốt nhất dùng xúc giác và thị giác, sau đó tôi dùng “có cảm giác tươi mới của cơn mưa nhỏ buổi chiều mùa hạ” để miêu tả rượu vang đỏ có thể một hơi uống cạn.

*[1] Đối với các loại rượu vang để lâu năm, sau khi khui sắp sửa uống, người ta cần phải “đánh thức” rượu, còn gọi là cho rượu vang “thở”, để hương và vị trong rượu có thể tỏa ra hết.*

Tôi hoàn toàn không hiểu, nhưng có lúc thắng ở lượng từ vựng tương đối lớn.

Thừa nhận không hiểu không mất mặt, không hiểu mà giả vờ hiểu mới làm người ta khiếp sợ.

Sau này, khi lại có người hỏi rượu vang đỏ có ngon không, cảm nhận thế nào, tôi đều cười đáp: Ngon, chi bằng gọi thêm một chai! Đối phương lập tức cảm thấy tôi quá thô tục.

Tôi nói, gọi thêm một chai, đơn giản mà trực tiếp, đây là cảnh giới cao nhất của sự yêu thích đối với rượu vang đỏ của tôi.

Dần dà, bạn bắt đầu cảm thấy làm chính mình tương đối thoải mái, dùng phương thức mà đối phương có thể tiếp nhận bày tỏ quan điểm của mình sáng khoái vô cùng. Bạn không cần tiếp cận ngữ hệ của người khác vì thể diện, cũng không cần phải giả vờ đồng cảm để người khác cảm thấy bạn và người đó là cùng một loại người. Bạn từ nỗi cô độc bị gạt bỏ, đi đến nỗi cô độc tự thành một phái. Đến gần người khác dù sao cũng quá khó khăn, làm một người để người khác dễ đến gần ngược lại dễ dàng.

Có người hỏi: Vì sao tôi cảm thấy cô độc nhỉ?

Cũng có người hỏi: Tôi cảm thấy cô độc rất tốt, sao có thể thất bại chứ?

Còn có người hỏi: Sao có thể đem cô độc ra thảo luận, chẳng lẽ không phải là chuyện riêng tư ư?

Chính vì mỗi người đều có cách nhìn của mình về cô độc, chính vì mỗi người đều trưởng thành nhờ cô độc, cho nên cô độc càng giống như một viên kim cương – có sự quý giá của vô số mặt phản xạ tổ hợp nên. Nó có thể cùng bạn đi qua rất nhiều năm tháng khó khăn, cũng có thể phản xạ ánh sáng soi tỏ nội tâm tối tăm của bạn, giúp bạn thông suốt trong lòng, không sợ bất cứ khó khăn nào.

## Đây không phải là từ biệt

Tính thử, kể từ năm thứ hai Đại học vào Đài Truyền hình Hồ Nam thực tập, tôi đã ở trong ngành truyền hình 13 năm.

Thời khắc hạ quyết tâm từ biệt này, thương cảm một chút, phần nhiều là nuôi tiếc.

*Giải trí Cấp tiên phong, Giải trí FUN4, Trung tâm Giải trí, Giải trí diễn giảng, Giải trí theo ý mình, Minh tinh Bigstar, Hộp báo minh tinh, Hiện trường giải trí, Hiện trường tuyệt nhất, Bảng phong vân điện ảnh truyền hình (Top Chinese Movie & TV), Là thật sao (Is It True), Bản tin Giải trí Trung Quốc (Chinese Entertainment Reports), đó là bảng thành tích của 13 năm.*

Trong mười hai chương trình từng hết lòng hết sức tham gia, có mười một chương trình phát sóng hằng ngày. Có chương trình đã ngừng phát sóng, có chương trình vẫn đang tiếp tục, mà tuổi thanh xuân của bản thân kèm trong hàng ngàn hàng vạn bản băng từ BETA, ở nơi mọi người không nhìn thấy, dần dần già nua.

Tôi của năm đó 20 tuổi. Xem quảng cáo tuyển dụng mà Đài Truyền hình Kinh tế Hồ Nam phát, thức trắng đêm viết một bài văn, nộp cho thầy Vương Thạc. Nhớ lại ngày hôm qua, thầy nói: “Tôi cảm thấy cậu thật kỳ quái, cậu viết cho tôi rất nhiều bài không dùng được, không phải vì viết không hay, chỉ là cảm thấy kỳ lạ.”

Bởi vì tôi tỏ ra kỳ quái, anh Thạc đã chọn tôi giữa cả đám người, mãi đến hôm nay.

Rất nhiều bạn bè bảo: Với tính cách này của cậu, nếu ở trong ngành nghề khác đã bị trị chết từ lâu rồi.

Tôi của lúc đó cười hì hì, vờn vai với tư thế cố chấp, xem như uống một viên thuốc giải để xoa dịu thế giới bên ngoài.

Trong 13 năm vào ngành truyền hình này, tôi thường làm một số việc rất ngu xuẩn. Đưa tin giải trí về đài bạn, kết quả chưa đầy hai tháng, tôi liền đổi đến đài bạn làm việc, hơn nửa tháng không ngẩng đầu lên được.

Phát sóng trực tiếp đưa tin lãnh đạo phát biểu, lãnh đạo vừa mở miệng nói câu: “Tôi cho rằng...” Băng từ liền hết.

Sáng sớm tinh mơ mang máy quay phim cùng tài xế đến hiện trường phỏng vấn lại phát hiện mình không mang theo băng từ.

Khi giúp người khác phát sóng trực tiếp chương trình mua bán đồ cũ của Đài Phát thanh, rất vô tri chào bán xe biển số giả.

...

Cũng chính vì những chuyện kể trên, khi tôi lại gặp những đồng nghiệp mới giống mình, cứ cảm thấy không sao không sao, ít ra không làm tệ như tôi lúc đó.

Vương tổng và Lý tổng trong công ty thường phê bình tôi, nói yêu cầu đối với người và việc của tôi quá thấp.

Thật ra yêu cầu của tôi không thấp, nhưng suốt dọc đường người mà tôi gặp, đơn vị từng làm, và mười năm ở Quang Tuyền, họ luôn không ngừng cho tôi cơ hội để tôi trở nên tốt hơn. Tôi từng rất đổi yếu đuối, rất đổi mong manh dễ vỡ, nếu không nhờ họ yêu cầu thấp, tôi tuyệt đối sẽ không có hôm nay. Tôi chỉ dùng phương thức họ đối đãi tôi để đối đãi các đồng nghiệp mới.

Tôi của thuở nào, chương trình một kỳ bị sếp khai tử, thì dùng xin nghỉ việc không làm nữa để uy hiếp, chứng minh sự trình liệt của ước mơ đối với truyền hình của bản thân, đúng sai không hề gì.

Tôi của hiện tại, gặp chương trình mình thích dự toán chưa được phê duyệt, tự mình ứng vốn cũng phải làm ra nội dung chương trình trước đã, kết quả không hề gì.

Ước mơ truyền hình trước đây là khur khur giữ lấy lòng tự tôn, ước mơ truyền hình hiện nay là bất chấp tất cả.

Từ cực đoan này đến cực đoan khác, thời gian đã qua 13 năm.

Trong 13 năm này, đồng nghiệp gặp gỡ e là có đến mấy trăm người, nhớ lại, chúng tôi luôn bắt đầu bằng xung đột và nhìn đối phương chướng mắt, lại kết thúc bằng không nở rời và khăng khăng ở bên nhau.

Năm 2004 tôi vào Quang Tuyền, đến nay đã 10 năm, liên hoan cuối năm

hàng năm chỉ cần trong phòng ban có bất cứ người và việc liên quan nào nhận được sự khẳng định của công ty, mọi người nhất định ôm đầu khóc lóc trên sân khấu dưới sân khấu, người ngoài đều cảm thấy đây là một đám mắc bệnh thần kinh.

Bệnh thần kinh thì là bệnh thần kinh thôi, tôi luôn cảm thấy: Chỉ có gặp đúng người, bạn mới bằng lòng phơi bày phương diện thần kinh nhất của mình ở trước mặt họ.

Vì chọn đề tài chương trình, chúng tôi thường ngồi trong phòng họp cãi nhau đến mức không dàn xếp được, nhưng tôi thường thường một giây trước nổi nóng, một giây sau bị thuyết phục liền lập tức xin lỗi. Đồng nghiệp rất ghét tôi như vậy, cảm thấy tôi rất không cần thể diện, xin lỗi nhanh như lật sách vậy, họ thậm chí không có thời gian giận dữ và xụ mặt với tôi. Tôi nói không phải vì tôi không cần thể diện, mà là tôi không mong rằng mọi người gieo rắc tức giận lên người nhau, mạch suy nghĩ đúng rồi thì làm việc, sai rồi thì lập tức quay đầu làm lại, mất thời gian vào việc tiêu hao nội bộ, đó hẳn là một môi trường ác liệt biết mấy.

Một hôm, đồng nghiệp cũ đã rời khỏi gửi cho tôi một tấm ảnh chụp màn hình và nói: Anh Đồng, có người bàn tán về anh, xưa nay tôi không kích bác gây chuyện, nhưng cảm thấy câu này rất buồn cười, cho anh xem thử. Trên đó viết đại khái là: Lưu Đồng hầu như không cáu bẳn, tất cả mọi người có gì bất mãn đều có thể trút lên người anh ta, có lẽ là vì quả hồng mềm khá dễ nắn.

!!!

Tôi luôn cho rằng mình tính cách ôn hòa, hiền lương thực đức, không ngờ trong mắt người ngoài lại là một quả hồng mềm. Nhưng hồng mềm thì là hồng mềm thôi, chòm sao Song Ngư tự mình cảm thấy tốt có hàng vạn phương pháp an ủi bản thân rằng đây là sự kích lệ biến tướng mà mọi người dành cho tôi.

Thời cấp Ba, bố tôi từng làm xấu mặt tôi ngay trước mặt rất nhiều người: Con trai tôi đặc biệt thích xem truyền hình, Đài Truyền hình người ta không có chương trình phát sóng, nó vẫn nằm trên sofa ngây ngốc nhìn tivi đấy.

Tôi từng kể câu chuyện này tại rất nhiều buổi họp mặt chia sẻ ở các trường

đại học cao đẳng, trong những tháng ngày không có bố tâm sự, quả thực chương trình truyền hình đã bầu bạn tôi trải qua từng ngày rồi lại từng ngày tịch mịch của thời kỳ trưởng thành. Cũng vì chương trình *Happy Camp*, tôi đã xác định ước mơ mình phải trở thành người làm truyền hình.

Giấc mơ truyền hình bắt đầu từ mười mấy tuổi này giúp tôi thi đỗ Đại học, giúp tôi thi vào Đài Hồ Nam, giúp tôi ứng tuyển vào Truyền thông Quang Tuyến, giúp tôi chịu đựng qua cuộc sống phiêu bạt Bắc Kinh mà mỗi một ngày đều nhớ rõ rành rành, cũng giúp rất nhiều người vốn chưa gặp mặt nhận biết tôi.

Hôm nay từ biệt thân phận của người làm truyền hình, tôi của ngày mai là một người làm truyền thông mới.

Tất cả nỗi tịch mịch cô đơn không đại diện cho kết thúc, mà đại diện cho sự khởi đầu mới.

Chuyển hoá ước mơ không chứng tỏ sự kết thúc của sứ mệnh, mà là đã có càng nhiều sự theo đuổi mới.

Tôi rất thích một câu nói: Phải vững tin rằng mỗi một việc cuối cùng đều sẽ biến thành chuyện tốt, nếu không, chứng tỏ nó vẫn chưa đến cuối cùng.

**BÁO CÁO GIÁM ĐỊNH**  
**CHƯA ĐẦY ĐỦ**

*Bạn của mười năm*

## **Hình cắt luôn ở dưới ánh nắng**

*Lưu Ngang, đàn chị khoa Ngữ văn Đại học*

*Chủ biên Phòng Nội dung trạm Thượng Hải của Sohu*

Bá Dương nói, khi tuổi trẻ bông bột, cho dù số phận là con hồ cũng dám sờ mông. Tuổi tác lớn dần, số phận phiêu hốt bất định, trở tay làm mây lật tay làm mưa, con người ta đại đế cũng không còn lòng tự tin vùng vẫy với nó. Lời này không giả, nhưng không thuộc về Lưu Đồng.

Cố gắng như cậu ấy, bỏ ra vốn liếng và chí khí nặng trĩu như thế, cái gọi là vận may và số mệnh, chưa coi trọng nhiều cũng không dám tùy tiện trách phạt. Cậu ấy giẫm trên đôi bánh xe phong hỏa, gặp núi mở núi gặp sông lội sông, từ non cùng nước tận đến liễu xanh hoa thắm, trong mắt người đời là vẻ vang, nhưng tôi chỉ nhìn thấy sự mệt nhọc rã rời, đau khổ, và niềm kiên trì thua mãi vẫn đánh tiếp. Lưu Đồng không hoàn mỹ, có điều, cậu ấy có thể cố gắng đến cực điểm, biến cái không hoàn mỹ thành hoàn mỹ, hóa khuyết điểm thành ưu điểm, giống như tiểu tử Kungfu, không có tư chất thiên phú nhưng có dã tâm, mỗi lần đánh thua một trận, về nhà liếm vết thương ngày ngày càn cù khổ luyện, sau đó trở lại đánh một lần nữa.

Năm thứ tư Đại học, cậu ấy đã sắc sảo ngời ngời. Một tuồng chữ gà bới một vóc người siêu mỏng, không ngăn cản được sức sống bùng bùng của nội tâm, hăng hái viết bài, ra sách, tham gia thi hát, thi biện luận, ở đâu bận rộn thì chui vào đó. Quần túi hộp, ba lô chéo, giày chơi bóng hoặc giày chạy bộ, lúc nào cũng đeo tai nghe, nghe Cổ Cự Cơ, Từ Hoài Ngọc, hát *Lòng bàn tay* của Vô Án Lương Phẩm một mạch đến cuộc thi chung kết. Không hề suy nghĩ mượn năm mươi đồng, ăn cơm hộp mười đồng, mua áo bốn mươi đồng. Áo trắng quần bò xanh, đi xe đạp xuyên qua khuôn viên trường, tin đồn đầy trời như hoa anh đào. Nghĩ lại, những năm tháng đó không thể không có cậu ấy. Chúng tôi đứng trong hồi ức của nhau, không có hoài bão lớn như trời đất, chỉ là một chút số phận ám áp lấp lánh không thể né tránh. Tôm hùm cay, cracked CD, máy chơi games, bạn trên mạng, phổ sa đọa, cá xào đậu phụ, phòng học 217 Viện Văn học, chính là những thứ này, còn có những thứ này.



Trước khi tôi ra nước ngoài, cậu ấy khăng khăng nói lời tạm biệt. Mùa hè oi ả của Hồ Nam, đại lộ Một tháng Năm ánh sao sáng ngời, men theo con phố đi mây cây số, suy cho cùng tuổi trẻ, chỉ biết nóng lòng muôn thử, không có thương cảm. Xe buýt chuyển cuối cùng phì phò vào trạm, cậu ấy bắt đầu chạy đuổi theo, nhảy nhót như chú hươu con, vung vẩy tay phải, ba lô sau lưng xóc nảy lên xuống. – “Tạm biệt! Tạm biệt nhé!” Tiếng nói của cậu ấy chẳng mấy chốc chìm ngấm giữa khói lửa thành phố cuộn cuộn, vô tư lự như thế. Thế giới ngày mai, xứ lạ quê người, ngày nào gặp lại đây? Tôi không biết, ly biệt không thể mặt đối mặt nói ra, rồi cuộc buồn bã nhường nào. Bóng lưng thiếu niên, rầu rĩ ghi nhớ, chạy ngược sáng, như thể giữa gió sông lồng lộng phần phật hiện ra đôi cánh, cô độc mà cũng quật cường.

Quãng thời gian đó, chênh lệch múi giờ tám tiếng. Cố ý hoặc có tâm, chúng tôi thường trao đổi tin tức thư từ, liên lạc không gián đoạn. Dùng câu chữ miêu tả, tự động che giấu những điều không vui, chúng tôi gửi bưu điện cho đối phương an lành và rục rờ. Sao lại như thế nhỉ? Cậu ấy viết: Xin nghỉ việc sống ở nhà thuê, ví tiền lép kẹp. Bản thảo sách liên tục bị từ chối, bị tổn thương đến cuống cuống sợ hãi. Không phân ngày đêm đọc sách chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, lông mày đột nhiên bắt đầu rụng, có lẽ là quý cạo đầu. Giấc ngủ trưa sâu nhỏ vắng lặng như tờ, thỉnh thoảng có bạn nhỏ vui cười và gà gáy. Tôi ôm máy vi tính, cách xa nghìn núi muôn sông, xót xa mắt ướt. Cuộc sống khởi nghiệp gian khổ, ai không phải chân trần đi tới vết thương chông chênh. Trong cuốn sách muôn nghìn vát vả đó, cậu ấy luôn hỏi, thanh xuân là gì? Ngẫm lại, lúc đó trả lời vội vàng và lập dị biết bao. Thành công là một màn kịch lớn quá đổi mê hoặc, cậu ấy kiễ chân ra sức chạm đến, như thể bị tai trộm chuông mà lại toàn tâm toàn ý.

Gặp lại ở Bắc Kinh vào mùa đông. Kiều ngạo như thế, choàng chiếc áo khoác “phiêu bạt Bắc Kinh”, cũng có thể sờ sờ ấm. Làm truyền hình, viết văn án, cắt phim. Về nhà muộn đến mấy cũng đốc thúc bản thân mài bút viết chữ. Căn phòng đơn sơ nằm gần cung Ung Hòa, chớp mũi thoang thoang mùi đèn nhang, ban ngày trong tiếng chuông hồn hậu, ản dật chờ thời, hơi cay đắng, dường như không bao giờ kết thúc.

Một buổi tối nọ tôi cùng cậu ấy đi bàn chuyện tăng lương với sếp, cậu ấy lập đi lập lại lý lẽ biện giải, từng chữ như kim châm. Ngày đông dưới 0 độ, chân chừ ngoài cửa, đèn đường vàng vọt, tuyết vụn va loạn xạ. Sau khi ra

ngoài, cậu ấy xóc xóc chiếc ba lô lúc nào cũng nặng trình trịch, vỡ vai tôi như không có việc gì – không bàn thành công. Ngẩng nhìn bầu trời đêm phương Bắc, sâu thăm thẳm, tôi nghĩ, rồi sẽ qua đi. Quả là như thế, giờ này ngày này khởi hành từ lúc ấy, rốt cuộc cậu ấy không phụ bản thân.

Vài năm trôi qua, Bắc Kinh, Thượng Hải, chúng tôi ai lo phận nấy mạnh ai nấy sống. Email, điện thoại, vô cùng ít ỏi. May mà, khi buồn bã do dự hỗn độn, bất cứ lúc nào nơi nào gọi cho cậu ấy, trước sau như một. Bạn bè kể đến người đi, lời đồn đến đến đi đi, nghe rồi thì quên thôi. Đặt nhau ở vị trí an toàn, cẩn thận bảo vệ, bất kể bên ngoài va đập bao nhiêu, thời gian ngưng đọng thành cốt lõi cứng rắn nhất, lửa hoang không cháy hết gió xuân thổi lại mọc

Cuộc sống tiếp tục, kết thúc không thể trở thành kết thúc, để lại một đoạn thư năm đó, tạm xem là lời kết:

*Tôi còn nhớ dáng vẻ tươi tắn, hăm hở và đầy hoài bão của cậu thuở vừa vào đại học. Bất giác, ngàn ấy năm đã trôi qua, chúng ta không cố ý, lại luôn an tĩnh đi tới. Cậu nhìn tôi hụt hẫng, thất bại, nhìn tôi khe khẽ rời đi, trong bấy nhiêu bạn bè chỉ có cậu luôn chứng kiến tôi trải qua mấy năm nay như thế nào, mùa nở rộ nhất của thanh xuân, hiện tại cũng chỉ có cậu, cùng tôi từ từ thể hội ngày tháng như nước chảy này, luôn tự xưng là chị An của cậu, thật ra nào có.*

Ngày 4 tháng 1 năm 2011

Ann @ Thượng Hải

*Bạn của năm năm*

## **Chẳng qua là một hạt cát chốn nhân gian**

*A Sam, sư phụ dạy tôi làm thế nào gìn giữ nét thanh tân*

*Chủ biên điều hành, nhà nhiếp ảnh của tạp chí trào lưu 1626*

*Tác giả cuốn sách du lịch bán chạy Đi, cuộc lữ hành của bạn*

Tôi không được xem là một người có trí nhớ tốt cho lắm, năm năm không dài cũng không ngắn, nếu một cuộc tình năm năm vẫn chưa kết hôn coi như là chạy đường dài, nếu chia tay một lần năm năm vẫn chưa bắt đầu tình cảm mới gọi là cô đơn, nếu 24 tuổi vừa tốt nghiệp đại học cuộc đời cất bước, 29 tuổi hẳn là có chút thành tích tự lập, năm năm quả thật không dài không ngắn, vừa khéo, quen biết một người chắc cũng là như thế.

Rất nhiều người cho rằng người thuộc chòm sao Thiên Bình như tôi có vô số bạn bè, mà trong ngàn ấy bạn bè này Lưu Đồng hẳn là một người đặc biệt nhất, vì trong các nam sinh chỉ có cậu ấy gọi tôi là “sư phụ”! Hai chữ này đặt ở thời xưa chính là địa vị quan trọng như bố mẹ vậy, đương nhiên tôi không cần cậu ấy đối với tôi như thế, song đủ để cảm nhận được vũ trụ nhỏ và tình cảm tế nhị của đôi bên.

Tình cảm đó hẳn là nét đơn giản thuần khiết khi năm năm trước chúng tôi ở trên mạng chụp ảnh trò chuyện, không dám ăn nhà hàng quá đắt, không dám đi nơi quá xa du lịch, do đó muốn tôi nhớ lại năm năm của chúng tôi, tôi cảm thấy hơi khó xử, chuyện muốn nói rất nhiều, khổ giấy rất ít, đương nhiên chắc chắn còn có bạn bè có tình hữu nghị lâu hơn chúng tôi, có điều giữa người và người rất kỳ diệu, tràn đầy nhân tố tình cảm pheromone vi diệu, thế thì năm năm này cậu ấy đang làm gì?

Năm đó cậu ấy viết sách, là một series về thanh xuân, đúng lúc tôi chụp ảnh bìa cho series đó, nói ra hơi ngượng miệng, nhưng chúng tôi quả là bắt đầu xây dựng mối liên hệ nhờ cơ duyên này và blog, còn thật sự là xây dựng tình cảm bằng con chữ, không giống đám bạn bè rượu thịt kia. Đương nhiên sau này phương thức gặp mặt thường xuyên của chúng tôi đều là trốn trong

một quán rượu nhỏ nào đó của thành phố, nói chuyện nhà chuyện cửa và những bí mật nhỏ hiêm khi nói với người khác, nói xong liền chôn trong lòng, cảm nhận như vậy rất dễ chịu. Lại là một buổi chiều mùa hè, cậu ấy một mình từ Bắc Kinh chạy đến Thượng Hải, ở ngay tòa nhà của công ty tôi, dùng máy ảnh và kỹ thuật cùi bắp của tôi chụp trang bìa *Ly ái* cho cậu ấy, đến nay nhớ lại vẫn thấy chúng tôi gan thật, không có hóa trang, không có tạo hình, cũng không rọi đèn, chỉ là một chiếc máy ảnh cộng thêm một trái tim mạo hiêm, đây hẳn cũng là dáng vẻ của đồ đệ trong lòng tôi, trong cơ thể gầy bé ẩn giấu năng lượng lớn vô hạn, giống con gián không sợ chết, cho dù ném ở đâu đều sống dũng cảm và kiên cường.

Nói đến vì sao lại có một “đồ đệ” thế này, tôi cảm thấy hơi hồ thẹn, cho đến hôm nay tôi cũng chưa dạy cậu ấy điều gì, cậu ấy thích chụp ảnh, hy vọng tôi dạy cậu ấy, thế là sau một lần họp mặt ở Bắc Kinh nhiều năm trước, trong một quán ăn nào đó ở phố Quỷ, cậu ấy quỳ xuống đất nửa đùa nửa thật nhận vị “sư phụ” là tôi. Nói là đùa, nhưng hình như sau đó mọi người đều xem chuyện này là thật, từ đó về sau cậu ấy liền sửa lại gọi tôi là sư phụ. Mỗi lần có người hỏi tôi rốt cuộc là sư phụ dạy cậu ấy môn gì, tôi đều không thể trả lời, vì tôi thực sự chưa từng dạy gì cả. Theo tôi thấy, cậu ấy giống như người máy tràn đầy năng lượng, luôn không thể ngừng lại. Thật ra cậu ấy không nhiều bạn bè, phần lớn thời gian đều dùng để làm việc và viết sách, viết blog, tôi nghĩ đằng sau sự thành công của một người nhất định chôn sâu nỗi cô độc cực lớn. Cậu ấy hiêm khi đề cập chuyện tình cảm với tôi, cho dù nhắc tới cũng chỉ đôi ba câu nói, những tình cảm đó, kỳ thực đều nằm trong cuốn sách dày cộp này.

Có người nói cậu ấy trẻ tuổi ngông cuồng, tôi sẽ cười bảo tuổi trẻ không ngông cuồng còn đợi già rồi mới cuồng nhiệt hay sao? Nếu là Tam Mao tôi sẽ tặng bạn một con ngựa, nếu là nhà nhiếp ảnh tôi mong giúp bạn ghi hình phong cảnh tươi đẹp nhất, đời người mãi mãi do bản thân quy hoạch, rất nhiều lúc tôi chỉ có thể lặng lẽ đứng đó nhìn cậu ấy trưởng thành từng ngày một, sau đó đơm hoa kết quả.

Từ thời khắc chào đời chúng ta đã giống như một hạt cát, cuốn theo chiều gió, hội tụ rồi ly tán, chỉ vì ngắm nhìn một vài nét chân thiện mỹ chôn trần thế này, hy vọng cậu càng đi càng xa.

*Bạn của một năm*

## **Cuộc gặp gỡ không hẹn trước của tôi và bản thân**

*Trần Mặc, bạn thân quen biết năm 30 tuổi*

*Tổng quản lý PR của P&G Trung Quốc*

Tôi luôn tin rằng có một số sức mạnh phi vật chất tồn tại hoặc dựa vào hoặc thoát ly với thể xác của chúng ta, ví như linh hồn hay nhiều thứ khác. Chỉ chẳng qua trình độ nhận biết hôm nay của chúng ta vẫn chưa thể giải thích những sự vật này một cách thông suốt. Giống như trước khi loài người phát hiện DNA, thứ vật chất có tên khoa học là deoxyribonucleic acid này luôn lặng lẽ chi phối sự di truyền và sinh sôi của nhân loại thậm chí là sinh mệnh của cả địa cầu. Bạn không biết nó không có nghĩa là nó không tồn tại.

Sự quen biết với Đồng Đồng chính là một quá trình không thể giải thích. Ban đầu chúng tôi dùng ngôn ngữ rất khuôn sáo để miêu tả kiểu quen nhau này, chẳng hạn như “duyên phận”. Nhưng đến sau này chúng tôi đều nhận ra có những chuyện giải thích bằng duyên phận thì oan ức cho từ “duyên phận” này; mà có những chuyện giải thích bằng duyên phận lại oan ức cho những chuyện này. Khéo hay không khéo, sự quen biết của chúng tôi thuộc về điều sau.

Một ngày của năm 2010, nói cụ thể, nhớ lại với trí nhớ siêu tốt của tôi, hẳn là ngày 4 tháng 5 năm 2010, hôm ấy tôi đang nghỉ phép ở nhà, ngồi bên bàn sách kê cạnh cửa sổ lướt weibo lúc đó vừa mới phổ biến – Bấy giờ, chẳng qua mới theo dõi ba mươi người bạn mà thôi. Ngoài cửa sổ trời mưa rả rích, cách đó không xa chính là đô thị tầm hoan hưởng lạc và đường vành đai 3 ngụa xe như nước. Thành lình weibo bật ra một cửa sổ nhỏ, có người nhấn nút theo dõi và trực tiếp gửi tin nhắn riêng hỏi thăm sức khỏe.

Đây chính là Đồng Đồng. Nói với ý nghĩa nghiêm khắc, chúng tôi là “bạn trên mạng”, đồng thời là bạn trên mạng sau khi gặp gỡ trên mạng nửa năm mới có buổi gặp mặt lần đầu tiên (mặc dù chúng tôi ở cùng một thành phố). Hiện nay nhớ lại lúc đó, nguyên nhân cậu ấy nhấn theo dõi tôi là: Vừa ngồi trên taxi đọc được bài phỏng vấn tôi của một tạp chí nào đó, sau đó buổi tối

khi lên weibo đột nhiên phát hiện trên trang chủ trong danh sách “người bạn có thể cảm thấy hứng thú” lại có tên và ảnh đại diện của tôi, bèn như ma xui quỷ khiến nhấp vào nút “theo dõi”. Còn tôi vốn hiếm khi chủ động add người xa lạ, thì là vì mấy năm trước từng vừa khéo đọc qua một blog của “bạn của bạn” cùng tên cùng họ không cùng chữ với Đồng Đồng, thấy cảm giác họ nói chuyện vô cùng giống nhau, mà ai ngờ, mấy năm trước, Đồng Đồng từng dùng một chữ khác làm tên, cậu ấy vốn chính là chủ nhân của blog đó.

Nguyên nhân chúng tôi quen nhau rất lâu đều không dám gặp mặt là cảm thấy cả hai quá giống nhau - Đây không phải là một câu nói khách sáo ăn không nói có, dưới đây tôi giải thích biểu hiện “giống nhau” từ góc độ khoa học.

Nói từ góc độ nghiên cứu định tính:

- Trên MSN chúng tôi thường trước sau không quá hai giây nhấn cho đối phương một câu ý tứ gần như hoàn toàn giống nhau, chỉ là cách dùng từ hơi khác.

- Chúng tôi sẽ bày tỏ cảm xúc chán ghét đối với một chữ giống nhau (ví dụ chữ “ô”), cho dù chuyện này trong mắt một số người chẳng qua là bói lông tìm vết. Nhưng nguyên nhân chán ghét của chúng tôi lại cũng giống nhau.

- Thường xuyên, cậu ấy gọi điện thoại cho tôi, phát hiện đang bận máy, mà tôi lúc đó thật ra đang gọi vào điện thoại cậu ấy, cũng bận máy.

- Trước khi chúng tôi nói chuyện sẽ nghĩ phải chăng vẫn cần nói, hoặc phải chăng nên lược bớt từ ngữ mang tính giải thích trên diện rộng, vì biết đối phương sẽ hiểu, không cần giải thích.

Nói từ góc độ nghiên cứu định lượng: Chúng tôi đã riêng rẽ trả lời Bảng câu hỏi Proust (Proust Questionnaire) phiên bản mới, là bản kéo dài gồm hai mươi tám câu hỏi. Đây là một bảng câu hỏi nghiên cứu cuộc sống, tư tưởng, giá trị quan và kinh nghiệm cuộc đời của con người. Khi trao đổi đáp án phát hiện, chỉ có một câu, vì tôi không trả lời nên đáp án khác nhau, tất cả những câu còn lại đáp án hoàn toàn nhất trí, khác biệt chỉ là cách dùng từ mà thôi. Đáp án bảng câu hỏi của hai chúng tôi đính kèm ở bên dưới để tiện so sánh.

Mà sau đó, một loạt chuyện lớn chuyện nhỏ xảy ra sau khi chúng tôi cuối cùng gặp mặt nhận nhau càng là thể hiện cực độ của sự “giống nhau” này.



Một hôm nọ, chúng tôi ngồi trong quán ăn dùng cơm, lúc đợi đồ ăn đã trao đổi iPhone chơi game của đối phương. Tôi mở di động của Đồng Đồng, phát hiện phải nhập mật mã, lúc đó tôi đoán ngẫu đến lơ đễnh, chẳng buồn nghĩ ngợi bèn nhập thẳng mật mã của mình, thời khắc tiếp theo, sau khi tôi ý thức được đúng ra phải báo lỗi nhưng lại vào được di động của cậu ấy một cách thành công ngoài dự liệu, tôi liền hóa đá.

Thế là trước sự kinh ngạc của tôi, Đồng Đồng nhập mật mã của mình trên di động của tôi, rồi cậu ấy cũng bị hóa đá...

Sau này còn có rất nhiều chuyện tương tự, chúng tôi từ sự cả kinh cả mừng ban đầu đến mỉm cười nhìn nhau sau đó rồi đến thấy lạ mà không lạ hiện nay. Thật ra, bây giờ gặp phải chuyện gì cách nghĩ khác hẳn nhau, chúng tôi ngược lại phải tấm tắc ngạc nhiên một phen.

Do đó làm bạn với Đồng Đồng là chuyện cực kỳ nhẹ nhàng thoải mái – Khi chúng tôi ở bên nhau chỉ cần có một người động não là đủ rồi, người kia chỉ cần gật đầu là được, vì sự thấu hiểu và ăn ý đó có thể vượt qua thử thách của bất cứ sự việc nào. Có người nói chuyện khó nhất trên đời không phải tôi yêu bạn, không phải tôi khen ngợi bạn, mà là tôi thấu hiểu bạn. Mà chuyện khó hơn “thấu hiểu bạn” chính là “thấu hiểu bản thân”. Sự quen biết với Đồng Đồng khiến tôi bắt đầu biết tìm hiểu lạc thú của người khác, cũng giúp tôi càng thêm tỏ tường bản thân.

Bởi vậy mỗi lần đọc tiểu thuyết Đồng Đồng viết tôi luôn rơi lệ, câu chuyện hoặc chân thực hoặc hư ảo từng xảy ra trong thời gian không gian hoàn toàn khác nhau đó, luôn khiến tôi cảm thấy như chính mình trải qua một cách hết sức sâu sắc. Dĩ dộ hơn, là khi chỉ đọc lời tựa của chị Thu Vi, tôi đã nước mắt như mưa, các bạn từng đọc nhất định sẽ hiểu, các bạn chưa đọc còn đợi gì chứ?

Từng có người - thậm chí là bạn rất gần gũi hỏi tôi, sao lại trở thành bạn thân như thế với một người trông có vẻ nôn nóng, liều lĩnh, xung động, thích chơi trội, ra vẻ khôn vặt, quan hệ với một số người rất cứng nhắc như Đồng Đồng, thậm chí còn dùng “giống nhau” để miêu tả quan hệ của bản thân và cậu ấy. Tôi chưa bao giờ trả lời, ở đây thống nhất nói rõ luôn – Sau này cũng mong đừng hỏi tôi câu hỏi tương tự nữa, người hiểu thì một lần sẽ hiểu, người không hiểu thì cứ tiếp tục không hiểu thôi.

Bởi vì tôi cảm nhận được sự chân thành từ đầu đến cuối từ đầu đến chân của cậu ấy, tôi bằng lòng dùng bất cứ cái giá nào để trao đổi sự chân thành này, huống chi sự chân thành này vốn không trao đổi được, là vật báu vô giá. Mà thứ quý báu hơn dựa trên sự chân thành này là “thấu hiểu” và “biết được”. Có tri kỷ như thế, ta còn cầu mong gì nữa.

Cho nên trong mắt tôi, nôn nóng, liêu lĩnh, xung động, thích chơi trội, ra vẻ khôn vặt, quan hệ với một số người rất cứng nhắc, chẳng qua là “sảng khoái”, “tích cực”, “dám làm dám chịu”, “có cảm giác vinh dự”, “IQ cao” và “ghét cái ác như kẻ thù”.

Đồng Đồng ở Bắc Kinh mười năm rồi, trong lời tựa của cuốn sách trước chị Thu Vi từng nói, với rất nhiều người rời xa quê nhà đến Bắc Kinh, nơi đây là công sở chứ không phải là nhà. Nhưng tôi mong rằng vì có sự bầu bạn lẫn nhau của những người bạn chúng ta, bất kể đi đến góc ngách nào của trái đất, chỉ cần chúng ta ở bên nhau, nơi đó chính là nhà. Đây chính là nguyện vọng đơn thuần nhất của tôi, vào giây phút này.

Bảng câu hỏi Proust của Mặc Mặc và Đồng Đồng, bạn đoán thử xem câu trả lời nào là của tôi, câu trả lời nào là của cậu ấy?

*1. Bạn cho rằng niềm vui hoàn mỹ nhất là như thế nào?*

A1: Khi mỗi ngày kết thúc đều không có chuyện đáng để hối hận, cho dù nhắm mắt chính là ngày tận thế cũng cảm thấy không có mảy may nuối tiếc.

A2: Không sợ chết, cũng không sợ sống.

*2. Bạn hy vọng sở hữu tài hoa nào nhất?*

A1: Giống những nhân vật trong phim điện ảnh, cảm máy vi tính liền gõ ra giao diện khác nhau, sau đó lách ca lách cách là có thể tiến vào một thế giới xa lạ khác, ngăn cản một số chương trình rất ác liệt, kiểm soát hiện thực. Nhưng tôi của hiện thực, ngoài việc rút nguồn điện ra thì chẳng có cách nào ngăn cản.

A2: Có thể điều khiển một loại máy móc rất lớn, chẳng hạn máy bay hoặc phi thuyền không gian. Theo tôi thấy, đây không phải là một loại kỹ thuật mà là tài hoa.

*3. Điều bạn sợ hãi nhất là gì?*



A1: Hồi bé nghĩ đến cái chết liền cảm thấy sợ hãi, bây giờ chuyện sợ hãi nhất hình như không có. Chuyện không quá sợ hãi xảy ra, tôi đều có sự chuẩn bị tương ứng sẵn sàng.

A2: Cái chết và sự chia ly chưa chuẩn bị sẵn sàng.

*4. Tâm cảnh hiện giờ của bạn ra sao?*

A1: Rất ôn hòa vui vẻ.

A2: Sự ôn hòa tích cực.

*5. Trong số những người còn sống trên đời, người bạn khâm phục nhất là ai?*

A1: Người hoàn mỹ nhất trong lòng tôi không có đối tượng cụ thể, bởi vì bất cứ người nào tiếp xúc sâu rồi đều có khiếm khuyết không thể tránh khỏi. Nếu nhất định phải kể một người thì đó chính là bố tôi, ông nuôi tôi khôn lớn, giáo dục tôi trưởng thành thế này, khiến tôi hiểu rõ rất nhiều đạo lý. Tôi cảm thấy ông rất tài giỏi.

A2: Miễn bình luận.

*6. Bạn cho rằng thành tựu vĩ đại nhất của bản thân là gì?*

A1: Đến nay, điều tôi cảm thấy tự hào nhất là đại đa số đồng nghiệp đều bằng lòng cùng cộng sự với tôi, đồng thời có cảm giác an toàn. Có thể mang lại cho người ta cảm giác an toàn là một chuyện rất khiến tôi vui mừng.

A2: Vào bất cứ thời khắc nào đều có định lực rất tốt. Bất kể áp lực bao lớn, có một chiếc gối là có thể ngủ rất nhanh.

*7. Đặc điểm nào của bản thân khiến bạn cảm thấy căm ghét nhất?*

A1: Quá dễ dàng nảy sinh thiện cảm với người khác, cho nên thường thường áp dụng chính sách bề quan tỏa cảng, ai cũng không thích ngó ngang.

A2: Sự lè mề, thi thoảng. Đương nhiên, tính từ phía sau rất cần thiết, vì xét cho cùng sao Hỏa của tôi rơi vào chòm sao Sư Tử, tuyệt đại đa số thời điểm chỉ số sức hành động vẫn rất cao. Ngoài ra chính là thường quá lương thiện với người khác.

*8. Chuyến lữ hành bạn thích nhất là lần nào?*

A1: Mỗi một chuyến lữ hành thực hiện cùng bạn bè, cùng ngủ mê mệt, cùng tìm đường, cùng phát rồ, từng chuyến đi cùng xuất phát với bạn bè đều rất thích. Khi nhớ lại vô cùng sáng khoái.

A2: Còn chưa xảy ra. Nhưng mỗi chuyến lữ hành với bạn bè, thời gian vui vẻ nhất thông thường là ngày thứ ba đếm ngược, luôn vì hành trình sắp kết thúc mà có sự trân trọng vô tận, sau đó lại vì vẫn còn hai ba ngày có thể phung phí mà cảm thấy vui vẻ khôn xiết, định luật này, thử nghiệm nhiều lần không sai.

*9. Bạn căm ghét nhất đặc điểm nào của người khác?*

A1: Lừa dối và phản bội, không trong ngoài như một!

A2: Lừa dối và phản bội.

*10. Tài sản mà bạn trân trọng nhất là gì?*

A1: Sự tín nhiệm và yêu quý bảo vệ của bạn bè dành cho tôi.

A2: Cảm giác. Siêu hình học. Bao gồm “biết được”, “thấu hiểu”, “tín nhiệm” và “tán thưởng”.

*11. Thứ xa xỉ nhất của bạn là gì?*

A1: Có thể thống nhất sở thích và cuộc sống, công việc với nhau, hằng ngày sống cuộc sống như thần tiên, không hề cảm thấy mệt nhọc, có khoái cảm mà phần lớn mọi người không thể hội được, đồng thời cố gắng truyền đạt thái độ này.

A2: Có thứ không phải “tòa thành vây bủa” – Bản thân đi vào sẽ không muốn trốn ra, người khác cũng không phải vì chưa từng sở hữu mà cảm thấy ngưỡng mộ.

*12. Bạn cho rằng đau khổ ở mức độ nông nhất là gì?*

A1: Bạn bè làm tổn thương tôi, bất cứ sự tổn thương nào cũng đều là đau khổ, không phân nông sâu. Ngoài ra, chẳng có chuyện gì đáng để tôi thấy đau khổ.

A2: Thứ quan trọng nhất bị lãng quên vì lý do thời gian. Đây thật ra là nỗi đau khổ rất sâu rất sâu, chỉ chẳng qua bạn không cảm nhận được, cho nên tôi

nói nó là nỗi đau khổ ở mức độ nông nhất.

*13. Bạn cho rằng đức tính tốt đẹp nào được đánh giá quá cao?*

A1: EQ

A2: EQ

*14. Nghề nghiệp bạn thích nhất là gì?*

A1: Nếu tôi làm một chương trình được đi du lịch khắp nơi thì quá hoàn mỹ.

A2: Công việc mà khi nên đi làm muốn đi làm, khi nên tan sở muốn tan sở.

*15. Bạn không vừa ý điểm nào về ngoại hình của mình?*

A1: Thân hình, thật ra tôi cũng cảm thấy hơi gầy một chút, tôi phải luyện ra một vài cơ bắp.

A2: Từ bé tôi đã không đội được mũ...

*16. Chuyện mà bạn hối hận nhất là gì?*

A1: Tính cho đến nay thì không có. Chuyện hối hận, sau khi xảy ra tôi đều bù đắp. Chuyện không bù đắp được tôi đều không hối hận.

A2: Tôi có tiếc nuôi, nhưng không hối hận.

*17. Trong những người còn sống trên đời, kẻ bạn khinh bỉ nhất là ai?*

A1: Bất cứ người nào bạn khinh bỉ và chán ghét đều có một vài tố chất nào đó của bạn. Cho nên hiện tại tôi đã không lãng phí thời gian vào việc này nữa, làm chính mình một ngày, hiệu quả tốt hơn chán ghét người khác ba ngày.

A2: Tôi không phí tinh thần và sức lực vào những người không xứng đáng. Không bao giờ.

*18. Bạn thích nhất phẩm chất nào của nam giới?*

A1: Khiến người ta có cảm giác an toàn, có thể tin nhiệm.

A2: Có bờ vai (Chịu gánh vác).

19. Từ đơn hoặc từ ngữ mà bạn từng sử dụng nhiều nhất là gì?

A1: Thật vậy à? Từ này hiện giờ dùng nhiều nhất. Trước đây có một câu cửa miệng rất đáng ghét: Bạn hiểu ý tôi không?

A2: Được rồi. Có thật không? Còn có một phiên bản tiếng Trung tiếng Anh lẫn lộn khiến mọi người rất ghét: “Bạn có *get* được *point* của tôi không?”

20. Bạn thích nhất phẩm chất nào của nữ giới?

A1: Không lập dị, không ra vẻ, không xem mình là phụ nữ.

A2: Độ lượng rộng rãi.

21. Chuyện mà bạn đau khổ nhất là gì?

A1: Bị bạn bè hiểu lầm.

A2: Sự ly biệt với người thân và bạn bè.

22. Bạn xem trọng nhất đặc điểm nào của bạn bè?

A1: Bạn bè, chính là nói nghĩa khí, rất đáng tin cậy, chuyện gì cũng có thể gửi gắm.

A2: Quan hệ bạn bè không so đo. Không so đo sự cho đi của đôi bên, không so đo sai lầm vô tâm, không so đo là thái độ rất quan trọng, không phải giả vờ, không phải dùng ở ngoài miệng mà là ghi nhớ trong lòng, là kiểu không so đo thật sự.

23. Trong đời, người hoặc vật bạn yêu nhất là gì?

A1: Tôi yêu bố mẹ nhất.

A2: Những người có thể ấn phím gọi tắt trên di động của tôi – mặc dù số điện thoại của họ thật ra tôi đều nhớ nằm lòng.

24. Bạn hy vọng chết theo phương thức thế nào?

A1: Cái chết an lạc, từ biệt xong xuôi với bạn thân, sau đó chết an lạc.

A2: Cái chết có chuẩn bị, tôi muốn chân thành nói lời giã biệt cùng một số người rất quan trọng với tôi, sau đó có chút ít thời gian ở một mình để nhớ lại những chuyện của quá khứ, cuối cùng, chết an lạc trong giấc mơ. Vì vậy, tôi

luôn ủng hộ việc hợp pháp hóa có mức độ cái chết an lạc.

*25. Lúc nào, nơi nào khiến bạn cảm thấy vui vẻ nhất?*

A1: Khi ở bên những người quan trọng nhất, nhìn thấy họ đều rất vui vẻ, tôi liền vui vẻ vô cùng.

A2: Mọi lúc mọi nơi, nhưng phải đúng người. Vì sao vui vẻ phải thêm vào hạn chế thời gian và địa điểm?

*26. Nếu bạn có thể thay đổi một việc của gia đình mình, đó sẽ là gì?*

A1: Chẳng có thứ gì có thể thay đổi, đối với mọi thứ hiện tại tôi đều rất hài lòng.

A2: Hồi bé không nên mời bảo mẫu cho tôi.

*27. Nếu có thể lựa chọn, bạn hy vọng để điều gì tái hiện?*

A1: Thế thì hãy để ông ngoại, dì cả, ông nội đều sống lại, sau đó mọi người đoàn tụ cùng nhau, khi họ đi, tôi đều không ở bên cạnh họ, tôi phải nói cho họ biết cảm nhận của tôi.

A2: Năm tháng. Bao gồm rất nhiều thứ: Ký ức tốt đẹp nhất, bạn bè có thể đã ly tán, người thân âm dương cách biệt, cuộc sống không lo không nghĩ, tình cảm đơn thuần. Tuy nhiên đừng tái hiện thì hơn, mất đi rồi mới cảm thấy tốt đẹp, tháng đó năm đó, thật ra chúng ta không hề hiểu được trân trọng.

*28. Cụm từ tóm tắt mục tiêu, động lực của bạn là gì?*

A1: Tin bản thân, được sống mãi.

A2: Hễ đi qua phải để lại dấu vết thiện chí, quyết định làm thì cố gắng hết sức làm đến tốt nhất.

*Bạn của bảy năm*

## **Là món quà tốt nhất của tôi**

*Thu Vi, người chị quen năm 22 tuổi*

*Nhà văn, nhà truyền thông nổi tiếng*

Là một người tin vào quan niệm số kiếp, tôi kiên định tin rằng, kiếp này, tất cả những người gặp gỡ với bạn, bất luận là ai, đều không phải là không có duyên do.

Là duyên do gì khiến tôi và Lưu Đồng gặp nhau, tôi vẫn chưa có được đáp án. Điều duy nhất có thể xác định là, giữa chúng tôi, có lẽ nên xem là một mối “nghiệt duyên”.

Một đêm khuya của tháng trước trước trước, tôi đang đắp mặt nạ xem tạp chí giải trí. Điện thoại réo liên tục.

Vào đêm khuya gọi điện thoại cho người ta, thông thường xuất phát từ hai tình huống, hoặc là xảy ra chuyện gấp gì đó không thể đợi qua đêm, hoặc là quan hệ của người này và bạn gần gũi đến mức có thể không để ý thời gian, cũng có thể không cần để ý bên cạnh bạn có ai.

Điện thoại là Đồng Đồng gọi đến, reo rất lâu, tôi do dự mấy phút xem có nên bắt máy hay không, tính đến hôm đó, chúng tôi rơi vào chiến tranh lạnh đã hai, ba tháng.

Trước cuộc chiến tranh lạnh trước đó chưa bao giờ có ấy, chúng tôi thường xuyên nói điện thoại lúc đêm khuya không theo lẽ thường, và tuyệt đối không có “chuyện gấp không thể đợi qua đêm” gì cả.

Nghe có vẻ rất buồn cười nhỉ, kiểu “chiến tranh lạnh” này thông thường chỉ xuất hiện trong tình huống giữa bạn tình, bị chị em chúng tôi sử dụng đến xuất thần nhập hóa.

Chuông điện thoại tiếp tục, tôi ngần ngại đến giữa chừng, vẫn bắt máy.

Lúc đó Đồng Đồng ở một thành phố khác, đang ở bên mấy người bạn.

Cậu ấy đã uống rượu, rõ ràng chưa say hoàn toàn, ở đầu bên kia điện thoại

dùng giọng điệu nửa thật nửa diễn vừa khóc vừa nói với tôi một mạch hai mươi phút. Trong đó mười chín phút cậu ấy đều đang trần thuật rất nhiều “điều không phải” của tôi.

Lưu Đồng là một người như vậy, mỗi khi cậu ấy muốn rất nghiêm túc trần thuật điều không phải của người khác, đều giống như đang làm nũng, và giọng điệu nhất định là tiếng phổ thông Sâm Châu Hồ Nam riêng của cậu ấy, giữa tất cả từ và từ đều dùng một số luyện láy ngoài dự liệu dính vào với nhau, từng đoạn dài từng đoạn dài mang máng đều có thể nghe ra những trầm bổng gần như giai điệu, khiến một người chỉ biết nói tiếng phổ thông “phổ thông” như tôi hoàn toàn không có cách nào ngắt lời cậu ấy để xen vào.

Mà sự tố cáo của cậu ấy đối với tôi, rất nhiều điểm tôi hoàn toàn không đồng ý.

Cứ thế từ đầu đến cuối cục tức của tôi dâng đến tận họng, muốn phát câu bất cứ lúc nào mà nghe hết mười chín phút. Sau đó, cậu ấy đột nhiên nghịch chuyển, lấy một quãng ngừng ngắn bất ngờ làm sự quá độ nhanh chóng, kế đó lại dùng một đoạn khởi đầu khác cao hơn vài decibel đồng thời tốc độ nói chậm hơn một nửa, nói câu này như sau: “Tôi chính là muốn nói với chị, chị là người chị duy nhất trên thế gian này của tôi. Chị ruột à, à, à...”

Mấy tiếng “à” phía sau, lại biến về luyện láy gần như giai điệu kiểu Sâm Châu Hồ Nam.

Thật ra, từ ngày quen biết Lưu Đồng, rất nhiều lúc tôi đều thầm hoài nghi, người này, có lẽ, thật sự là em trai ruột của tôi?

Muốn nói rõ chuyện này, còn phải bổ sung một chút nguyên nhân dẫn đến cuộc chiến tranh lạnh đó.

Muốn nói rõ về cuộc chiến tranh lạnh, còn phải bổ sung thêm một chút bối cảnh nhân vật trước cuộc chiến tranh lạnh.

Mười năm trước, bỗng dưng có một hôm, có một người lúc đó tên còn là “Lưu Đồng<sup>[1]</sup>” gián tiếp nhờ bạn bè tìm đến tôi nhờ viết lời tựa cho cuốn tiểu thuyết của cậu ấy.

*[1] Chữ “Đồng” này nghĩa là nhi đồng, trẻ nhỏ; còn chữ “Đồng” trong tên Lưu Đồng hiện tại nghĩa là cùng, như nhau.*

Đó là lần đầu tiên trong đời tôi gặp phải chuyện có người khẩn khoản nài nỉ tôi viết lời tựa, trong lòng tôi bất giác mừng thầm, quyết định phải kiên kỳ một chút, do đó lần nữa rất lâu mới giao bản thảo. Sau đó cuốn sách ấy đã xuất bản, tên là??? (Tên gì nhỉ?)

Tôi không mua, cũng không đọc, nghĩ bụng đó chẳng qua là một thanh niên trẻ say mê văn nghệ có chút ít yêu thích không biết sâu nông đối với câu chữ giống như tôi, vốn cho là bèo nước gặp gỡ cứ thế bỏ qua.

Không bao lâu, Đồng Đồng mấy lần điện thoại khăng khăng hẹn gặp, lúc đó tôi giống như đa số phụ nữ bình thường càng được tặng bốc càng phải ra về ta đây, đặc biệt cần sự sủng ái của người khác để chứng minh sự tồn tại của mình.

Sau khi lại kéo dài một thời gian cuối cùng chúng tôi đã gặp, lúc gặp mặt còn có cả đám người khác, loại không liên can với nhau.

Rất nhiều năm tôi đều làm chuyện râu ria như vậy, tập hợp một cách không có chủ đề bạn bè đến từ bốn phương tám hướng có giao tình sâu nông khác nhau với mình, hai ba mươi người là chuyện thường có.

Trong những dịp này, có người vì thế bàn việc làm ăn thành công, xin được việc, có người nhờ đó nghìn dặm gặp gỡ trở thành bạn tình thậm chí vợ chồng, cũng có người bởi vậy xác định tôi làm việc không chuyên nhất nên không hẹn ngày gặp lại.

Đến nỗi tôi thường cảm thấy, tôi đến trên thế gian này, một ý nghĩa quan trọng nói cách khác là sứ mệnh trong đó chính là làm người trung gian để một vài người vì tôi mà gặp gỡ, sau đó vì duyên phận của họ mà ở bên nhau với hình thức khác nhau.

Trong quá trình ồn ào âm ỉ anh hát xong anh lên sân khấu này, có thể hoàn toàn ở lại tổ chức thành những thứ tình nghĩa đặc biệt nào đó trong sinh mệnh của bản thân tôi, khách quan mà nói, hết sức có hạn.

Đồng Đồng là một người trong số đó.

Hôm đó cậu ấy xuất hiện trong bữa tiệc mấy chục người của tôi, còn bị tôi nhận nhầm là người khác, cũng không tức giận, rất yên tĩnh ở lại, sau đó cứ ở mãi ở mãi.



Lúc quen hơn một chút, cậu ấy bắt đầu trở thành số ít vài người chủ động gánh vác bên cạnh tôi, phụ trách điều chỉnh bầu không khí trong những “bữa tiệc tạp nham” hết lượt này đến lượt khác của tôi: Chúng tôi chơi trò chơi cậu ấy phát minh, nghe cậu ấy nghe nhạc ngẫu nhiên hát ca khúc trên mạng, xem cậu ấy nhảy điệu múa dân tộc tự sáng tác, cũng từng chứng kiến biểu cảm trữ tình khóc rưng rức khi cậu ấy giả say.

Không rõ chúng tôi có dây thần kinh nào bộ nào tương tự nhau, mà phương thức đối đãi đối phương lại trở nên như vậy. Chẳng hạn, chúng tôi đều rất trực tiếp nói ra kết quả quan sát chân thực về đối phương, bất kể chương trình, văn chương hay quan niệm tình yêu hoặc phương thức kết bạn.

Cái gọi là “chân thực” đương nhiên là phê bình và chất vấn chiếm phần nhiều, trong việc chỉ ra vấn đề của đối phương, cả hai đều không mảy may nề tình. Bởi vì, chúng tôi đều biết, “tình” ở đây, vô dụng.

Trên thế giới này, có lẽ rất ít người phê bình bạn đến không chừa manh giáp lại không khiến bạn cảm thấy bị tổn thương. Thật ra muốn làm được cũng không khó, chỉ cần bạn khiến đối phương biết một cách chắc chắn rằng bạn để người ấy trong lòng thế nào.

Chúng tôi gần như mọi lúc đều có thể trò chuyện, gần như đề tài gì cũng nói. Nói đến lúc hứng chí có thể bất chấp tư thế ngồi, bất chấp dáng vẻ khi ăn, bất chấp cách dùng từ và không cần rào đón, nói ra đủ thứ thói tật nhỏ không mấy ảnh hưởng nơi đáy lòng.

Có gần gũi với ai hay không, không ở chỗ bạn hoàn mỹ nhường nào trước mặt người ấy, mà ở chỗ bạn dám phơi bày bản thân với vô vàn sự không hoàn mỹ trước mặt người ấy, không những phơi bày, mà tâm trạng còn rất nhẹ nhõm.

Đồng Đồng là một trong vài người ít ỏi xung quanh khiến tôi hoàn toàn không quan trọng việc mình không hoàn mỹ biết mấy, ở trước mặt nhau chúng tôi rất thoải mái, rất chân thực, chân thực thường thường là không đẹp, nhưng chân thực thường thường khiến nội tâm người ta êm dịu.

Dần dần, tôi hiếm khi gọi tên cậu ấy, khi nhắc đến cậu ấy với người khác, đều nói “em trai tôi”, nói rất thuận miệng, hoàn toàn không có lo lắng vương vấn gì. Đồng Đồng cũng vậy, tôi là chị cậu ấy, khi nũng nịu lặp chữ thành chị

chị, mang ý vị của Sâm Châu.

Thứ cảm giác này một dạo khiến tôi vô cùng ỷ lại, tình nghĩa chị em tốt đẹp này trong nhiều năm dường như cũng chưa từng trải qua bất cứ thử thách nào, nếu để phối hợp với việc chị em chúng tôi đều sống nhờ viết lách, quả thật có thể dùng “Đời người đẹp đẽ như thuở mới gặp” để miêu tả nó. Vốn dĩ là vậy mà, vì không tồn tại chiếm hữu lẫn nhau, vì không có mong đợi ngoài định mức với đối phương, cho nên luôn cảm thấy có sự ôn hòa và chân thật tựa hoa sen chớm nở.

Ai ngờ, có trời mới biết, thành linh một ngày kia, Lưu Đồng đã nổi tiếng.

Tuy trước đó năm nào trong lời chúc của tôi dành cho cậu ấy đều bao gồm điều “nổi tiếng” này, nhưng một khi đã thành sự thực, tôi mới tỉnh ngộ phát hiện hóa ra trong một lô một lốc lời chúc phù phiếm đó của tôi có bao nhiêu “khẩu bất đối tâm”.

Cậu ấy bắt đầu bận rộn. Thời gian gặp mặt trò chuyện ăn uống vui chơi các kiểu của chúng tôi bị ảnh hưởng nghiêm trọng, cậu ấy cũng không còn cần tôi dẫn cậu ấy đến chương trình của tôi và viết chuyên mục của tôi giống như trước đây, làm cho tôi cảm thấy khá là hụt hẫng suốt mấy tháng trời.

Cùng với chuyện này, sự đến muộn và thất hẹn của cậu ấy đều có thể khiến tôi nổi nóng bất cứ lúc nào, các kiểu lý lẽ biện giải đều có thể trong vòng ba giây diễn biến thành tranh cãi.

“Xin lỗi nhé chị, ban nãy em đang ghi hình chương trình.”

“Ai chẳng từng ghi hình chương trình chứ?”

“Em viết bài mà.”

“Tôi không cần viết sao?”

“Đi gặp khách hàng.”

“Gặp khách hàng ghê gớm lắm à?”

...

Đỉnh điểm là chúng tôi cùng ghi hình một chương trình, vị biên kịch và đạo diễn rất thích Đồng Đồng đó hy vọng cậu ấy chuyển đăng video lên weibo của cậu ấy.

Nhưng cậu ấy lần nữa rất lâu, nói là phải suy nghĩ chuẩn bị một cách nói phù hợp với phương thức hành văn weibo nhất quán của mình.

Tôi nổi nóng hoàn toàn.

Chúng tôi gửi cho nhau mười mấy tin nhắn, mỗi người viết tổng cộng hơn nghìn chữ. Cãi nhau.

Tiếp theo đã xảy ra cuộc chiến tranh lạnh nói trên.

Câu chuyện này mách bảo các bạn, đừng dễ dàng khiến một người phụ nữ cảm thấy bị đối xử lạnh nhạt. Bất kể cô ta là bạn tình, mẹ đẻ, chị nuôi, hay là dì quanh năm bán sữa đậu nành sáng sáng theo lệ chào hỏi với bạn ở trước cửa.

Trong ba tháng chiến tranh lạnh đó chúng tôi không nói chuyện điện thoại, nhưng thỉnh thoảng vẫn gặp mặt. Không tránh khỏi gặp mặt là vì chúng tôi có mấy người bạn chung quan hệ gần bó.

Do đó, hai người nam nữ đều đã qua tuổi ba mươi chúng tôi, giống như học sinh cấp Một thành tích kém cỏi, giữa cả đám người, ở khoảng cách chưa đầy ba mét, nếu muốn nói gì với đối phương, đều nhờ bạn bè chuyển lời.

“Anh nói với Lưu Đồng, lần công chiếu đầu tiên đó tôi không đi được.

“Anh nói với chị Vi, thứ Ba tuần sau chuyên mục của chúng tôi phải chụp một nhóm ảnh mới.”

...

Những người bạn thân như Lý Hường, Trần Mặc, Trịnh Diễm, Vương Ti trước sau đều từng đóng vai trò chuyển lời, đều biểu hiện hết sức xứng đáng với chức vụ, một chữ cũng không xuyên tạc, giọng điệu cơ bản giữ nguyên dạng.

Xin đừng cười, lúc làm chuyện ấu trĩ như thế, chúng tôi đều rất nghiêm túc.

Rồi sau đó, cuộc điện thoại vào đêm khuya kia đã gọi đến.

Không ngoài dự liệu của tôi, sau khi kích động cậu ấy dùng luyện láy gần như giai điệu kiểu Sâm Châu Hồ Nam cố chấp giải thích một lượt vì sao

không lập tức đăng weibo có video đó.

Ừm, tôi tổng kết quá thi vị rồi, nguyên văn của cậu ấy không có câu này, nhưng chính là ý này.

Kết cục kiểu giai đoạn của câu chuyện, là chúng tôi lại ngốc nghếch tiếp tục làm chị em. Kể từ hôm đó, đối với weibo của mình tôi cũng nghiêm túc hơn trước rất nhiều, tôi tán thành một câu Đồng Đồng nói, nếu bạn sống nhờ viết lách, thì không thể đối đãi với con chữ mình viết ra một cách qua loa đại khái.

Tất cả nội dung trong cuốn sách này của Lưu Đồng đều không phải là mới viết. Tôi cũng không lo lắng, sự yêu quý của cậu ấy đối với bản thân ắt là đã có từ lâu.

Trong một cuốn sách mà tôi rất thích, *Đối thoại với Thượng đế*<sup>[2]</sup> có một câu: “Hãy để sinh mệnh của người trở thành món quà, phải vĩnh viễn ghi nhớ, người là món quà đó. Trở thành món quà của mỗi một người đi vào cuộc sống của người, trở thành món quà của mỗi một người mà người đi vào cuộc sống của họ. Phải thận trọng, nếu người không thể trở thành món quà, thì đừng đi vào cuộc sống của người đó.”

*[2] Cuốn sách của tác giả Neale Donald Walsch*

Lưu Đồng là em trai tôi, tôi là chị cậu ấy.

Mười năm trước chúng tôi đi vào cuộc sống của nhau, mãi cho đến nay, vẫn đang cố gắng tiếp tục trở thành món quà của nhau. Cũng mong rằng, bắt đầu từ khi mở cuốn sách này ra, Lưu Đồng cũng có thể trở thành món quà trong sinh mệnh của bạn.

## DANH SÁCH BÀI HÁT YÊU THÍCH

### CHƯA ĐẦY ĐỦ

#### Album *Thang máy tâm tình* của Ngô Danh Tuê

Cô chỉ phát hành một đĩa hát, có người nói cô bắt chước Vương Phi, nhưng bạn luôn có thể tìm thấy vài sự đồng cảm từ trong đĩa hát không được thị trường đón nhận. Ít nhất có người đang nghe. Hơn nữa mãi mãi ghi nhớ.

#### *Beautiful boy, Không nói, Xuân đố, Cát cánh, Đu dây mắt ngủ* của Đinh Văn Kỳ

Trong ngõ sau cơn mưa, chỉ có một người đang đi. Trong tòa nhà hai tầng hai bên, tình cờ vọng ra tiếng chai lọ va chạm nhau.

#### *Fantasy, Nếu tôi là con trai, Ngoan* của Đinh Tiểu Cần

Hiện giờ cho rất nhiều bạn bè nghe, bị đánh giá là bài hát rất quái lạ. Tôi cũng không biết vì sao, vừa nghe liền cảm thấy thú vị. Có lẽ vì tôi cũng rất quái lạ.

#### *Rượu hoa, Ngón út, Quên mất chuông thời gian, Quán vỉa hè, Trúng tên, Ong mật* và rất nhiều bài hát tiếng Quảng Đông không gọi được tên của Cỗ Cự Cơ

Giống như đứa trẻ mắc chứng tự kỷ, hát trong màn đêm. Bài hát của anh, hát cho mỗi người muốn hát cho mình.

*Lá thư dán tem mới phát hành ngày đầu tiên của bạn* của Quang Lương, *Thức dậy* của Phạm Quán và tất cả album phát hành khi hai người họ còn là “Vô Ân Lương Phạm”

Đó là quỹ đạo âm nhạc song song thời cấp Ba và Đại học. Tôi và Tô Triết, bạn học thân thiết nhất chỉ dùng bài hát của họ tham gia các cuộc thi hát của trường, không đoạt được giải gì, nhưng luôn có thể chơi trội một chút. Xem MV của họ, tôi có niềm mong đợi vô hạn đối với làng quê Đài Loan, tên Hoa Liên gì đó, rất quen, đến nay vẫn chưa từng đi. Nhưng tôi cảm thấy sắp rồi.

#### *Mùa thu đừng đến, Câu chuyện sau mùa thu* của Hậu Trương Đình

Trong tất cả các mùa, tôi nhạy cảm khác thường với mùa thu. Có lẽ là có sự oi ả của mùa hạ, hơi thở của mùa xuân, cái lạnh giá của mùa đông. Người ở lứa tuổi chúng tôi, phần lớn đều có một vài ký ức về cô. Dáng vẻ thanh tân của thanh niên yêu thích văn nghệ, giống như mỗi một hoa khôi trường đều hát ra được. Đây chính là nguyên nhân vì sao tôi rất thích nhà âm nhạc là thầy Đào Khiêm. Thầy luôn có khả năng nắm bắt thứ trong lòng mỗi người muốn, Hầu Trương Đình, lúc đó chính là như vậy.

Tôi ngưỡng mộ bạn biết bao, Người qua đường, Nhà thơ của đêm, Thư tình năm ấy và hai album Khe khẽ nói, Nhớ đến của Giang Mỹ Kỳ

Tôi chủ động mua thêm mấy cái đĩa CD để bên cạnh, gặp người liền tặng. Rất nhiều người chỉ từng nghe vài bài hát của cô, tôi đã nghe toàn bộ. Hiện giờ khi muốn giúp mình an tĩnh, bài hát của cô là một trong những lựa chọn hàng đầu. Vị trí giống như Vô Ấn Lương Phẩm.

Cùng đi chơi ngoại ô, Chữ viết bằng phấn, Ánh trăng, Đáng tiếc anh ấy không hiểu, Học cách rời đi mà Cẩm Tú Nhị Trưng hát. Được rồi, tất cả bài hát của các cô.

Trên mạng dangdang, ba album của họ đóng gói bán đồ bán tháo với giá rẻ. Tôi mua năm hộp. Một hộp nghe, một hộp lưu giữ, ba hộp tặng người ta. Thật ra sau đó họ không nổi tiếng mấy, tôi cũng cảm thấy rất tốt. Luôn có vài ca sĩ, bạn cảm thấy họ phát hành album chỉ vì một mình bạn, ca khúc họ hát chính là hát cho một mình bạn nghe. Hiển nhiên, sau này Trần Ý Trinh trở thành người tình đại chúng rồi, tôi liền không nói mình thích Trần Ý Trinh nữa.

Vẫn sẽ tịch mịch, After 17, Điều nhảy Minuet, Để em nghĩ xem, Anh hơi lạnh của Trần Ý Trinh.

Tôi từng viết, tôi nhờ bạn trên mạng giúp tôi đến quán cà phê bên Đài Loan mua bản demo của cô, lên eDonkey tải xuống nhạc cô chưa phát hành công khai. Mỗi người nghe bài hát tiếng Trung, lại từng cho mình là thanh niên yêu thích văn nghệ đều xem nghe Trần Ý Trinh là giáo trình nhập môn. Ngâm khẽ hát nhỏ một mình trước đây, biến thành đại hợp xướng muôn người hiện tại. Chẳng có gì không tốt, bạn còn nhớ tình cảnh trên xe buýt của mình và cô, hành khách, du khách, các kiểu gương mặt, và cả một hai cuộc

tình thất bại cũng có liên quan với nó. Rất tốt.

Sống một mình của Lâm Phạm

Tất cả album trước năm 2003 của Hùng Thiên Bình và Hứa Như Vân

Sông Danube tình yêu, Cuối cùng vẫn biết, I wish, Cà phê nát lòng, Papa phác họa, Người trữ sách, Thiên đường diêm... của Hùng Thiên Bình

Chìa khóa sơ cua, Sân bay ngập nắng, Kịch một vai, Em vẫn yêu anh, Nếu mây biết, Người gửi thư, Bờ biển tịch mịch... của Hứa Như Vân

Hiện giờ mối quan hệ giữa rất nhiều ca sĩ và ca khúc đều theo kiểu bài hát là bài hát mà người là người. Nhưng lúc đó, hai người họ khiến tôi cảm thấy họ chính là bài hát. Vào sâu ra nông, trăm nghìn xoay chuyển. Nếu lúc đó không có những bài hát này, tôi không biết ký ức từ đâu mà có, nếu không phải theo âm nhạc nén nhỏ quá khứ, tôi tuyệt đối không nhớ nổi mọi chuyện từng trải qua. Âm nhạc là vật dẫn tốt nhất của ký ức.

Tất cả album của Utada Hikaru: First love, Can you keep a secret, Distance, For you

Lần đầu tiên dùng phương thức pinyin ghi chú tiếng Nhật, sau đó học tập. Lớp chúng tôi rất nhiều nữ sinh cũng làm chuyện này, có điều sau đó mới tỉnh ngộ, chỉ có mỗi mình tôi là nam.

Kỳ quá độ, Bài hát này của Trương Đông Lương

Thơ mưa hè của Phan Dụ Văn

Tất cả album trước Love của Từ Hoài Ngọc



Viết sau khi xuất bản nửa năm

## **Thật ra chúng ta đều đang cố gắng để được nhìn thấy**

Gần đây mới hiểu rõ, rất nhiều lúc, kết quả là không thể đoán trước, thứ có thể kiểm soát duy nhất chính là chuẩn bị tốt.

Năm bốn tuổi, tôi được gửi nuôi ở nhà bà ngoại tại Giang Tây, được các dì và cậu nuôi lớn.

Dì cả, dì hai và cậu út luân phiên lên lớp cho đám trẻ con trong sân.

Mùa hè ăn cơm xong, gần mười đứa trẻ chúng tôi bèn khiêng ghế ra ngồi sẵn, chờ người lớn kể chuyện, sau đó chúng tôi lại nêu câu hỏi. Tôi là đứa thích giơ tay nhất, vì chỉ có lúc đó, tôi mới cảm thấy đáp án có được là nghiêm túc.

Không ngờ, sau nhiều năm, người kể chuyện đã trở thành tôi, người nêu câu hỏi trở thành các bạn, những người ngoài hai mươi tuổi. Điều không thay đổi duy nhất là, chúng ta vẫn ngồi quây quần với nhau, mặt đối mặt, ngẩng đầu, nghiêm túc lắng nghe từng câu nói của nhau.

Hai năm nay, bắt đầu từ một thời gian không nhớ rõ, mỗi cuối tuần tôi nói chuyện ở trường đại học, từ thô lộ đơn phương, dần trở thành một dạng giao lưu âm áp.

Dù vốn chưa quen biết, chúng ta lại giống như bạn cũ từng nói chuyện điện thoại vô số lần, chỉ dăm ba câu liền đến được nội tâm của nhau. Các bạn không tiếc rẻ thời gian, chờ từ rất sớm. Các bạn không keo kiệt tiếng vỗ tay, bất kể tôi nói thoải mái hay không nói tiếp được, các bạn đều dùng những tràng pháo tay giúp tôi khóa laptop. Nhưng điều quan trọng nhất là, các bạn không bủn xỉn lòng tin nhiệm và chân thành. Câu hỏi các bạn nêu ra gọi lên sự đồng cảm, khiến người ta cảm động, ở trước đám đông các bạn nói những lời bản thân chưa từng nói với ai. Đứng ở góc độ của tôi, các bạn trực tiếp đối diện mọi biểu cảm nhỏ bé của tôi, đều tỉ mỉ đi vào trong ký ức như được khắc lại.

Bạn nhắc đến nỗi bất mãn mười mấy năm giữa bạn và bố, vành mắt đỏ



hoe.

Bạn nói bạn hồ thẹn trước kỳ vọng của mẹ, áy náy tự trách.

Bạn bảo bạn không tìm thấy bản thân thật sự, cực kỳ đau khổ.

Mỗi lần các bạn hơi ngẩng đầu lên đây vẻ nghiêm túc, hít sâu một hơi, chuẩn bị nói ra những lời tận tâm tâm, lòng tôi đều thấp thỏm. Tôi sợ không trả lời được khiến các bạn thất vọng; tôi càng sợ trả lời không tốt, phụ lòng mong đợi này.

Ở Hồ Nam, một cô gái được bố công từ nơi khác đến, cô nhắc tới tai nạn xe mình gặp phải, nhắc tới sự kiên cường mấy năm qua của mình, cô hỏi cô như vậy liệu có thể thu hoạch được một chút gì hay không. Tôi chỉ nhìn thấy nếp nhăn trên khuôn mặt nghiêng của bố cô, khi cô nêu câu hỏi, người bố ngồi bên cạnh dùng phiếu vào cửa che mặt, trên đó rõ ràng có nước mắt đang lan ra. Tôi tin vào lúc cô yêu đuổi người bố chưa bao giờ rơi lệ, ông nhất định phải nâng đỡ cô, trở thành đôi chân đi xa của cô. Nhưng ông lại trở nên yếu đuối vào lúc con gái kiên cường, chắc chắn ông muốn khóc lâu lắm rồi.

Ở Tứ Xuyên. Có bạn học kết bạn từ nơi rất xa đi gặp đến, cầm micro lại không muốn hỏi gì. Cô nói: Em chỉ muốn cho anh biết, sự tồn tại của chúng em, anh nói điều mình cần nhất năm đó chính là được nhìn thấy, bây giờ anh được nhìn thấy rồi, hiện tại đến lượt chúng em.

Kỳ thực, họ đều không biết, đến nay, tôi vẫn đang cố gắng để được nhìn thấy.

Hai năm trước, nhờ chương trình *Being employed and resigned* tôi được mọi người biết đến, một khoảng thời gian rất dài sau đó, tôi đều ở trong một trạng thái không xác định khó hiểu, đây rất cuộc là thuộc về bản thân, hay vèn vèn là nhờ sức mạnh bên ngoài.

Tôi bắt đầu mất đi sự tận lực mà làm, tùy ý mà sống nhất quán trong mười năm qua. Tôi bắt đầu lo lắng mình nói chuyện quá trực tiếp làm tổn thương người khác, lo lắng một câu nói nào đó bị người ta nắm được thóp, lo lắng tổ chương trình đột nhiên đổi tôi, lo lắng mình bỗng dưng biến mất giống như bỗng dưng xuất hiện. Không thể phủ nhận, khi bạn có được càng lúc càng nhiều, thì thứ mà bạn bắt đầu lo lắng đánh mất cũng càng lúc càng nhiều.

Đúng lúc, chị Tĩnh Thu cầm câu chữ tôi đã ghi chép mười năm nói với tôi, hãy xem thử cậu của mười năm trong quá khứ đi, chân thực, ấu trĩ, không sợ gì cả. Cậu ghi chép lại mọi chuyện, cho nên mới ghép ra cậu của mười năm sau, cậu không cần phải sợ được sợ mất, cũng không cần tự coi rẻ mình quá đáng, bởi vì mỗi việc cậu làm đều liều mạng, không cần thể diện, tận hứng, nên tốt hay không tốt không quan trọng nữa. Chẳng ai vô cớ có được sự tán thưởng, cũng chẳng ai khi không mất đi tất cả. Điều quan trọng là cậu đã cố gắng hết sức rồi.

Cố gắng hết sức mà làm, thì mọi sự không công nuôi tiếc.

Tuần trước nhà xuất bản cho biết lượng phát hành trong năm tháng của *Thanh xuân của ai không mơ hồ* đã vượt một triệu cuốn.

Cũng thông báo trường trung học Hoàng Cương mời tôi đến trò chuyện về tuổi thanh xuân, trò chuyện về tương lai với các bạn học sinh cấp Ba. Đề thi của trường đó, hồi cấp Ba tôi nghĩ nát óc cũng không sao trả lời cho thật tốt được.

Trên đường trở về Bắc Kinh, mở từng lá thư ra đọc. Rất nhiều thư không phải viết một mạch, mà là một tờ giấy, tiếp theo một tờ giấy khác, tiếp theo một tấm bưu thiếp, lại tiếp theo một mặt giấy. Mỗi tờ giấy đều có ngày khác nhau, mỗi ngày đều có tâm trạng khác nhau. Tôi của năm xưa đem tâm trạng như vậy viết cho bản thân, các bạn của hôm nay đem những điều này viết lại cho tôi.

Xin cảm ơn sự tín nhiệm các bạn dành cho tôi, nhưng cũng phải nói rằng, nếu có thể, mong các bạn giữ lại tất cả những thứ này cho bản thân, bất kể lập dị cỡ nào, ấu trĩ đến đâu, ra vẻ cách mấy, đó đều là chúng ta rất chân thực, chẳng có gì đáng khinh thường, càng không cần vừa kích động liền ấn phím xóa. Phải biết, thứ bạn xóa không phải là ấu trĩ, mà là một đoạn phong cảnh tươi đẹp của tuổi thanh xuân. Những phong cảnh này có lẽ hiện giờ bạn bắt gặp ở khắp nơi, nhưng trong tương lai thế giới của bạn khó tìm thấy chúng.

Phim trường ngoài trời Hoa Sư ở Vũ Hán, xuất phát từ lý do an toàn, một lần duy nhất chưa tạm biệt tử tế đã rời đi.

Sau đó anh Chương Đào, người dẫn chương trình của Đài Vũ Hán kể với tôi: “Những độc giả ấy tốt thật, gặp chúng tôi bèn hỏi cậu ở đâu, chúng tôi

đáp cậu đã rời đi, họ bảo có thể ôm các anh chị một chút không. Sau đó họ và chúng tôi từng người một ôm nhau rồi mới ra về.”

Vâng, xin cảm ơn các bạn. Được quen biết các bạn thật là tốt.

*Luu Đồng*

*Ngày 20 tháng 5 năm 2013*

Viết sau khi xuất bản hai năm

## **Lời tựa phiên bản Đài Loan của *Thanh xuân của ai không mơ hồ***

Hồi ức là gì?

Đo đạc một quãng thời gian cũ, cắt thành hình dạng thích hợp, bạn không nhìn thấy sự bất trị trong quá khứ của tôi, tôi nhìn thấy sự thẳng thắn của nội tâm mình.

Hiểu rõ lại là gì?

Bà Long Ứng Đài nói, hiểu rõ chính là biết chỗ đau ở nơi sâu nhất đáy lòng đối phương, đau ở đâu.

Tôi nghĩ sở dĩ mười mấy năm trước tôi cầm bút ghi chép lại mỗi một ngày mơ màng sau tuổi 20, có lẽ chính là muốn để bản thân càng hiểu rõ chính mình.

Tôi của lúc đó không hiểu những điều này, rất nhiều câu hỏi không hề có câu trả lời, cũng không tìm thấy người có thể cho mình đáp án, mới ghi chép lại từng chút một trong nhật ký.

Ngày tháng sống tạm bợ ở trường không nhìn rõ tương lai, ngày tháng trà trộn trong đám đông không có cảm giác tồn tại, không biết trong lúc trò chuyện khi nào nên nói gì, không rõ người khác đối đãi bản thân ra sao... Đòi người giống như một đám sương mù, đành ngồi chờ ra đời ánh dương chiếu xuyên qua.

Khi náo nhiệt cũng náo nhiệt, nhưng cuối cùng sẽ thấy hụt hẫng bởi đó là sự náo nhiệt của người khác.

Khi vui vẻ cũng vui vẻ, song cũng rất đau khổ cảm thấy đây đều là niềm vui mà người khác ban cho.

Thấm thoát mười mấy năm trôi qua, tôi từ Sâm Châu thi vào Đại học Sư phạm Hồ Nam, bốn năm đại học gắng sức nỗ lực, chỉ để sau khi tốt nghiệp mình không phải quay về lại thành phố nơi sinh ra. Sau khi tốt nghiệp Đại học, thông qua tuyển dụng ở lại Đài Truyền hình Hồ Nam, rồi lại từ Hồ Nam đến Bắc Kinh, ở đây đã mười năm.

Trong thời gian này, đã xảy ra rất nhiều rất nhiều việc, có lẽ đối với người khác chỉ là một số việc không quan trọng, nhưng với tôi lại là từng dấu từng dấu ấn in lên tính cách. Để không quên mỗi một lần thay đổi nhỏ bé, lại được ích lợi từ thói quen đã hình thành lúc học khoa Ngữ văn ở Đại học, tôi đã ghi chép lại cảm nhận hằng ngày, không phải để cho ai xem, chỉ mong rằng mình nhớ được.

Nhớ được, thì mọi chuyện xảy ra mới có giá trị.

Có điều không ngờ nhiều năm sau, biên tập viên của nhà xuất bản Trung Tín đọc xong nhật ký mười năm hơn hai triệu chữ của tôi, liền viết email thật dài ngay trong đêm. Câu đầu tiên chính là nói với tôi: *Cô đã khóc*. Câu cuối cùng cho tôi biết: *Cô muốn chọn lọc 150 nghìn chữ, ra một cuốn sách, một cuốn sách giúp người trẻ tuổi không còn sợ hãi nỗi mơ hồ nữa*.

Cô nói: *Lưu Đông, hằng ngày tôi thấy anh hùng hùng hổ hổ, trên chương trình nói ngắn gọn mà trúng điểm chính, hóm hỉnh, đúng mực, cứ ngỡ chắc là từ bé anh đã rõ ràng trong tương lai bản thân phải trở thành người như thế nào. Không ngờ, trong nhật ký của anh, tôi đã nhìn thấy chính mình, nỗi thắc mắc và nghi hoặc đối với nhiều vấn đề như thế, thậm chí sự phán đoán mà hiện giờ xem ra rất hoang đường. Tôi rất cảm động, cũng rất cảm kích, cảm ơn anh đã viết ra những chi tiết vụn vặt trong quá trình trưởng thành của chúng ta*.

Tôi đọc đi đọc lại email vài lần, trả lời cô: *Chính vì từ bé tôi không rõ mai sau mình phải trở thành người như thế nào, nên mới viết lại những chuyện này*.

Sau đó, nhờ sự giúp đỡ của nhà xuất bản Trung Tín, đã có cuốn sách *Thanh xuân của ai không mơ hồ* này.

Nhắc đến thật là hổ thẹn, sau khi tốt nghiệp Đại học, tôi dùng thời gian ngoài giờ làm việc viết năm, sáu cuốn tiểu thuyết, phản ứng trên thị trường không mấy sôi động. Khi gặp người xa lạ, bạn bè giới thiệu tôi là nhà văn, tôi nói mình từng viết những cuốn sách nào, đối phương làm ra vẻ bưng bít tỉnh ngộ, quả thật khiến tôi xấu hổ. Mà cuốn sách dạng nhật ký không hề trau chuốt này cuối cùng lại khiến người xa lạ chân thành bưng bít tỉnh ngộ một lần: “Ồ, tôi đã nghe nói về cuốn sách đó, là anh viết à.”

Sau này phóng viên hỏi tôi: “Đột nhiên nổi tiếng trong giới xuất bản là cảm giác thế nào?”

Tôi đáp: “Không nổi tiếng nhiều năm như thế, thật sự đã thất vọng đến tận đại rồi.”

Đây không phải là điều tôi thật sự muốn nói.

Năm ngoái vì tuyên truyền bộ phim điện ảnh của công ty, tôi đã đến một trường đại học, khán giả có đến mấy nghìn người. Khi tiến hành tới khâu giao lưu, tôi thông qua weibo rút lấy một cái tên, là một cô gái.

Cô gái nói: “Lúc em tốt nghiệp cấp Ba, thầy giáo nói với phụ huynh của em rằng em không có tài hoa gì cả, lối thoát tốt nhất chính là hầu chồng dạy con, bố mẹ em cũng lập kế hoạch như thế. Sau đó em ôm nặng một trận, lúc ấy đã đọc *Thanh xuân của ai không mơ hồ*, nó giúp em cảm thấy em nên thử nghiệm thêm cuộc đời mình, ngộ nhờ thực hiện được thì sao. Hôm nay em muốn kể với anh, sau đó em đã thi được giấy chứng nhận cô nuôi dạy trẻ, hiện giờ em là giáo viên của một trường mẫu giáo. Hôm nay vốn phải đi làm, nhưng em rất muốn gặp mặt nói với anh một tiếng cảm ơn, đồng nghiệp của em cũng chủ động giúp em thay ca, đồng viên em nhất định phải tới.” Cô gái một hơi nói hết, ở ngay trước mặt mấy nghìn người, để lại tôi một mình đứng trên sân khấu không tìm được rơi lệ. Tôi luôn miệng nói cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn bạn. Nhưng điều tôi muốn nói nhất là: Thật ra tôi không hề quan trọng như vậy, cuốn sách cũng không hay đến thế, cảm ơn bạn đọc được giá trị của nó, đọc hiểu những năm tháng mơ hồ của cá nhân tôi.

Hôm nay, *Thanh xuân của ai không mơ hồ* sắp ra phiên bản Đài Loan, có lẽ môi trường trưởng thành của chúng ta không hoàn toàn giống nhau, song tâm cảnh trưởng thành đại thể tương tự. Mong rằng thông qua câu chữ, chúng ta có thể gặp gỡ nhau.

Trong quá trình trưởng thành, điều khó có được nhất là đồng cảm và thấu hiểu. Tôi nghĩ *Thanh xuân của ai không mơ hồ* có lẽ đã làm được điểm này. Rất nhiều bạn đọc hỏi, vì sao nhật ký trong *Thanh xuân của ai không mơ hồ* chỉ ghi đến năm 2013, vậy sự trưởng thành của anh sau đó thì sao? Không mơ hồ nữa chẳng?

Thật ra tôi của hôm nay vẫn mơ hồ, chẳng qua nổi mơ hồ trước đây là

sương dày mù mịt, còn nỗi mơ hồ của hôm nay tuy vẫn đọng hơi sương, nhưng cũng có ánh nắng xuyên thấu, ấm áp chứa chan. Sau khi tôi và nhà xuất bản bàn bạc, quyết định sau này sẽ tiến hành một vài sửa chữa không định kỳ, thêm vào những bài nhật ký có tính tiêu biểu nhất trong từng năm sau này, cùng trưởng thành với mọi người.

Thanh xuân của ai không mơ hồ, thật ra chúng ta đều giống nhau.

*Lưu Đông*

*Ngày 3 tháng 5 năm 2015*

***Trong quá trình mười năm từ 20 tuổi đến 30 tuổi, chúng ta đều sẽ đi qua những con đường giống nhau... Bạn cảm thấy mơ hồ là phải rồi, có thanh xuân của ai mà không mơ hồ.***

***Kinh qua những tháng ngày của tuổi trẻ bạn sẽ phát hiện:***

***Chúng ta không phải bị biến thành chúng ta của hiện tại; mà là, chúng ta bắt buộc phải chấp nhận chúng ta của hiện tại.***

***Thật ra chúng ta đều như nhau, đều sẽ phải bước qua những chật vật, những phóng khoáng, đừng sợ những rối ren, những xô dịch, thanh xuân mà, có thanh xuân của ai mà không mơ hồ?***

**Hết**